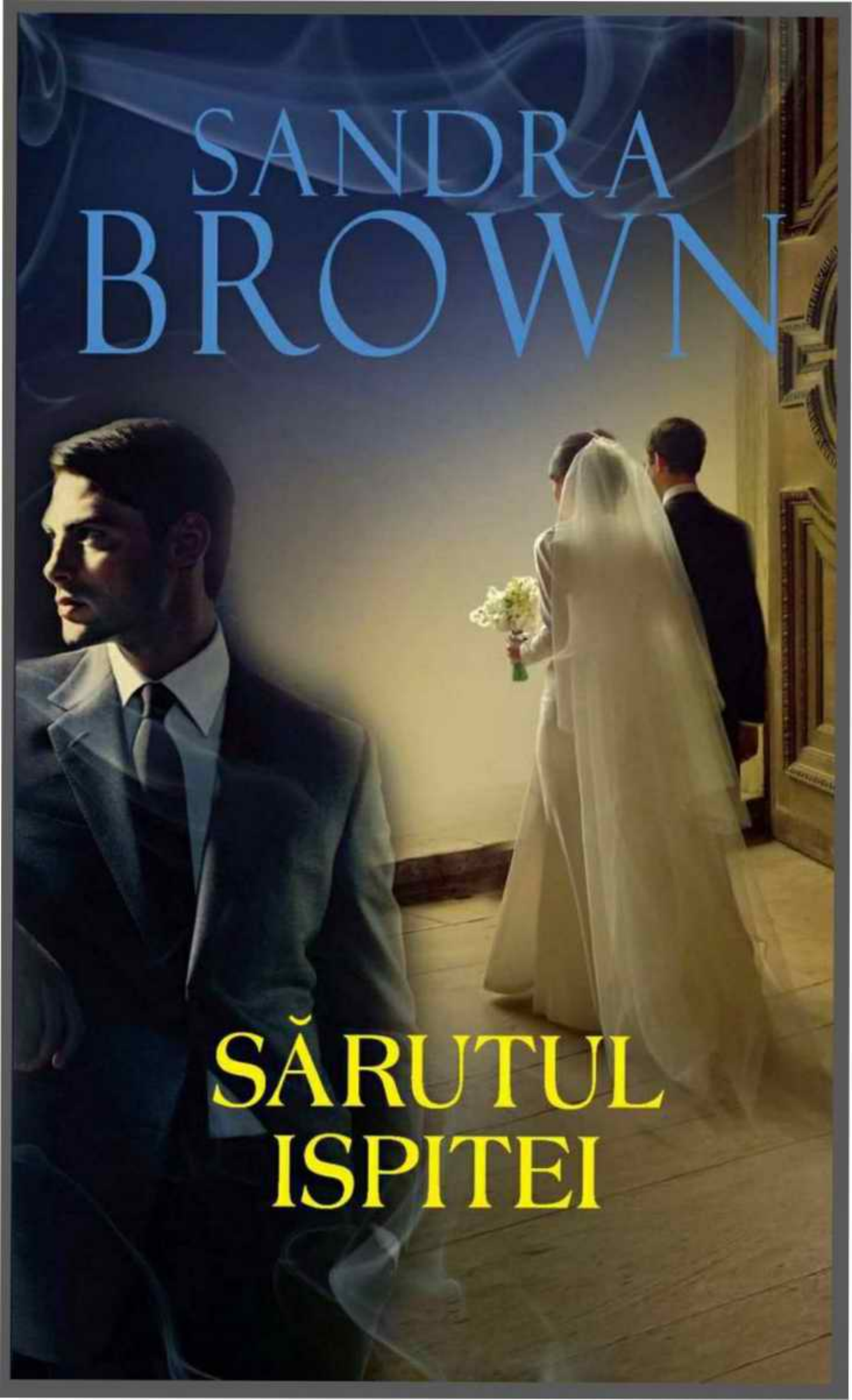

The book cover features a dramatic scene set in a grand, dimly lit interior. In the foreground, a man in a dark suit and tie is shown in profile, looking towards the left. In the background, a bride in a long white gown and veil walks away, holding a bouquet of white flowers, followed by a groom in a dark suit. The lighting is warm and focused on the couple, creating a sense of mystery and romance. The author's name, SANDRA BROWN, is written in large, blue, serif capital letters at the top. The title, SĂRUTUL ISPITEI, is written in large, yellow, serif capital letters at the bottom.

SANDRA
BROWN

SĂRUTUL
ISPITEI

capitolul 1

—Acesta-i ultimul avertisment, Barnes, spuse Megan Lambert pe un ton care-l făcu pe subalternul ei să se foiască neliniștit pe scaun. E puțin spus că s-a supărat clientul. Mi-a zis că nici măcar n-ai adus vorba de emisiunea dedicată muzicii country. Ar fi cumpărat o tonă de reclame pentru spațiul ăla de o oră și jumătate.

Tânărul era foarte agitat și evita să se uite în ochii ei pătrunzători. Își dresе glasul, emoționat:

—Pur și simplu, nu m-am gândit că...

Se auzi un zgomot neașteptat de puternic când palma lui Megan izbi blatul biroului din lemn de esență tare.

—Exact asta ziceam și eu. Nu ai *gândit* deloc. E a treia oară în tot atâtea săptămâni când mă iau de tine. De fiecare dată când procedezi într-un mod atât de neprofesionist, postul de televiziune pierde mii de dolari.

Megan se ridică de pe scaun și se duse în fața biroului, sprijinindu-și coapsele ferme de marginea lui și încrucișându-și gleznele fine.

—Ba mai mult, când o dai în bară, eu ies cea mai șifonată din toată afacerea. Trebuie să-i spun directorului de post că nu ne încadrăm în buget, iar el are să mă facă albie de porci. Ai prins ideea, Barnes?

—Păi, da.

—Și-atunci care e problema? i-o reteză ea.

Tonul ei strident nu semăna cu acela al unui părinte îngrijorat ori al unui profesor înțelegător, ci aducea mai degrabă cu tonul unui ofițer de instrucție căruia nu-i pasă care era problema, dar o voia rezolvată.

Barnes ridică spre ea o privire plină de speranță.

—Păi, am avut ceva necazuri cu o fată. Ea...

—Scutește-mă de aceste detalii, Barnes, i-o tăie rapid Megan. Nu mă interesează iubitele tale și nici viața ta personală, atâta timp cât nu se răsfrânge asupra celei profesionale.

Îl aținti cu privirea, iar el și-o feri.

—O să analizez raportul de vânzări la sfârșitul săptămânii. Sper să constat o îmbunătățire semnificativă. Îți sugerez să-l inviți la prânz pe domnul Thornton de la magazinele Countrytime Records and Music și, până una-alta, să pui la punct un pachet publicitar care ne va costa ceva bani, dar care să-i satisfacă orgoliul.

—În regulă, murmură el.

Megan ocoli din nou biroul și se așează pe scaun. Se apucă să aranjeze un teanc de hârtii și îi spuse lui Barnes:

—Acum te rog să mă scuzi, dar mai am și alte lucruri de făcut.

Pricepând aluzia, Barnes ieși din birou, ca un condamnat la moarte care tocmai fusese grațiat.

În loc să se simtă mulțumită de scena pe care o jucase atât de convingător, Megan ofră obosită și se cufundă în scaunul de piele cu spătar înalt. Ridică mâna cu manichiură perfectă și-și îndepărtă de pe frunte o șuviță rebelă de culoarea scorțișoarei. Nu-i plăcea deloc să facă pe dura în asemenea situații, dar știa că așa trebuia să procedeze.

Se ridică în picioare, se duse la fereastra largă și desfăcu o idee jaluzelele. Panorama orașului Atlanta era minunată, dar ea nu era atentă. La fel ca în cazul celorlalți agenți de vânzări din subordinea ei, îi păsa de Barnes, de cât de mulțumit era la serviciu și de buna lui dispoziție în general.

Dar îi spusese adevărul. În calitate de director local de vânzări la WONE TV, trebuia să întocmească săptămânal rapoarte de vânzări pentru directorul de post. Dacă o înțelegere cădea, televiziunea pierdea mii de dolari. Doug Atherton va pune presiune asupra ei, ceea

ce era și normal, iar ea trebuia să-i ia tare pe angajații din subordinea ei. Era un cerc vicios, în care fiecare dădea vina pe altcineva.

Îi plăcea de Barnes. Puștiul era distrus că îl părăsise o tipă de la știri pentru cameramanul din echipa de filmare. În loc să-i complice și mai mult viața, Megan își dorea să-l consoleze și să-l convingă să i se confeseze.

Dar nu putea să-și permită așa ceva, mai ales pentru că era o femeie care ocupa postul unui bărbat, și toată lumea se cam aștepta ca ea să judece cu inima, nu cu capul. Când venea vorba de afaceri, lăsa sentimentele deoparte și dădea dovadă de profesionalism. Nu permitea ca deciziile ei de afaceri să fie influențate de aluzii ofensatoare.

Răsucindu-se pe tocurile înalte ale sandalelor din piele de șarpe, se uită prin biroul decorat cu foarte mult bun-gust. Nu-l obținuse dând dovadă de amabilitate și generozitate. Era foarte greu să concediezi un agent care nu se dovedea la înălțime, dar mai făcuse asta și înainte și avea să o mai facă, dacă era nevoie. Postul nu mai avusese niciodată asemenea vânzări-record ca acelea înregistrate de când preluase ea postul de director local de vânzări, în urmă cu doi ani.

Spera ca Barnes să-și revină. Nu numai că voia să mențină aceeași cotă ridicată a vânzărilor, dar îi era foarte greu să dea înapoi, odată ce lua o decizie. Îi spusese lui Barnes că-l concediază, dacă performanța lui nu se îmbunătățește, și intenționa să se țină de cuvânt. Mulți ar spune că e încăpățânată. Ea ar fi adăugat că e îngrozitor de încăpățânată.

Beculețul telefonului de interior se aprinse și se auzi un semnal sonor încet. Ea se întoarse la birou.

– Da, Arlene? spuse după ce apăsă butonul care-i permitea să comunice cu secretara ei.

– Domnul Bennett vrea să vă vadă. Sunteți disponibilă?

Trupul i se încordă imediat, și rămase neclintită. Parcă îi stătuse inima în loc, apoi începuse să bată de două ori mai repede, iar sângele i se urcase în cap. Uită să respire câteva secunde, apoi trase o gură de aer până când simți că o ia cu amețeală. Stătu nemișcată lângă birou pentru o clipă ce părea să nu se mai termine. Apoi se cufundă în scaun.

– Domnul Bennett?

Din cauza nodului care i se pusese în gât, îi pronunță numele cu o voce răgușită.

– Domnul Joshua Bennett de la Agenția Bennett.

Simți o notă de mirare în vocea modulată a lui Arlene. Datorită Agenției Bennett postul lor de televiziune avea atâția clienți care plăteau spațiu publicitar. Era cea mai mare și mai prestigioasă agenție din Atlanta, cu clienți în toată zona de sud-est a Americii. Megan știa exact care era suma de bani pe care o vărsa agenția în conturile WONE, dar, de când lucra aici, nu avusese niciodată de-a face cu Joshua Bennett în persoană. El știa care îi erau motivele și, după ce tot încercase să o vadă, nu mai insistase deloc. Agenții lui lucraseră mereu cu cineva din subordinea ei.

De ce voia să o vadă acum?

Reflexul ei a fost să găsească o scuză, dar nu făcu asta. Ar fi fost un gest de lașitate și nu voia ca Joshua Bennett s-o creadă lipsită de curaj.

– Domnișoară Lambert? întrebă încetișor Arlene.

Aceste cuvinte ar fi trebuit să-i semnaleze lui Megan că neliniștea ei era mult prea evidentă. Când i se mai adresase Arlene altfel decât pe numele mic?

– Da, e-n regulă. Pot să mă văd cu domnul Bennett câteva minute.

Închise telefonul și încercă să-și adune gândurile, dar îi roiau toate în minte ca niște licurici, răspândindu-se într-o mie de direcții. Se gândi să se ridice, apoi se răzgândi și se așeză din nou, căci i se înmuiaseră picioarele. Nu mai

avea timp să se pregătească pentru confruntarea cu cel pe care voia să se răzbune, înainte ca acesta să intre agale pe ușă, cu siguranța arogantă pe care și-o amintea atât de bine.

Domnul Bennett închise ușa în urma lui. Megan căzu imediat victimă ochilor lui de culoarea topazului cu zeci de nuanțe. El o privi preț de o clipă interminabilă înainte să-i zică domol:

— Bună, Megan.

— Bună ziua, domnule Bennett.

Îl loc să fie descurajat de primirea ei glacială, el păru amuzat. Apoi Megan își aminti că pe el îl amuza aproape orice. Ca întotdeauna, condescendența lui arogantă o enervă, iar mânia pe care o simțea de fiecare dată începuse-o cuprindă din nou. Se bucura că era așa. Măcar nu mai era în starea aceea catatonică în ghearele căreia căzuse în clipa când îi auzise numele.

Îl studie cu toată obiectivitatea de care era în stare. Din punct de vedere fizic, nu se schimbase de când îl văzuse ultima oară – la înmormântarea soțului ei.

Totuși, cele câteva fire argintii apărute în părul lui negru îl făceau mai atrăgător ca oricând. Avea un farmec sălbatic, nu tocmai înspăimântător, dar totuși periculos. O făcea deopotrivă curioasă și prudentă, de parcă și-ar fi pus în joc virtutea rămânând singură cu el. Ce bine știa Megan cum își folosea el farmecul! Tot ce putea face era să nu se strâmbe de scârbă.

Trupul lui înalt era încă în formă, musculos și puternic. Se părea că încă merge la sală în fiecare zi, în timp ce ritmul pe care îl impunea angajaților lui nu le permitea și acestora să aibă grijă de ei cum se cuvine. Megan detesta fiecare mușchi bine lucrat care se zărea pe sub costumul gri petrol la comandă de culoare și sub cămașa albastru pal.

Rămase în prag, cu același calm și încredere în sine cu care făcea față oricărei situații. Megan n-avea altă soluție decât să se poarte la fel de civilizat ca și el.

—Nu vrei să iei loc, domnule Bennett?

—Mulțumesc, zise el cu o politețe studiată, care o făcu să-i fiarbă sângele în vene.

Măcar o dată ar fi dorit ca el să-și dea arama pe față și să râdă disprețuitor de întreaga lume, în loc să se joace de-a șoarecele și pisica mereu cu umilii ei locuitori. Știa că asta simțea el cu adevărat. Universul și toți cei care îl populau erau jucăriile lui, cu care se distra după pofta inimii, ca un zeu păgân.

Ochii lui de chihlimbar o cercetau cu insolență după ce se așeză în fața ei. Îi studia alene părul arămiu care îi încadra chipul. Privirile li se întâlneau pentru o clipă, înainte ca ochii lui să coboare spre gura ei, unde rămase stânjenitor de mult timp. Îi fu aproape recunoscătoare când își mută privirea mai jos, până când o simți ațintită pe sânii de sub bluza de mătase galbenă, cu pliseuri verticale elegante și cu nasturi mici din perle. Spre groaza ei, își simți sfârcurile întărindu-se, de parcă ar fi ascultat de un ordin rostit cu blândețe. De ce nu-și lăsase pe ea haina de la taionul gri-deschis?

—Arăți bine, Megan.

—Mulțumesc.

—Dar tu ai arătat bine întotdeauna, rosti el repede, de parcă n-ar fi auzit-o.

Ea se hotărî să răsfoiască de îndată dosarele pe care i le adusese Arlene mai devreme.

—Am un program încărcat astăzi, domnule Bennett. Ce...

—Amuzant, o întrerupse el, ridicându-și o sprânceană într-un fel care le zăpăcea pe femei. O cicatrice îi brăzda sprânceana deasă și frumos arcuită, dându-i un aer și mai îndrăzneț și viril. Secretara mi-a spus că n-ai nimic

programat azi. De aceea mi-a acordat această întrevvedere fără programare.

Pe Megan o durea maxilarul de la forța cu care strângea din dinți. Stăpânindu-și impulsul de a urla la el că programul ei nu era câtuși de puțin treaba lui, îl întrebă printre dinți:

– E vreo problemă cu felul în care ne ocupăm de contractul vreunui client al tău?

– Nu, deloc, zise el pe un ton calm, dechizându-și nasturii de la haină și așezându-și glezna unui picior peste genunchiul celuilalt.

Poziția lui relaxată o jigni și mai mult. Dacă ei îi bubuia inima în piept și îi transpiraseră mâinile, putea și el măcar să pară un pic neliniștit. O obseda gândul că el nu știa cât o tulbura. Dar probabil că știa. Cunoștea efectul devastator pe care îl avea asupra femeilor și se folosea de el fără nici o milă. Își amintea fără îndoială de noaptea în care îi cedase...

– Știi de Seascape?

Întrebarea lui o trezi brutal la realitate.

– Seascape? Da, noul hotel de pe Hilton Head.

Voia să-l laude pentru remarcabila campanie publicitară pe care agenția lui o făcuse pentru noul complex hotelier de lux de pe insula turistică din largul coastei Carolinei de Sud. Peste tot, pe panouri urbane și în reviste, apăreau acum reclamele extravagante concepute pentru complexul ce urma să se deschidă în curând. Totuși, se abținu să-i facă vreun compliment. Niciodată nu îl crezuse pe Josh Bennett în stare de altceva decât să distrugă.

– Agenția ta a cumpărat în acest scop un pachet publicitar complex de televiziune, adăugă ea.

– Despre asta vreau să vorbim.

Parcă îi dăduse cineva un pumn în stomac. Spațiul vândut pentru Seascape era enorm. Avea de gând să renunțe la o parte? La tot? I-ar fi stat în fire să facă o ticăloșie

de genul ăsta. Fusesse acuzat că e în toate felurile, numai previzibil nu.

Megan avea încredere în capacitatea ei. Primise postul de director local de vânzări în urmă cu doi ani, pentru că înregistrase vânzări-record. Lucra, în funcția asta, sub o presiune de nedescris, atât din cauza clienților arțăgoși, cât și a conducerii imposibil de mulțumit. Dacă se încadra într-un plan sau chiar îl depășea, i se dădea unul și mai mare. Până acum, făcuse față cu succes tuturor provocărilor.

Ținea sub control majoritatea problemelor. Dar existau unele aspecte cu care nu putea jongla. Economia, de pildă. Sau deciziile pe care le luau alții. Dacă jucătorii din NFL¹ intrau în grevă și nu mai erau meciuri, ea pierdea mii de dolari de la clienții care plăteau spațiul publicitar din timpul partidelor de fotbal. Nu deținea controlul nici asupra jocurilor murdare care se făceau uneori.

Dacă Joshua Bennett le zbură un contract de sub nas, ea nu prea putea face nimic în această privință. Decât dacă el nu-i cerea altceva în schimb. Se înfiora numai gândindu-se la asta.

Cu tot calmul și detașarea de care era în stare, îi spuse:
– Ei bine?

El rânji sardonice – acel rânjet pieziș, satanic, care probabil știa că le excită pe femeile mai puțin rafinate decât Megan.

– Domnișoara Hampson se ocupă de contractul cu WONE.

– E foarte bună, îi luă Megan imediat apărarea angajatei sale.

– Da, așa e. Este o tânără fermecătoare.

Megan se gândi la formele pline și la personalitatea debordantă ale lui Jo Hampson, închipuindu-și foarte

¹ National Football League – Liga Națională de Fotbal (n.tr.)

bine cât de „fermecătoare” trebuia să i se pară lui Joshua Bennett.

– Dar e prea tânără și nu inspiră încrederea de care are nevoie Terry Bishop în acest moment.

– Te referi la dezvoltatorul complexului Seascape. Megan își aminti că Jo Hampson îi pomenise o dată numele arhitectului și constructorului aceluia hotel.

– Da. E un geniu la planșetă, cu ideile și viziunea sa, dar ca om de afaceri are nevoie mereu de îndrumare. A creat un adevărat paradis pe Hilton Head și i s-au acordat fonduri nelimitate ca să-l promoveze. Banii nu sunt o problemă, dar a trebuit să-i arăt pas cu pas cum să lanseze pe piață conceptul de complex hotelier perfect.

– Dacă te ocupi personal de contractul lui, domnule Bennett, sunt sigură că nu se pot ivi probleme serioase.

Joshua Bennett strânse iritat din buze înainte să-i arunce un alt zâmbet forțat.

– Mulțumesc, dar domnul Bishop mai are nevoie și de părerea altcuiva. Să se consulte, dacă vrei. Se aplecă în față, preocupat acum doar de afaceri. Vreau să te ocupi personal de contractul pentru Seascape.

Privirile li se întâlneau deasupra computerului de pe biroul ei, și, pe moment, nu mai era vorba despre Seascape. În schimb, lui Megan îi veni în minte noaptea în care o ținuse de peretele din lemn al unui foișor din grădină și îi zisese: „Vreau să mă săruți și apoi să-mi spui că-l iubești pe James Lambert”.

– Nu pot, zise ea acum, cu aceeași nesiguranță cu care îi răspunsese și atunci. Își umezi buzele și își întoarse fața din calea privirii lui seducătoare. Nu pot. Acest contract îi aduce un comision serios domnișoarei Hampson. Se descurcă bine. Nu pot să-i iau contractul fără un motiv întemeiat.

El se rezemă de spătarul scaunului.

– Nici nu-ți cer asta. Vreau doar să o supraveghezi mai îndeaproape. Vreau ca Jo să îți ceară sfatul înainte

de a lua orice decizie sau de a întreprinde ceva. Vreau să te întâlnești cu Terry Bishop și să-l asigur că reclamele realizate până acum sunt excepționale.

– Dacă n-are încredere în părerea ta, de ce-ar avea în a mea?

– Pentru că i-am spus ce al naibii de bună ești, zise el pe un ton tăios, dându-și în sfârșit frâu liber nerăbdării, pe care ea știa că și-o înăbușise până acum.

Cuvintele lui o luară prin surprindere, așa că Megan se ridică imediat în picioare, ducându-se la fereastră pentru a doua oară în acea dimineață. Soarele se ascunsese după un nor și orașul arăta deodată mohorât. Câte semne, se gândi ea. Ziua asta începuse prost, cu discuția ei cu Barnes. Iar acum Josh Bennett îi tulbura liniștea. Totuși, nu putea să nu se simtă oarecum mândră că el îi considera părerile așa de valoroase.

– Și de ce i-ai spune că sunt atât de bună? întrebă ea.

– Pentru că-i adevărat. Are încredere în judecata ta. Ca și mine. Cel puțin, în afaceri. Îl simți cum se ridică și o cuprinse panica atunci când îi auzi pașii venind spre ea din spate. Sunt mândru de ce-ai realizat.

– Ei bine, nu trebuie să fii, zise ea cu arțag, întorcându-se spre el.

Se sperie când îl văzu atât de aproape de ea. Trebuia să-și dea capul pe spate ca să se uite la el. Uitase ce înalt era. I se păruse întotdeauna că o domină. Soțul ei, James, era scund și se potrivea mult mai bine cu silueta ei minionă. Oricum, o îngrozea statura impunătoare a lui Josh.

– Nu vreau să aud nici o laudă aruncată de sus pentru micuța văduvă care se zbate într-o lume lipsită de inimă, spuse ea. Mai ales de la tine.

– Nu te tratez de sus, fir-ar a naibii. Oamenii mei îmi spun că, dacă ar lucra tot timpul cu un agent de vânzări la fel de competent ca tine, n-ar avea nici o problemă.

– Mulțumesc, zise ea pe un ton aspru, îngăduindu-i să-i laude subalternii.

—De ce n-ai vrut să mă vezi după înmormântare? Întrebarea neașteptată îi străpunse inima ca un glonț, redeschizând o rană care nu se vindecase complet în cei trei ani care trecuseră. Nu mi-ai răspuns nici la telefon, nici la scrisori. De ce? o întrebă el.

Ea se dădu deoparte și se uită cu furie la el, cu o ură nedisimulată.

—N-am vrut, de-aia. Durerea prefăcută pe care ai arătat-o la înmormântarea lui James mi s-a părut ridicolă și nu aveam nevoie de ipocrizia ta.

Mușchii maxilarului lui Josh se încordară. Irișii îi luceau ca piatra de chihlimbar.

—Când James a leșinat la el în birou, i-am făcut respirație gură la gură. Dar nu a mers, așa că l-am dus la spital, fără să mai aștept ambulanța. Am făcut tot ce mi-a stat în putință să-i salvez viața. Era prietenul meu drag, cel mai bun angajat al meu. Cum poți să afirmi că nu-l jeleam sincer?

—Pentru că ai făcut tot ce-ai putut ca să-l omori.

—Știi bine că nu e adevărat, Megan.

—Nu, nu știu. Îi cereai să lucreze mult peste program, de aceea s-a îmbolnăvit de inimă. Avea 35 de ani! strigă ea. Bărbații de vârstă asta nu cad secerați de infarct, dacă nu lucrează sub o presiune infernală. Credeam că vinovăția te va face să-ți fie prea rușine să vii la înmormântare, ca să nu mai vorbesc de platitudinile mincinoase înșirate după aceea.

—Vinovăție? Sprânceana cu cicatricea îi zvâcni. Vinovăție pentru ce? Despre ce naiba vorbim aici, Megan? Chiar rostită blând, întrebarea era tăioasă. Nu eu l-am obligat pe James să fumeze cinci pachete de țigări pe zi, nu eu am insistat să meargă cu clienții la cină de cinci ori pe săptămână și să bea câte trei pahare de Martini cu fiecare dintre ei. Nu a fost vina mea că nu făcea mișcare. De ce-ar trebui să mă simt vinovat?

O, Doamne, cât regreta că deschisese subiectul! Nu putea – nu voia – să se uite la el. Oare știa că inima îi bubuia să-i spargă pieptul, că agitația ei se datora numai în parte furiei care o apucase când vorbeau de James? Stătea așa de aproape de ea! Avea un miros așa de proaspăt și de masculin! De fiecare dată când deschidea el gura, Megan îi trăgea în piept respirația, ca o discipolă în tainele hedonismului.

– De nimic, zise ea. N-ai de ce să te simți vinovat. Tot ce vreau e să mă lași în pace.

El se aplecă spre ea ca o felină care își urmărește prada.

– De ce-ar trebui să mă simt vinovat, Megan? Nu vorbim aici de munca pe care a făcut-o James pentru mine, și o știm amândoi. Vorbim de noaptea de dinainte să te măriți cu el.

– Nu!

– Ba da, zise el, apucând-o de antebraț înainte ca ea să se poată îndepărta. Iată de ce mă urăști atât de tare: cele câteva minute pe care ți le-am furat în pavilionul de vară. După ce te-ai căsătorit cu James, ai fugit de mine ca de ciumă. Dacă ar fi fost după tine, nu ne-am mai fi văzut niciodată. Ai fost furioasă pe mine încă din acea noapte, Megan.

– Da, șuieră ea. Cum să nu te evit, după ce ne-ai făcut, mie și lui James, un lucru atât de oribil?

El se aplecă spre ea, până ajunse cu gura la câțiva centimetri de a ei. Răsuflarea lui fierbinte era ca un abur parfumat ce-i ardea buzele.

– Nu te-ai mâniat pe mine fiindcă te-am sărutat. Te-ai înfuriat pentru că ți-a plăcut.

Furia oarbă o țintuia pe loc. Însă doar se uită fix la el, fără să scoată o vorbă, timp de câteva secunde ce-i păruă nesfârșite. Brusc, o izbi din plin înțelesul vorbelor lui, își smuci brațul din strânsoare și se dădu la o parte.

– Ieși din biroul meu, domnule Bennett! Ieși din viața mea!

Pieptul îi tresălta și, parcă pentru a o jigni și mai mult, el părea fascinat de sânii ei, care se ridicau și coborau pe sub materialul fin al bluzei.

Când, în cele din urmă, își ridică privirea spre chipul ei, el spuse:

– Plec. Deocamdată. Dar fii cinstită față de tine însăși, Megan, și recunoaște că am dreptate. Porți în tine ura asta nebunească de ani de zile. Mai bine ai avea grijă. Dacă se îndreaptă spre tine însăși, te poate distruge.

Se duse spre ușă cu pași lenți, fără nici o grabă. Cu o mână pe clanță, își întoarse capul. Ea stătea nemișcată, cu pumnii strânși pe lângă corp și spatele rigid și drept ca un stâlp.

– Ne mai auzim, zise Josh și ieși pe ușă, închizând-o încet în urma lui.

După câteva minute, când Megan își destinse mușchii încordați, de-abia reuși să-și țină echilibrul și să nu se prăbușească. Merse clatinându-se până la birou, se sprijini cu o mână de el, iar cu cealaltă băjbăi pe tastele telefonului de interior.

– Arlene, te rog să nu-mi faci legătura cu nimeni. Mă... doare capul. Am să mă întind o clipă.

– Nu te simți bine? Întrebă Arlene, brusc îngrijorată.

– Ba da, se grăbi Megan să o liniștească. Nu voia să știe nimeni cât de mult o tulburase vizita lui Josh. Am să iau o aspirină. O să fiu bine.

– Asta-i prima dată când te-ai întâlnit cu domnul Bennett, nu?

– Nu, zise ea încet, după ce se gândise să spună o minciună. Soțul meu lucra la firma lui.

– N-am știut. E grozav, nu? Întrebă Arlene însuflețită. Megan strânse din buze cu amărăciune.

– Da, e grozav.

Își simțea genunchii ca de cauciuc când păși spre canapeaua lungă, care ocupa mare parte din peretele opus biroului. Lăsându-și sandalele să-i cadă din picioare, se întinse pe canapeaua de culoarea ovăzului și închise ochii, încercând să-și scoată din minte chipul lui Josh și tot ce-i spusese el.

Gândurile îi erau învălmășite și neclare, dar până la urmă se concentrară asupra nopții pe care dorea s-o șteargă din viața ei – noaptea dinaintea căsătoriei ei cu James Lambert.

Mama și tatăl ei vitreg închiriaseră o sală mare la clubul country pentru petrecerea de nuntă a ficei lor cu James, un tânăr agent pe care îl întâlnise pe vremea când vindea spațiu publicitar pentru un post de radio local. Lucra la Agenția Bennett, iar viitorul părea asigurat pentru tânărul cuplu, care își întâmpina vesel oaspeții între două dansuri sau în drum spre fântâna cu șampanie.

Megan n-avea să uite niciodată rochia pe care o purtase atunci. N-o mai îmbrăcase apoi, iar acum atârna pe un umerăș într-unul dintre dulapurile mamei ei. Nu mai dorise s-o vadă din noaptea aceea, deși era frumoasă. Verdele ca marea se reflecta în ochii ei de aceeași culoare. Materialul fin se mula ispititor pe formele armonioase ale trupului ei minion, căzând într-un decolteu adânc. Pieptenii împodobiți cu pietre prețioase îi țineau părul strâns ridicat, într-un coc lejer, iar pe degetul mijlociu de la mâna stângă purta inelul de logodnă.

– James, liniștește-te, pentru numele lui Dumnezeu! îl dojenise ea râzând pentru că se tot învârtea prin cameră înainte să înceapă petrecerea, verificând întruna câte ceva, săcâind personalul angajat și stând mereu în drumul cuiva. O luase în brațe însuflețit.

– Cum să mă liniștesc? Măine o s-o iau de nevastă pe cea mai frumoasă fată din lume. Ea surăsese încântată, dar zâmbetul îi dispăruse de pe față când el adăugase: Și, în afară de asta, n-am mai fumat de trei zile.

—O, James, te descurci minunat, îi spusese ea ca să-l încurajeze. Și mi-ai promis că te lași.

—Știu, știu, zisese el, sărutând-o repede. Mă las, dar, dacă dau peste vreun fumător pe aici în seara asta, o să stau lângă el, să-i inhalez fumul.

Îi tolerase starea de surescitare din acea noapte. James băuse prea multe pahare de șampanie, dar nu-l certase, știind că bea ca să compenseze lipsa țigărilor. Îi plăcea chipul lui zâmbitor, exuberanța, pofta neabătută de viață, energia debordantă, ambiția.

Crezuse că laudele la adresa proprietarului Agenției Bennett erau exagerate, dar când Joshua Bennett intrase în sala plină de flori, Megan trebuise să admită că ceea ce-i spusese James nu era deloc neîntemeiat. Cu siguranță că bărbatul făcea o impresie uluitoare. Înalt, zvelt și elegant în smochingul său, emana prin toți porii încredere și farmec.

Simțise primele furtună după ce James făcuse prezentările, iar ochii de chihlimbar ai lui Josh Bennett o supuseseră unui examen amănunțit. Dar acele furtună doar prevesteau fiorii care îi zguduiseră toți nervii când el îi luase mâna și i-o strânsese cu blândețe. Îi fusese imposibil să-și retragă mâna din strânsoarea lui electrizantă.

—Încântată de cunoștință, domnule Bennett. James mi-a vorbit mult despre dumneavoastră, reușise ea cumva să îngame, în ciuda nodului care i se pusese în gât.

—Nu atât de mult pe cât mi-a vorbit mie despre dumneavoastră, îi șopti el pe un ton confidențial. Numele meu e Josh.

Dacă vocile ar fi colorate, a lui ar fi avut culoarea whisky-ului, ca și ochii. Vocea lui era răgușită, plăcută și profundă, precum cel mai fin burbon.

Legănată de aceste inflexiuni și atrasă în vârtejul ochilor lui, îl uitase cu desăvârșire pe James, care întâmpina zgomotos un grup de membri ai frăției din care făcuse parte în universitate.

– Hai, Josh, nu vrei să dansezi tu cu iubita mea cât timp le arăt eu acestor degenerați unde e ținută băutura adevărată? își întrebasese James șeful.

Cuprinsă de panică, Megan se uitase la James cum se retrage nepăsător. Știa încă de atunci că nu trebuia să rămână singură cu Josh Bennett. Intuiția îi spunea că o pasc necazuri. Atunci nu o băgase în seamă. Dacă și-ar fi ascultat instinctele, nu ar fi trebuit să plătească așa de scump mai târziu.

– Dansăm? o poftise el.

O sprânceană i se ridicase întrebătoare, și atunci îi observase pentru prima dată cicatricea.

Înainte să apuce să îngaima ceva, o și luase în brațe și Megan nu mai putuse scoate o vorbă. O învârtea pe ringul de dans cu o grație de felină, potrivindu-și perfect pașii cu ritmul muzicii.

Megan nu izbutise niciodată să-și amintească pe ce melodie dansaseră. Gândurile îi fuseseră concentrate la mâna care o apăsa blând, nu pe talie, unde materialul rochiei i-ar fi oferit oarecare protecție, ci pe pielea goală a spatelui. Și în loc să-i țină palma cu nepăsare, își împletise degetele cu ale ei. Degetul lui mare îi mângâia încet partea laterală a arătătorului.

Nu o ținea necuviincios de aproape, dar, de fiecare dată când se atingea de el, corpul ei reacționa fără rușine. Spera din tot sufletul ca el să nu-i observe sfârcurile întărite sub rochie sau felul plăcut în care își cuibărise coapsa între ale lui, sau respirația întretăiată. Pentru că nu îndrăznea să îl privească în ochi, fixa cu privirea nasturii de onix ai cămășii lui albe și scrobite.

Când se termină melodia și Josh o duse înapoi la logodnicul ei, era să se prăbușească în brațele lui James. Nici dacă ar fi salvat-o din ghearele celui mai crunt viol, nu s-ar fi fi simțit atât de ușurată să-l revadă.

Dar fusese siluită într-un mod mult mai subtil decât se întâmpla într-un viol. Inima îi fusese pângărită.

Dorise atât de mult să se simtă bine în seara logodnei, dar Joshua Bennett stricase totul. Era încordată și nervoasă. De fiecare dată când se uita prin sală, îi întâlnea privirea care o săgeta. Neputând să nege forța hipnotică a ochilor lui, îi întorcea și ea privirea, în timp ce prin minte îi treceau imagini de un erotism cutremurător.

Când o mai invitasese o dată la dans, James o convinsese să accepte. Ochii logodnicului ei erau neobișnuit de strălucitori, iar Megan știa că dăduse mai multe raite pe la bar cu prietenii lui din frăție. Îi aruncase o privire dezamăgită când îl văzuse cu țigara în gură. Iar el dăduse din umeri, promițându-i:

– După nuntă, mă las, îți jur. Acu' du-te să dansezi cu șeful meu. Poate îmi mărește salariul.

Orchestra cânta o melodie săltăreață la care nu era necesar ca partenerii de dans să se atingă. Prinsă de ritmul antrenant al muzicii, îi zâmbise relaxată lui Josh, care dansa la fel de bine pe genul acesta de melodie ca și pe cea lentă. Doar când li se ciocniseră întâmplător șoldurile lui Megan i se înmuiaseră picioarele, iar inima îi stătuse în loc. Pentru o fracțiune de secundă, rămăsese ca o stană de piatră.

– Te simți bine? o întrebase Josh, punându-și îngrijorat mâna pe umărul ei gol.

Ea clătinase din cap fără să spună nimic, în vreme ce orchestra ataca un blues. Fără să-i ceară permisiunea, el o trase în brațele sale.

– Asta e mai pe gustul meu, șopti el, lipindu-și buzele de părul ei. Îmi place să simt corpul unei femei lipit de-al meu... când dansez.

Chiar atunci, la prima aluzie sexuală, ar fi trebuit să se smulgă din brațele lui, să se scuze politicos și să nu mai aibă de-a face cu el tot restul serii.

Dar nu o făcuse. În schimb, se supusese imperceptibilei încurajări pe care i-o dădea mâna lui, așezată pe spatele ei, și se apropiase de el. Ce bine era să dansezi lipită de trupul

unui bărbat, mai ales dacă era ferm, bine făcut, viril și cald. Se lăsaseră în voia muzicii. Megan închisese ochii de plăcere. Inimile le băteau în același ritm. Coapsele lui puternice le atingeau pe ale ei. Șoldurile lui... O, Doamne!

– Te rog... să mă scuzi, spusese ea cu glas răgușit.

Brațele lui Josh se desfăcuseră în semn de mirare și ea se smulsese de lângă el.

Având pe față ceea ce știa că era parodia grotescă a unui surâs, Megan își croise drum prin sala slab luminată, evitându-și mama, logodnicul și pe oricine altcineva care îi putea citi expresia vinovată de pe chip.

Avea nevoie de aer. Bea foarte rar, iar acum băuse prea multe cupe de șampanie, care i se urcaseră la cap și o zăpăciseră puțin. Aerul răcoros al nopții avea să-i limpezească mintea și să-i alunge din cap fanteziile acelea ridicole cu bărbatul cu părul negru, ochi aurii și un trup superb, care o stârnise ca nici un altul.

Se bucura de răcoarea nopții în timp ce înconjura piscina luminată discret și își căuta liniștea în foișorul alb de lemn. Se așezase pe o bancă dinăuntru construcției în formă de octagon.

Luându-și capul în mâinile tremurătoare, încerca în zadar să-și revină. Măcar de-ar fi încetat să-i bubuie inima în piept. Simțea fiecare zvâcnire în tâmpile, în lobii urechilor, în sfârcuri și în zona dintre coapse, pe care și-o simțea grea, umflată și fierbinte.

Dar inima ei nu-și încetinise bătăile aprige. În schimb, i se oprise în loc când se auzise zgomot de pași pe aleea cu pietriș. Nu avea nici o îndoială a cui era silueta care se profila amenințătoare în lumina lunii, la intrarea în foișor. Trecuse pe sub arcadă și se îndrepta încet spre ea prin întuneric.

Mănată de frica resimțită în fața acelui bărbat și a reacțiilor ei în ceea ce-l privea, sărise de pe bancă și încercase să se strecoare pe lângă el, dar el o prinsese și o lipise de trupul lui înalt și puternic.

– De ce te măriți cu James Lambert?

– Îl iubesc, strigase ea disperată.

– Chiar așa?

– Sigur că da. Da.

– Nu pari prea sigură.

„Eram. Acum o oră chiar eram.”

– Îl iubesc. Măine mă mărit cu el. Acum, te rog să mă lași să plec.

El făcuse exact contrariul. O strânsese mai tare și o împinsese înapoi, până o proptise de peretele sculptat al pavilionului de vară. Lumina lunii se filtra pe chipul lui prin dantelăria din lemn.

– Vreau să mă săruți și apoi să-mi spui că-l iubești pe James Lambert.

– Nu pot, zisese ea cu glas răgușit.

Nici atunci nu știa dacă îi spusese că nu-l poate săruta sau, odată ce o făcea, n-ar mai fi fost în stare să-i spună că îl iubește pe James. Oricum, nu mai avusese timp să se gândească la asta, căci gura lui i-a acoperit-o pe a ei cu o precizie cutremurătoare.

Acum, după mai bine de patru ani, stând întinsă pe canapeaua din biroul ei și rememorând acea noapte, încă își amintea perfect cât de ușor reușise el să pună stăpânire pe gura ei. Buzele lui care le atingeau pe ale ei, mai puțin experimentate, erau pătimășe și tandre. Cu câtă blândețe trecuse limba lui de obstacolul pus de buze și dinți! Cu câtă minunată răbdare îi explorase gura, executând un dans de împerechere cu propria ei limbă!

Îi luase bărbia în palme și îi dăduse capul pe spate ca s-o sărute mai adânc, fapt care o făcuse să nu mai aibă nici un fel de scrupule sau de conștiință. Limba lui nu lăsase nici o porțiune din gura ei neatinsă, pătrunzând până unde nu o făcuse nimeni înainte.

Cu o mână o mângâia. Cu degetul mare de-o parte și cu restul de cealaltă, o apucase de sâni și îi ridicase ușor. Apoi își îndreptase atenția asupra unui sfârc. Când

începuse să-l dezmierde, Megan își lăsase din nou capul pe spate și scosese un suspin de extaz, care răsunase în noapte.

Când buzele îi coborâseră lacome pe gât, priceputul lui deget mare îi găsisese sfârcul și îl înconjurase cu mișcări excitante.

—O, Doamne! Ce dulce ești! Ce dulce... Știam că așa ești. Dă-mi iar gura.

Gândindu-se acum la asta, Megan își strânse pumnii, fiindu-i silă de ea însăși când își aminti cât de supusă își oferise gura plăcerilor lui carnale. Și nu o sărutase numai pe gură. Trupul lui se mișca lipit de al ei într-un sărut chinuitor. Pieptul lui tare îi apăsa sânii. Coapsele lui se atingeau de ale ei, întârziu acolo, i le despărțeau, iar i le atingeau blând și insistau. Degetele mâinii i se răstiraseră către talie și se mișcau în jos ca să-i cuprindă șoldurile. Ținând-o așa, își frecase penisul excitat de ea, continuând să-și miște provocator limba în gura ei. Demonul din sufletul ei o îndemna să-i răspundă ridicându-și șoldurile.

—Megan, Megan, îi șoptise el, nu-l poți iubi pe James când mă săruți așa.

Vorbele lui fuseseră ca un duș rece pentru trupul ei în flăcări. Îi îndepărtase mâna care îi mângâia sânii și fusese rușinată de jalea care o cuprinsese pentru acea pierdere. În același timp, îl izbise în piept cu podul celeilalte palme până când el se dăduse înapoi, clătinându-se.

—Ticălos ce ești... când te gândești că eu... cum i-ai putut face așa ceva prietenului tău? Cum am putut... Mă dezguști.

Fugise într-un nor de șifon verde ca marea, cu dosul palmei își ștersese gura de sărutările lui, dispărând apoi în întuneric.

Megan se ridică acum în capul oaselor, simțind pentru acel bărbat aceeași ură ca și în noaptea de demult. Nu știa ce e decența, rușinea sau responsabilitatea morală. Egoist cum era, voia să aibă tot ce-și dorea. Nu că ar fi dorit-o

pe ea, decât poate pentru o aventură de weekend. Dar dovedise că putea s-o cucerească, să o facă pe logodnica lui James Lambert să se topească sub sărutările și mângâierile lui de expert.

—Cu ce te-a ajutat, domnule Bennett? întrebă ea cu voce tare în biroul gol. Te-am disprețuit atunci. Te disprețuiesc și acum, și încă din mai multe motive.

Auzi din nou bipul telefonului de interior. Se ridică anevoie de pe canapea, simțindu-se brusc sfârșită și letargică, fără să înțeleagă totuși de ce, și traversează încăperea să răspundă.

—Îmi pare rău că te deranjez, dar a sunat domnul Ather-ton, o informă Arlene. Vrea să te vadă imediat după ce iei prânzul. A spus că e foarte important.

—O să mă duc, răspunse Megan abătută.

Uitându-se la ceas, văzu că avea mai mult de o oră să se pregătească pentru întâlnirea cu directorul postului de televiziune. Era aproape încredințată că treaba importantă pentru care voia să o vadă era legată de Joshua Bennett.

capitolul 2

Pașii lui Megan abia se auzeau pe mocheta groasă și moale de pe culoar. Aici nu erau, ca în studioul de știri, telefoane care sunau mereu, reporteri agitați, tastaturi care țâcăneau continuu și stații acordate pe frecvența poliției. La parter, inginerii care asigurau emisia postului lucrau în încăperi întunecoase, pline de cadrane luminoase și de computere care torceau. Regizorii și producătorii foloseau cabinele de lângă studiourile întunecate, ticsite cu scenarii, schițe și desfășurătoare.

Dar acest tip de etaj, unde se aflau birourile conducerii WONE, putea fi găsit în clădirea oricărei mari corporații din țară. Holul acesta liniștit nu semăna câtuși de puțin cu cel în care Megan și agenții de vânzări își aveau birourile. Biroul ei era mai frumos decât multe altele, pentru că îl decorase ea însăși, pe propria cheltuială, dar nu era la fel de luxos precum cel în care intra acum pe ușile duble din stejar.

– Bună, o salută ea pe secretara domnului Atherton. S-a întors de la masă?

– Da, vă așteaptă. Femeia îi zâmbi. Intrați, vă rog.

Afișând o încredere pe care nu o simțea, Megan traversă anticamera și pătrunse în sanctuarul în care directorul general lua toate hotărârile importante pentru postul de televiziune pe care îl conducea.

– Poftește, Megan, zise el, ridicându-se cu greu, în timp ce ea se așeza pe scaunul confortabil de pluș din fața enormului birou. Cafea?

– Nu, mersi, Doug. Tocmai mi-am mâncat iaurtul de prânz. Mai bine să nu fac astfel de combinații.

Doug Atherton, un bărbat cu chelie și o burtă proeminentă, se înfioră.

—O, Doamne, nu aș putea să mănânc așa ceva, nu m-aș liniști niciodată. Cel mai atractiv lucru la bărbatul acesta între două vârste era accentul său din Sud, cântat și tă-răgănat. Chiar și când își revărsa muștrările asupra câte unui angajat mai ghinionist, vocea lui Doug suna ca o alinare. Își studia unghia de la degetul mare când o întrebă: Cum merg vânzările locale săptămâna asta?

—Am depășit bugetul, mă bucur să ți-o spun. A trebuit să-i trag o săpuneală lui Barnes azi-dimineață și să-l ameninț că-l concediez. Cred... sper... că o să lucreze mai serios.

—Mai bine i-ai mobiliza pe toți. Am auzit că un grup de mahări de la firma-mamă vine peste câteva săptămâni. Sunt sigur că vor să-ți mărească bugetul.

—Alte noutăți? întrebă ea sec.

Doug încuviință din cap absent.

—Sunt sigur că n-ai să ne dezamăgești. Cu siguranță că n-ai să faci nimic care ne-ar putea costa un contract până vin ei. Își dresă glasul. Megan, Josh Bennett a trecut pe la mine azi-dimineață.

Megan simți un gol în stomac, dar își păstră expresia impasibilă.

—Și?

—Și, îi spuse el în sfârșit, vrea să te ocupe personal de contractul Seascape.

—Asta mi-a zis și mie. Își schimbă poziția pe scaun, punându-și mâinile pe brațele acestuia, în încercarea zadarnică de a-și păstra calmul. Nu văd de ce-ar fi necesar. Am deplină încredere în Jo Hampson.

—Da, dar clientul nu are, replică Doug. Ochii săi tulburi îi săgetară pe-ai ei, apoi pe chip i se ivi o expresie îngăduitoare. Știu de ce ai așa o aversiune față de el.

Ea râse scurt.

– Aversiune e un eufemism, Doug. Îl urăsc. Din cauza lui mi-a murit bărbatul. Ce altceva aş putea simţi faţă de el?

– L-am cunoscut pe James. Nu cred că îl exploata cineva. Tânărul avea mai multă energie decât oricare om pe care l-am întâlnit. Avea energie în exces. De fapt, tot ce făcea era în exces. Când ea începu să obiecteze, Doug îi făcu semn să se oprească. Stai puţin! Nu sunt aici ca să îi întinez memoria. Doar că am impresia că nu ai vrut să vezi lucrurile aşa cum erau, sau cel puţin le-ai colorat în mintea ta.

– Vrei să spui că am inventat că James lucra până după miezul nopţii, că trebuia să meargă mereu la petreceri interminabile, că avea termene-limită imposibile sau că trebuia să se ocupe de clienţii dificili? Brusc, aerul din cameră i se păru sufocant, iar scaunul prea îngust, aşa că se ridică în picioare. Dându-i roată, îşi înfipse mâinile în spătarul capitonat şi adăugă: Mi-am văzut bărbatul săpându-şi singur groapa, pentru că omul ăsta nu-l lăsa să răsuflă. Nu-mi cere să-i arăt bunăvoinţă lui Josh Bennett!

– Ți-ar fi chiar imposibil să lucrezi cu el la acest contract?

– Categorie. Părerea mea e că n-a făcut nimic merituos în viaţă. E un oportunist, un manipulator, un egoist.

Doug oftă şi îşi trecu mâna fără vlagă peste faţa cărnoasă.

– Stai jos, Megan. Când o văzu că ezită, îi aruncă o privire poruncitoare. Stai jos!

Dându-şi seama că vorbele lui erau mai mult decât un îndemn, ea se așeză pe același fotoliu. Din instinct și dintr-un motiv pe care nu-l putea numi, inima începu să-i bată cu putere, neliniștită. Avea o presimțire că nu voia să audă ceea ce avea să-i spună Doug.

– Megan, trebuie să afli ceva ce trebuia să-ți spun de mult timp. Datorită lui Josh Bennett ai fost angajată la WONE.

Instinctul care o avertizase să se teamă fusese cât se poate de întemeiat, și totuși nu putuse anticipa impactul devastator al vorbelor lui Doug. Se uită la el uluită și îngrozită, sperând din tot sufletul că nu-l auzise bine. În ochii lui se citea durerea, iar în expresia feței, compasiunea. Nu o minșise.

Megan încercă să proceseze și să priceapă ce îi spusese adineaori, dar nu era în stare. Era de neconceput să-i datoreze omului pe care îl ura cel mai mult pe lume *slujba* ei – toată viața ei, așa cum era acum. Era pur și simplu inimaginabil.

– E imposibil, zise ea. Am solicitat slujba asta dintr-o toană.

– Chiar și așa.

Recăpătându-și puterile și mintea limpezindu-i-se încetul cu încetul, gândurile o purtară în trecut, în urmă cu trei ani, la zilele de după moartea lui James.

– M-am întors la postul de radio, dar mi-au zis că nu fac angajări. Apoi am aplicat aici. Cum putea să știe Bennett?

Umerii lui Atherton se ridicară și coborâră într-un gest sugestiv.

– A umblat vorba. Știi cum e pe-aici. Cineva își suflă nasul și toată lumea o știe. Dacă-ți amintești, când ai aplicat, ți-am spus că nu avem nici un post liber. Și nici nu aveam.

– M-ai sunat după o săptămână și mi-ai zis că mi-ai reexaminat dosarul.

– Da, după ce mi-a făcut Bennett o vizită. Era de neclintit, Megan. A amenințat că-i va sfătui pe toți clienții noștri să-și facă reclamă pe alt post, în caz că nu te angajăm la departamentul de vânzări. A revăzut personal lista de contracte pe care ți le încredinșasem, ca să se asigure că primești un comision bun.

– Doamne sfinte! șopti ea, acoperindu-și fața cu mâinile.

Atherton pufni în râs.

– Bennett are multă putere. Am vrut să-i spun să se ducă naibii, dar era în stare să-și pună în practică amenințările și să pierdem o avere. O, da, după scurta discuție cu Bennett, am fost de acord să te angajez pe loc.

Doug se aplecă în față și își puse brațele încrucișate pe birou.

– Și n-am fost dezamăgit, Megan. I-am zis domnului Bennett că, dacă nu te descurci, peste șase luni te dau afară. A fost de acord cu această condiție a mea. Te-ai dovedit capabilă, așa cum mă asigurase el deja.

Megan nu băgă în seamă complimentul.

– Nu știa nimic despre mine! aproape că țipă ea. Nici acum nu știe. Când James lucra pentru el, m-am ținut cât mai departe posibil.

Atherton dădu iar din umeri.

– S-a interesat de tine cât a putut. Și tot ce susținea că știe despre tine a fost corect.

Ridicându-se din nou în picioare, Megan se învârti agitată prin cameră. Se simțea ca un animal într-o cușcă strâmtă. Când se întoarse spre șeful ei, îi veni în minte un alt gând.

– Atunci când s-a eliberat postul de director de vânzări, tot el a intervenit să fiu promovată?

Privirea ei amenințătoare nu îi îngădui lui Doug să spună o minciună, așa că scutură din cap.

– Nu. Consiliul de conducere hotărâse deja să ți-l dea ție. Vânzările tale erau excelente și aveai calitățile manageriale necesare. Întotdeauna ai fost în stare să negociezi chiar și cu cei mai dificili clienți.

– Mersi...

– Dar, o întrerupse el, m-a sunat și Bennett să-mi ceară să fii numită în postul vacant. M-am bucurat să-i spun că luasem deja acea decizie.

– A știut înaintea mea, spuse ea pe un ton extrem de calm.

Din prudență, Atherton făcu o pauză înainte să fie de acord cu ea.

— Da, așa e.

— La naiba! exclamă ea, izbind cu palmele brațele fotoliului și trântindu-se apoi copleșită de tristețe pe speteaza moale.

Atherton o lăsă câteva minute să mediteze. Gândurile îi erau așa de învălmășite, că nici nu-și mai dădu seama de prezența lui, până ce el nu-și dresе încetișor glasul.

— În lumina a ceea ce ți-am spus, crezi că ai să reconsideri solicitarea domnului Bennett de-a te ocupa de contractul Seascape?

Ea își ridică bărbia în semn de sfidare.

— De ce e așa important acest contract? N-are nevoie de el. În fiecare zi, ziarele scriu despre el cum a dat bani pentru nu știu ce fundație caritabilă, cum a participat la un bal de caritate sau la altul. De ce i-ar păsa așa mult de acest contract?

— Pentru că e profesionist, ripostă Atherton. Nu amestecă sentimentele cu afacerile.

— Iar tu crezi că eu o fac, zise ea, aprinzându-se.

— Da, așa cred! strigă el. În privința lui, da. Pentru prima dată sunt dezamăgit de tine. Nu abordezi această problemă ca un profesionist.

O dureau vorbele lui. Fiind adevărate, dureau și mai tare. Încercă să-l facă pe Atherton să-și coboare privirea, dar nu reuși. Când și-o coborî ea, el îi zise imediat:

— Pot să-i spun că ai consimțit să iei cina cu el și cu Bishop diseară? Domnișoara Hampson a fost invitată și ea.

Cina. Cu el. Cu Josh Bennett. N-avea încotro, și o știa. Fără să i-o ordone răspicat, Atherton, șeful ei, îi spunea că trebuie să-și lase deoparte sentimentele de dragul carierei. Se ridică, îndreptându-se de spate, însă ținându-și maxilarul încheștat.

— Foarte bine.

– E-n regulă, zise tăios Atherton, căutând ceva pe birou. Uite, a lăsat asta pentru tine. Îi întinse o carte de vizită crem, cu detestatul nume gravat pe ea. Măine-dimineață îți aștept raportul.

– O să-l ai.

Când Megan ajunse la ușă, el o opri.

– Acest contract nu o să-l faci om și nu o să-l distrugi pe Bennett. A trecut prin multe și a izbândit. Să mențină reputația firmei sale la cel mai înalt nivel – asta-l motivează. Pentru el, totul e un joc, iar banii sunt doar mijlocul pe care îl folosește pentru a-și atinge scopurile. Dar publicitatea pentru Seascope ne-ar aduce o groază de bani. Știu că o să faci o treabă bună, astfel încât toată lumea să fie mulțumită.

– Așa am să fac, zise ea cu glas mândru și ieși țanțoșă din birou.

Acel „J” atât de personal și solitar de la sfârșitul mesajului lapidar o enerva cel mai mult. Întinsă pe pat, încercând să se destindă după ce se confruntase cu traficul de la ora de vârf din Atlanta, citi pentru a suta oară mesajul de pe spatele cărții de vizită. „Te va lua o mașină la 7.30, J.”

– Ei bine, poate că nu vreau să mă ia nenorocita ta de mașină la 7.30, domnule Bennett, zise ea cu voce tare.

Dar mașina avea să vină la timp, iar ea știa că va fi gata. Fie că-i plăcea sau nu, fusese contrânsă să colaboreze cu Josh.

După întrevvedereea cu Atherton, își petrecuse restul după-amiezii punând cap la cap ce îi dezvăluise el. Nu-i trecuse niciodată prin minte că Josh îi manipulase viața. De ce își dăduse atâta osteneală pentru ea? Voise doar să-și ușureze conștiința pentru moartea prematură a lui James, să se spele de păcate? Asta trebuia să fie. Dar să știe că lui îi datora succesul...

„Nu!“, hotărî ea, sărind din pat și intrând în baie să facă un duș rapid. Poate că primise slujba datorită lui, dar era meritul ei că avusese succes. Nu al lui. El nu fusese acolo s-o sfătuiască ce decizii să ia în afaceri.

Totuși, cum avea să se poarte cu el, știind că-i datora așa mult? Dacă n-ar fi fost el și influența lui, s-ar chinui și acum să se întrețină din asigurarea insuficientă a lui James și din salariul amărât primit de la un post de radio minor. În loc de asta, era director de vânzări la un post de televiziune de succes pe piața media. Puține femei se puteau lăuda cu așa ceva, chiar și puțini bărbați.

Avea să-l trateze cu răceală și dispreț, hotărî ea în timp ce își punea rochia pe care o alesese pentru acea seară. Urma să fie îmbrăcată elegant, așa cum știa că va fi și Josh. Rochia era extrem de simplă. Silueta ei minionă ar fi fost dezavantajată de volane, mâneci sau fuste înfoiate. Își alesese toate hainele după aceste criterii.

Acum, privindu-se în oglindă, își dădu seama că rochia aceea era una dintre cele mai frumoase pe care le avea. Mătasea avea o nuanță mai plăcută decât albul pur. Decolteul adânc se lega de centura lată din același material printr-o serie de năsturași din strasuri. Tivul fustei largi îi atingeau gamba sub genunchi. Pulpele frumoase îi erau scoase în evidență de sandalele cu toc înalt și cu barete pe gleznă.

Cu un odulator își aranjă buclele ce-i încadrau chipul. Își puse în urechi micuții ei cercei cu diamante și era gata. Deoarece rochia era fără mâneci, alege un șal din dantelă și o poșetă de seară din satin. Nici nu apucă să-și dea bine cu un parfum floral, că și sună cineva la ușă.

Un șofer în uniformă stătea în prag.

– Doamna Lambert?

– Da.

Închise și încuie ușa după ea, apoi îl lăsă pe bărbatul impunător s-o conducă la limuzina neagră și strălucitoare. De îndată ce o instală confortabil pe bancheta din

spate, șoferul demară, lăsând-o pe Megan cu gândurile ei. Era așa de îngrozită de orele ce aveau să urmeze, că se miră când limuzina opri la intrarea unuia dintre cele mai selecte restaurante din Atlanta.

Când șoferul îi deschise portiera, prima persoană pe care o văzu a fost Jo Hampson, care îi făcea voioasă semn cu mâna și alerga spre ea.

– Bună! M-am bucurat să aud că vii și tu în seara asta. Mă temeam că domnul Bishop sau domnul Bennett o să mă întrebe ceva la care să nu știu să răspund.

– Te-ai fi descurcat, o asigură Megan.

– Mersi pentru compliment, șefa, dar tot mă bucur că ai venit.

Râdeau amândouă destinsse când portarul le pofti înăuntru. Îmbrăcată într-o rochie de tafta roz, cu părul blond căzând în bucle și cu un zâmbet inocent pe față, Jo Hampson arăta ca o bomboană fondantă. În comparație cu ea, Megan părea elegantă și sofisticată.

Josh Bennett avea o slăbiciune pentru hainele elegante, lucru care se văzu clar când veni în întâmpinarea lor. O salută prietenos pe Jo, dar ochii lui aruncară flăcări când o privi pe Megan și o luă de braț.

– Mă bucur că ai putut veni, cu toate că te-am anunțat așa târziu, Megan.

Ea strânse din dinți, ca să nu-i aducă aminte că n-avusesese de ales. Dar îi răspunse cu o politete rece:

– Mulțumesc pentru invitație.

El păru amuzat de vorbele ei ușor sarcastice. Buzele lui frumos conturate se arcuiră la colțuri.

– Domnul Bishop a venit deja. Pe aici, zise el și le conduse într-un separeu rotund, cu canapele capitonate, aflat într-un colț al localului slab luminat.

Un bărbat slab între două vârste, cu părul grizonant tuns scurt și ochelari cu lentile groase, se ridică în picioare.

– Bună seara, domnule Bishop, zise Jo.

– Domnișoară Hampson, te-am rugat să-mi zici Terry, spuse el, luându-i mâna și strângându-i-o.

– Când renunțați și dumneavoastră să-mi ziceți domnișoara Hampson, replică ea.

Domnul Bishop se întoarse nerăbdător spre Megan. Josh luă inițiativa.

– Terry Bishop, Megan Lambert, director de vânzări la WONE.

– Domnule Bishop, zise ea, zâbind încântată și întinzându-i mâna.

Îl plăcu de îndată ce-l văzu. Se așteptase la un afacerist de genul lui Josh Bennett. În schimb, omul părea stânjenit în locul acela extravagant. Probabil că se simțea mult mai bine la planșetă, decât la o cină de afaceri.

– Zi-mi Terry, spuse el. Eram dornic să te cunosc. Josh mi-a vorbit mult despre tine. Înțeleg că sunteți prieteni de mult timp.

Megan ignoră privirea amuzată a lui Jo, care se așeză pe canapea lângă Terry Bishop.

– Da, soțul meu ne-a făcut cunoștință cu mai mulți ani în urmă.

Conștientă de prezența lui Josh în spatele ei, se simți nevoită să înconjoare repede separeul și să-l lase să se așeze lângă ea. Nici dacă ar fi căzut în dinții de fier ai unei capcane nu s-ar fi simțit mai încolțită.

Terry Bishop spunea:

– Da, Josh mi-a zis și asta. Moartea prematură a soțului tău a fost un eveniment tragic.

– Da, a fost, mormăi ea și încercă să-și ascundă agitația netezindu-și fusta peste genunchi și punându-și poșeta și șalul între ea și coapsa tare a lui Josh.

Dar el le luă imediat și le mută dincolo de el. Megan îi aruncă o privire amenințătoare, dar el nu o băgă în seamă. O întrebă pe Jo ce voia să bea.

– Și tu, Megan? Tu ce vrei?

„Vreau să nu-ți mai îndeși coapsa într-a mea”, îi veni să strige. În schimb, spuse cu o politețe rece:

– Vin alb cu gheață, te rog.

Josh o lăsă pe chelneriță să aștepte, cât timp privirea lui zăbovi asupra gurii lui Megan.

Ea reuși să respire din nou când el își întoarse capul și îi dădu chelneriței comanda. Măcar de n-ar fi așa de aproape de ea! Măcar de nu i-ar simți mirosul înnebunitor de colonie amăruie! Măcar de n-ar arăta atât de al năibii de bine! Măcar de nu și-ar aminti cum îi rostise numele și cum o sărutase, cu o pasiune pe care nu o cunoscuse niciodată înainte. Măcar de nu și-ar aminti gustul gurii lui care o devora pe a ei...

Jo se lansă cu însuflețire într-o poveste despre un tip care venise la ea să-i ceară o reclamă TV pentru o gumă de mestecat făcută în casă. Bugetul lui de publicitate se limita la cincizeci de dolari. Terry o asculta interesat, chiar și atunci când se întoarse chelnerița cu băuturile.

– Mai doriți și altceva, domnule Bennett? rosti ea cu glas melodios în timp ce se apleca, aproape revărsându-și sânii impresionanți din vesta de catifea neagră.

– Te anunț eu, răspunse Josh, aruncându-i acel zâmbet pieziș, despre care Megan știa că poate topi și inima celei mai frigide femei.

– Vă rog, zise ea și plecă, legănându-și seducător șoldurile acoperite de o fustiță ecosez cu roșu.

Josh râse pe înfundate în timp ce sorbea din scotch-ul cu sifon.

– Și mai zici că există femei inabordabile?

– Credeam c-o să fii încântat, spuse Megan într-o șoaptă răutăcioasă, destinată doar urechilor lui.

Oricum, Jo și Terry erau cufundați în propria conversație.

Josh puse cu zgomot paharul pe masă. Pentru o clipă ce păru nesfârșită, privirea ochilor lui pătrunzători de topaz

o susținu pe a ei, apoi alunecă pe gât, spre decolteul adânc al rochiei.

– Chelnerița e prea dotată. Am susținut întotdeauna că nu cantitatea, ci calitatea contează.

Lui Megan i se încordă dureros gâtulejul. Ochii lui păreau să pătrundă prin material, să-i mângâie cele mai tainice și sensibile locuri ale corpului și să le redea senzațiile uitate de mult timp. Nevasta lui Lot avusese o nemaipomenită tărie de caracter în comparație cu Megan, în momentul când el își ridică din nou ochii și se uită în ai ei. Îi era imposibil să-și ferească privirea de a lui, chiar dacă Jo începuse o altă povestioară.

Josh o atinse cu un singur deget pe braț și o întrebă pe un ton blând:

– Ai vorbit astăzi cu Atherton?

Dar întrevederea ei cu șeful nu părea să-l intereseze la fel de mult ca lobul urechii cu cercl de diamant, pe care îl studia cu multă atenție. Își plimbă încet degetul pe brațul ei, doar cât să-i zbârlească perișorul fin.

– Da, zise ea printre dinți, smucindu-și brațul din mâna lui.

– Și?

– Sunt aici, nu?

– Nu eram sigur că ai să vii. Nu erai obligată.

– Ba da, am fost. Altfel, crede-mă că nu aș fi aici, remarcă ea batjocoritor. Știai al naibii de bine că voi veni, domnule Bennett. Nu obții întotdeauna ce vrei? Nu faci întotdeauna exact ce poțesteți?

– Nu, mormăi el încet, apropiindu-se periculos de mult de ea. Dacă făceam ce voiam acum patru ani, te-aș fi vrăjit în noaptea aceea, aș fi făcut dragoste cu tine până la istovire, aș fi folosit și forța, dacă era necesar, doar ca să te împiedic să te măriți cu James Lambert.

Lui Megan îi zvâcneau urechile de tare ce-i bătea inima când se uita cu ochii larg deschiși la chipul sălbatic aflat

la doar câțiva centimetri de al ei. Hotărârea care se citea pe fața lui virilă îi dădea de înțeles că vorbea cât se poate de serios.

– Ba mai mult, dacă făceam atunci ce doream, n-aș purta acum cu tine această conversație aparent politicoasă, ci ți-aș săruta cu nesaț gura aceea dulce.

– Domnule Bennett...

– Ce e? aproape că lătră el, întorcând capul la șeful de sală care îl întrerupsese.

Omul, speriat, se dădu un pas înapoi.

– Scuzați-mă, domnule Bennett, masa dumneavoastră e gata, spuse el cu deferență.

Spre ușurarea ei, Megan își dău seama că Jo și Terry răsuseră împreună și nu observaseră ieșirea violentă a amfitrionului lor și nici tensiunea ce persista încă între el și Megan în vreme ce se îndreptau spre masa lor.

În timpul cinei, care dură două ore, Megan nici nu băgă în seamă mâncarea excelentă și serviciul impecabil. Era prea captivată de puternica personalitate a lui Josh, care discută foarte puțin despre afaceri, în schimb, purtă o conversație animată pe multe alte subiecte. A fost încântător cu ea și cu Jo și prietenos cu Terry. Megan își dădea seama că oricine, inclusiv răposatul ei soț, putea să cadă sub vraja acestui bărbat, care emana prin toți porii un farmec copleșitor și avea o charismă incredibilă.

La sfârșitul unei anecdote grozav de amuzante, se trezi și ea râzând împreună cu ceilalți. Distrându-se așa de bine, a fost prinsă cu garda jos când Josh își întoarse fața spre ea. În acest moment de mare intimitate, schimbă o privire arzătoare. Megan se simțise exact ca atunci când i-l prezentase James. Acum, la fel ca atunci, i se ascuțiră toate simțurile. Josh le stăpânea pe toate; era temnicerul lor. Nu mică i-a fost mirarea să descopere că îi era prizonieră de bunăvoie.

Atunci, ca o locomotivă care iese dintr-un tunel întunecos, toate motivele pentru care trebuia să-l urască se repeziră în plină viteză spre ea și o izbiră cu o forță imensă. Își așternu pe față o mască stoică și luă o gură din cafeaua deja rece. Cu coada ochiului prinse expresia iritată care îi străbătu chipul lui Josh.

—Mă bucur că ne vom consulta în această campanie publicitară, spuse Terry Bishop mai târziu, strângându-i respectuos mâna la ieșirea din restaurant.

—Voi fi încântată să te ajut cu tot ce pot, deși cred că Jo și domnul Bennett au făcut o treabă excelentă cu contractul tău.

—Da, și eu sunt convins, se grăbi el s-o asigure, dar încă o părere nu strică niciodată.

Terry le ură noapte bună și șoferul îi aduse mașina sub marchiză. Micuța mașină a lui Jo, de un galben strălucitor, sosi imediat după aceea. Ea îi mulțumi lui Josh și își luă voioasă rămas-bun de la Megan. Când se opri în fața restaurantului și limuzina lui Josh, bărbatul o luă pe Megan de braț și o conduse spre ea.

—Pot să iau un taxi, zise ea, încercând să-i opună rezistență.

—Da, ai putea, dar nu vād de ce-ai face-o.

Practic, o împinse pe bancheta din spate. Când ea se întoarse spre el să-i spună politicos noapte bună, o luă prin surprindere să-l vadă urcându-se în mașină alături de ea.

—Credeam... că mai ai și altă mașină aici.

—Nu, am luat un taxi de la birou.

—Aha.

Se instală comod pe pernele de catifea, își întinse picioarele în față, își slăbi nodul la cravată și își desfăcu ultimul nasture de la cămașă. Era ca și cum ar fi fost intimi, un cuplu care mergea în fiecare zi pe bancheta din

spate a limuzinei. Ea stătea țeapănă lângă el, uitându-se drept înainte.

– Ți-e frig? întrebă el când o văzu înfășurându-se mai bine în șal.

Habar n-avea că era un gest de apărare. Era prea conștientă de înălțimea trupului lui viril și puternic, de lățimea pieptului și a umerilor săi, de îngustimea soldurilor lui.

– Nu.

– Sigur?

– Da.

Josh își puse un braț împrejurul umerilor ei și o trase mai aproape de el, apăsându-și coapsa de a ei.

– Sigur? îi repetă el la ureche.

Răsuflarea lui caldă o gădila.

– Nu face asta, zise ea încercând să se îndepărteze de el.

– De ce?

O atinse ușor cu nasul pe obraz, de parcă era un animal care voia să-și frece botul de ea.

– Nu, zise ea mai ferm, aruncând o privire îngrijorată spre șofer.

O despărțea de el un geam de sticlă izolat fonic. Nu că el ar fi putut s-o salveze – pentru Josh, un angajat nu constituia o piedică. Îi dădu deoparte mâna care îi mângâia umărul.

– Gata, Josh! M-ai pipăit toată seara. Nu-mi place.

El râse din adâncul gâtlejului.

– Ba da. Asta a fost mereu problema ta. Îți place prea mult să te ating.

– Nu. Nici atunci... și nici acum! strigă ea. Motivul pentru care sunt acum aici e pur profesional. Dacă umbli după o femeie cu care să-ți permiți orice, găsește-ți alta! Sunt sigură că multe s-ar bucura.

– Nu așa de multe cum se spune.

–Mă doare undeva. Și încetează să mă mai pipăi pe gât!

Degetele lui blânde alunecau pe ceafa ei ca mătasea, strecurându-i-se sub păr. Eforturile ei de a-i îndepărta mâna erau zadarnice.

–Cum o duci, Megan? Cum e viața ta amoroasă?

–Eu... Fusesse cât pe ce să-i spună că nu avea așa ceva, dar, dându-și seama că ar fi fost o prostie, se corectă: Satisfăcătoare... dar nu e treaba ta.

–Iar minți, Megan, zise el pe un ton ironic. A fost treaba mea să aflu totul despre viața ta amoroasă. Ai ieșit cu exact cinci bărbați în ultimii trei ani. Cu trei dintre ei ai ieșit o singură dată. Nu ți-ai petrecut noaptea cu nici unul.

O roșeață bruscă i se ridică dinspre decolteu până pe gât și față. Simțea o furie năvalnică invadându-i fiecare fibră a corpului, că aproape se sperie.

–Tu...

O făcu să tacă punându-i arătătorul pe buze.

–Gura asta numai bună de sărutat nu trebuie să rostească porcăriile la care te gândești acum. Mai ales că ai ajuns acasă.

Până să-și vină în fire, el o și trăgea de pe bancheta din spate. Aerul nopții era încărcat de mireasma primelor flori de primăvară. Briza îi răcorea pielea înfierbântată, dar nu și furia ce îi făcea sângele să clocotească. Era așa de supărată, că nu reuși să deschidă ușa, ceea ce o enervă și mai tare.

El se apropie, îi luă cheia din mâinile tremurânde și descuie ușa cu ușurință. Într-o clipă, au fost amândoi în casa întunecată, iar el o propti de șemineu.

–Nu! icni ea înainte ca gura lui să se năpustească peste a ei. Se luptă cu el, împingând în zidul tare al pieptului său, scuturând din cap și evitând căutările asidue ale gurii lui.

Apucându-i ambele mâini în pumnul lui de fier, îl ridică brațele deasupra capului și i le ținu așa. Cu cealaltă mână o prinse de bărbie ca să-i imobilizeze capul, în timp ce buzele lui le acopereau pe-ale ei.

Indiferent cât voia să-l pedepsească pentru o asemenea îndrăzneală, nu-l putea învinui de brutalitate. Buzele lui nu erau tari și strivitoare, ci moi și convingătoare, când o sărută o dată, a doua oară, a treia, din ce în ce mai apăsător.

Nodul tensionat din străfundurile ființei sale începu să se desfacă și să se răspândească până la zonele erogene din tot corpul. Dorința reprimată ce se ascunsese în cele mai întunecate colțișoare ale ființei ei ieși la suprafață, bucurându-se că e liberă să cutreiere nestânjenită.

Atunci când limba lui Josh își făcu loc printre buzele ei, împingând ușor ca să-i mângâie dinții, își auzi propriul scâncet neputincios și disperat. Era absolut inutil să se lupte cu el, să-l refuze. Îl dorea pe bărbatul acesta. Îl dorise întordeauna. Iar el o știa prea bine.

Dar nici măcar acest fapt de neconceput nu o împiedica să se lase în voia acestui sărut interzis. Avea să și-o reproșeze mai târziu. Avea tot timpul pentru remușcări. Pentru că acum se convinsese că era inutil să se lupte cu el – era mult mai puternic ca ea.

Îi cuprinse gura cu aviditate. Buzele lui o luară cu forța până când el ajunse stăpânul ei absolut, apoi o sărută pe îndelete. Savură interiorul ca mierea al gurii ei, vârându-și limba flexibilă de fiecare dată mai adânc, ca să-i simtă toată dulceața.

Ea stătea perfect nemișcată, neîndrăznind să participe, ținându-și bine în frâu toți nervii din corp, care îi urlau să se lase în voia acestei orgii de senzații. Până când mâna lui nu alunecă șerpuind spre gât și piept, ca să înceapă să-i

deschidă nasturii de la corsaj, nu-și dădu seama că era cât pe ce să i se predea.

Își trase gura de sub apăsarea lui.

– Nu, Josh, spuse ea, încercând să se elibereze, dar nereușind decât să-i simtă puternica excitație. Ce tare era pe lângă moliciunea ei tulburată! Sau senzația încântătoare pe care i-o producea o speria și mai mult? Nu!

– Megan, șopti el răgușit în timp ce-i desfăcea în sfârșit nasturii și își puneă palma pe curba amplă a sânilor ei, există o poruncă ce zice să nu râvnești la femeia prietenului tău, iar eu am încălcat-o cu vârf și îndesat cât timp erai măritată. Am dorit din prima seară în care te-am văzut să te țin în brațe, să te sărut.

Buzele lui găsiră adâncitura moale de la baza gâtului ei și o sărută pătimaș de mai multe ori. Mâna lui deveni mai îndrăzneată, mângâind-o în așa fel că îi tăia respirația și îi răspândeă fiori prin tot trupul, fiori pe care nu-i simțise ultima dată când o atinsese așa.

– Ți-am dat timp, al naibii de mult timp – să te vindeci, să reușești în viață, să arăți ce poți. Dar și răbdarea mea are o limită.

Vorbele lui, asemenea degetelor care pipăiau bordura de dantelă a sutienului ca să vadă cât de mare era dorința ei, o speriau și o excitau în același timp. Acționând pur instinctiv, ca un animal zbătându-se să supraviețuiască, îi rezistă. Știind că, dacă i se preda, ar fi irevocabil, ar fi pe veci pierdută, își ferecă inima la propriile rugăminți. Știind că nu se putea măsura cu el ca forță, recurse la singura ei armă.

– Trebuie oare să adaug și violul la toate umilințele la care m-ai supus?

Josh își ridică repede capul, de parcă l-ar fi luat cineva de păr și l-ar fi tras cu putere. Când îi întâlni privirea acuzatoare, răsuflarea lui zgomotoasă răsună în liniștea apartamentului.

Dacă s-ar fi așteptat să-l mustre conștiința, ar fi fost o mare greșeală din partea ei. Mânios, îi dădu jos brațele și o trase la pieptul lui.

– Te doresc și-o să te am. Nici eu, nici tu nu ne îndoim că așa o să fie. Cu cât mai repede o s-o accepți, cu atât mai bine o să fie pentru amândoi.

Sărutul lui pățimaș era un asalt asupra simțurilor, dar și a mândriei ei. Apoi, eliberând-o brusc din brațe, îi spuse un scurt „Noapte bună” și trânti ușa după el, lăsând-o la intrare complet răvășită.

capitolul 3

Imediat după ce intră în birou în dimineața următoare, Megan ieși valvârtej pe ușă, ca să-și ia la rost secretara.

– De unde au venit ăștia? o întrebă ea.

Făcu un semn spre camera alăturată, ca să nu mai fie nici o îndoială la ce se referea. În vaza înaltă de cristal masiv de pe biroul ei erau frumos aranjate două duzini de trandafiri, cu ferigi și regina-noptii printre ei. Faptul că trandafirii aveau nuanța ei preferată, un roz-piersică, o făcu să se aprindă și mai tare.

– Trandafirii? întrebă Arlene, evident nedumerită de faptul că Megan se simțea atât de jignită.

– Da, trandafirii.

– Au fost trimiși prin curier.

– Când?

– Acum vreo zece minute. E și... o carte de vizită.

Fără să mai spună nimic, Megan trânti ușa în urma ei și se duse la birou. Vaza nu era de la o florărie. Fusese cumpărată din altă parte și dusă la florărie ca să fie aranjați trandafirii în ea. Cristal de o asemenea calitate nu se găsea în florării.

Smulse cartea de vizită dintre flori și deschise plicul. Inițiala caracteristică parcă își bătea joc de ea. Era scrisul lui. Își dăduse multă osteneală să-i trimită trandafiri la acea oră matinală. Oare sărutul ei fusese așa de bun? se gândi ea îndurerată. Era oare asta plata pentru serviciile oferite?

Deși simțise tentația de-a arunca la gunoi cartea de vizită, o puse până la urmă pe birou și se uită la ea, așezându-se în fotoliul de piele. „Mulțumesc pentru aseară. J.” Cuvintele sugerau mult mai mult decât se întâmplase.

Era în stare să facă să pară ceva deplasat chiar și dintr-un gest amabil.

„La naiba“, înjură ea printre dinți. Arlene intră tiptil, cu o ceașcă de cafea în mână. Megan abia băgă de seamă când îi apărură în față. Continua să se uite la cartea de vizită și să-l blesteme pe bărbatul care îi alungase somnul noaptea trecută.

Sărutările și mângâierile lui o afectaseră mai mult decât voia să recunoască. În ultimii ani, când fusese căsătorită cu James și apoi, după moartea lui, își spusese că imaginația fusese cea care îi înfrumusețase sărutările lui Josh din foișor. În acea noapte, emoțiile pe care le încercase fuseseră mult mai puternice. Ca femeie care avea să fie în curând mireasă, se simțea iubită, dorită, frumoasă, romantică. Nu fusese de mirare că un necunoscut înalt și brunet reușise s-o cucerească. Era un clișeu perfect. Dar nu se văzuse cu el decât o dată. Nu era mare lucru.

Atunci de ce nu putuse niciodată să uite acea noapte? Ba mai mult, de ce îi revenea în minte această amintire? Pândeau pe undeva, printr-un colțișor al minții, apărând din când în când pe neașteptate și reproșându-i ce făcuse.

–Nu-l placi pe Josh, așa-i? o întrebase James într-o seară, la cină.

Furculița îi căzuse cu zgomot în farfurie și răsese nervos.

–Sigur că-l plac. De ce mă întrebi asta?

–Te-am tot bătut la cap să-l inviți la cină. Ai găsit mereu câte o scuză. De fiecare dată când ne-a invitat în oraș, ai invocat un motiv să nu vii și ai insistat să mă duc singur. De ce, iubito?

James era îngrijorat. Îl plăcea pe omul pentru care lucra. Ea îl tachinase că are o imaginație prea bogată și îi promisese să-l invite pe Josh Bennett la cină cu următoarea ocazie – o ocazie care nu se ivise niciodată.

La petrecerea de Crăciun oferită de Agenția Bennett angajaților, la care James o implorase să vină cu el, ochii lui Josh păruseră s-o urmărească asemenea celor ai unui

șoim. Când o invită la dans, trebuise să accepte, astfel încât James să nu o considere total lipsită de tact. Josh o luase în brațe cu detașarea unui șef care dansează cu soția angajatului său – și totuși, ea simțise încordarea din mușchii lui fermi.

– Ești frumoasă în verdele specific Crăciunului, Megan, îi spusese el.

În loc să vorbească tare ca să acopere muzica, el îi șoptea pe un ton intim.

– Mersi, murmurase ea, regretând că el nu-și schimbase parfumul din noaptea de dinaintea căsătoriei ei.

Aroma lui o amețea, în timp ce el o înconjura amăgitor de ușor cu brațele, fără s-o strângă prea tare, ceea ce îi amintea dureros de felul în care se simțise când o strânsese cu putere la pieptul lui viril.

O condusese înapoi la James după ce dansul se terminase. Când îi urase „Crăciun fericit”, o sărutase pe obraz. Fusese un sărut cast, care n-ar fi deranjat-o nici pe cea mai acră fată bătrână. Toată lumea râsese, pentru că stăteau sub o ramură de vâsc. Dar Megan nu putuse să râdă când îi atinsese pielea cu buzele lui fierbinți. Fără să știe de ce, îi venea să plângă.

Și plânsese. Noaptea târziu, când stătea trează lângă James, care sărbătorise cam prea mult și acum sforăia, plânsese amarnic. După ce ajunseseră acasă, îl convinsese să facă dragoste cu ea. Agresivitatea ei, care nu-i stătea deloc în fire, avea o notă de disperare și de nerușinare, spre deliciul soțului ei cherchelit. După aceea, vărsase în tăcere lacrimi amare de căință. Când făceau dragoste, nu simțea niciodată acea bucurie copleșitoare care îi tăia respirația și o făcuse să se clatine pe picioare când o sărutase Josh.

Îmbrățișările lui James îi produceau o plăcere caldă. Josh îi oferea senzații arzătoare învăluindu-i trupul și mintea, care se transformau în flăcări, contopite apoi într-un adevărat iad care nu se putea stinge de la sine.

Josh îi mărturisise că o voia pentru el, în ciuda faptului că fusese soția prietenului său. Dacă ar fi fost sinceră cu ea însăși, ar fi trebuit să admită că și ea se gândise la el. Îl iubise pe James, îi jelise moartea prematură și încă îi mai simțea lipsa. Dar Josh Bennett stătuse întordeauna între ei.

Nu ocupase și nici nu va ocupa vreodată un loc în viața ei. Înverșunată, Megan puse vaza cu trandafiri pe bufetul de sub fereastră. Nu putea să-i ignore cu nici un chip, dar putea să-i pună într-un loc mai ferit, unde nu-i avea sub ochi tot timpul, ca să se gândească la cel care îi trimisese.

Dimineața trecu repede. Doi dintre agenții ei de vânzări veniseră la ea să discute pe scurt caracteristicile unor contracte. Apoi o sunase un publicitar furios că, în cadrul știrilor de seară, reclama lui fusese difuzată timp de zece secunde fără sonor.

Megan îl sună pe șeful de producție, care confirmă cu sfială.

– Trebuie să aprob o despăgubire, Harry. E a treia oară într-o lună. Îți dai seama că, de fiecare dată când trebuie să plătesc despăgubiri pentru un spot, ne costă câteva mii de dolari? Mai ales dacă reclama e difuzată în timpul unui buletin de știri.

– La naiba, sigur că-mi dau seama, mormăi el. Ți-am zis că instruiesc un nou director.

– Asta-i problema ta, dar nu cred că știrile de la ora 23.00 sunt un cadru de pregătire potrivit. Înjurătura lui printre dinți nu o intimidă câtuși de puțin. Vino-ți în fire, Harry.

– Nu e drept, știi și tu. Arăți ca un înger, dar ai o inimă de piatră.

– Nimeni nu zice că viața e dreaptă, afirmă ea și închise telefonul, dar observă că primea altă legătură. Apăsă pe butonul care pâlpaia și întrebă: Ce mai e și acum, Arlene?

– Nu e nici o Arlene.

În cele câteva ore cât se cufundase în muncă, aproape că-l uitase. Aproape. Auzindu-i vocea, își îndreptă fără să vrea privirea spre trandafiri. Razele soarelui care cădeau pe ei făceau ca delicatele petale să fie strălucitoare și transparente. Nu putea să nege că-i primise.

– Bună, Josh.

– Bună. Cum merge treaba azi?

– Ca de obicei. Încerc să aplanez conflicte. Râsul lui îi mângâie urechea și îi trimise fiori pe șira spinării. Mulțumesc pentru trandafiri.

– Pentru puțin.

– O să-ți trimit vaza înapoi cât mai...

– E a ta, zise el tăios.

– Dar...

– Revedem reclamele Seascape în această după-amiază, o întrerupse el brusc. Va fi și Terry aici. Te-a rugat să vii și tu. Domnișoara Hampson e prinsă cu alt client. Terry vrea sfatul tău în privința orei de difuzare.

Megan își mușcă buza de jos.

– Poți să-i dai sfaturi la fel de bine ca mine, Josh.

– Da, dar el te vrea pe tine.

– Cu cât te plătește? întrebă ea cu răutate.

Dacă trebuia să vadă reclamele, avea s-o facă, și chiar cu plăcere, dar bănuia că fusese ideea lui Josh, nu a lui Terry, ca ea să vină acolo și să-și dea cu părerea. Dacă Jo Hampson nu era liberă în această după-amiază, puteau să amâne vizionarea preliminară pentru altă dată.

– Ai vreo întâlnire fixată la ora 16?

– Da, zise ea, fără să se uite în agendă.

– Dar la 16.30? o întrebă Josh, neslăbind-o deloc.

Din tonul lui se vedea că era conștient că ea minte.

La ce bun? Trebuia să se ducă. Chiar nu mai avea nevoie de încă o întrevedere cu Atherton, în care să se simtă împrăscată cu noroi.

– Unde? întrebă ea, oftând obosită.

– Aici. Roagă pe cineva de la recepție să te îndrume către sala de proiecții. Din câte îmi amintesc, n-ai mai fost niciodată.

– N-aș veni nici azi, dacă aș putea.

– 16.30, doamnă Lambert, zise el brusc și închise telefonul, evident frustrat.

Dar și mai mare era frustrarea ei.

Măcar arăta ca o profesionistă și nu ca o adolescentă naivă, așa cum se simțea în liftul spre Agenția Bennett, aflată la ultimele trei etaje ale unei clădiri înalte de birouri.

Purta o rochie de in bleumarin, închisă în față cu nasturi militărești de alamă, care se regăseau și pe buzunarele de la piept, și pantofi alb cu bleumarin, cu toc mediu. Atunci când cumpăraseră rochia, se plânsese că nu putea s-o poarte cu sacoul roșu care se asorta la ea – se potrivea ca nuca-n perete cu părul ei – așa că luase unul galben-pai. Poate că fusese a doua ei alegere, dar combinația dintre acesta și culoarea ei unică de păr era uluitoare.

Auzise despre cât de luxoase erau birourile Agenției Bennett, dar tot nu era pregătită pentru priveliștea ce i se așternu în fața ochilor când se deschiseră ușile din oțel inoxidabil ale liftului.

Covorul verde-închis, de culoarea hainelor de vânătoare, se întindea până la baza ferestrelor ce ocupau un perete întreg. Canapele și fotolii tapisate cu damasc de culoarea piersicii, alb ca fildeșul sau albastru-închis erau aranjate cu gust în imensa zonă de recepție.

– Bună ziua, doamnă Lambert, îi spuse tânăra de la recepție în clipa în care Megan păși pe covorul gros – tocurile i se afundară câțiva centimetri în țesătură. Domnul Bennett și domnul Bishop vă așteaptă. Pe aici, vă rog.

Megan o urmă prin încăperea învăluită într-o muzică plăcută ambientală, care venea de la difuzoarele invizibile. Recepționera, care avea grația, silueta și strălucirea unui

top model, deschise niște uși duble înalte și se dădu deoparte, ca s-o lase pe Megan să intre.

– Mulțumesc, spuse ea înainte ca femeia să închidă ușile în urma ei.

Nu fusese condusă în sala de proiecții, ci în biroul lui Josh. Masa lui de lucru era uriașă, îmbrăcată în piele și plină de hârtii. Planșe pentru reclame, schițe, scenarii, diagrame, reviste și fotografii lucioase, toate împrăștiate. Se vedea că titulatura lui de director executiv nu era doar de paradă. Chiar muncea.

– Megan! Ea tresări și se întoarse la auzul vocii lui. De ce era întotdeauna ca o mângâiere? Iartă-ne că suntem așa de relaxați, dar mai e puțin până la sfârșitul programului.

Venea spre ea, după ce se ridicase de pe o canapea comodă, tapisată cu piele de căprioară. Își scosese haina de la costum, ca și Terry Bishop, care se ridică și el s-o întâmpine. Josh o luă de braț și o duse într-un colț intim, cu mobilă elegantă și confortabilă, tipică birourilor.

– Bună, Megan.

– Bună, Terry, zise ea, întinzându-i mâna să i-o strângă. Mă bucur să te revăd.

– Și eu. Când Josh a sugerat să vii și tu să vezi reclamele, m-am gândit că e o idee grozavă. Așa cum ți-am spus și aseară, am încredere că vei ști când trebuie difuzate – sunt lucruri despre care eu nu am habar.

Ea îi aruncă o privire acuzatoare lui Josh, în ai cărui ochi aurii se întrezărea o sclipire poznașă. Ce-i păsa lui dacă era prins cu minciuna? Oricum obținea tot ce voia, ca întotdeauna.

– Tocmai beam un pahar de Perrier. Vrei și tu unul? îi oferi Josh.

– Nu, mulțumesc.

– Poate suc, cafea, un cocteil?

– Nu, zise ea, mai aspru decât era cazul. Mulțumesc, adăugă apoi, ca să nu pară nepoliticoasă în fața lui Terry Bishop.

– Atunci să mergem în sala de proiecții, spuse Josh, cătuși de puțin deranjat de ostilitatea ei.

Străbătură un labirint de coridoare. Spre deosebire de liniștea din zona de recepție, holurile clădirii de birouri erau ca un stup de albine, pline de puncte de lucru și de angajați care treceau grăbiți.

Sala de proiecții avea opt rânduri de fotolii de teatru. În peretele din spate era o mică nișă de unde se proiectau filmele publicitare pe ecranul mare și alb din fața încăperii.

– Aceste filme vor fi transpuse pe casete video pentru uzul posturilor de televiziune, le explică Josh. Văzându-i chipul împietrit, adăugă: Sunt convins că știi asta.

– Desigur.

În loc să se simtă stânjenit, Josh doar zâmbi și încercă s-o apuce de bărbie. Terry, care era cu spatele la ei, căutând să se așeze undeva, nu văzu gestul lui afectuos și jucăuș și nici pe ea cum îl evită.

După o scurtă discuție cu operatorul video, Josh se așează în rândul din spatele celui pe care stăteau Megan și Terry. Se simți ușurată că Josh nu alesese să se așeze lângă ea, însă nu pentru mult timp. De îndată ce începu să ruleze prima reclamă, el se aplecă în față să le șoptească părerile sale.

Își încrucișase antebrățele pe spătarele scaunelor lor. Evident că observațiile lui le erau de folos amândurora, dar gura lui Josh se apropia adesea îngrijorător de mult de urechea, obrazul și gâtul lui Megan. Aproximarea lui îi provoca fiori prin tot corpul.

– Ei bine, ce crezi? o întreabă Terry cu teamă în glas, după ce se termină reclama de șaiszeci de secunde.

O studia pe Megan prin ochelerii lui cu lentile groase, care îi măreau ochii, dar ea nu se uita la el, ci la privirea de chihlimbar a lui Josh, care o urmărea îndeaproape.

Se uita oare Josh la gura ei? Neliniștită, își umezi buzele cu limba, apoi speră din tot sufletul ca el să nu creadă

că o făcuse pentru a-l ispitii. Terry aștepta un răspuns de la ea. Oare ce o întrebuse?

– Reclama a fost realizată excepțional. Casa de producție pe care ai angajat-o a făcut o treabă excelentă. Dacă toate reclamele sunt atât de bune, într-o săptămână de la difuzare Seascape va fi rezervat pe un an.

Evident ușurat, Terry își întoarse ochii lui miopi spre ecran, unde un cuplu se plimba de mână pe o plajă pustie. Siluetele întunecate ale celor doi se profilau pe un minunat răsărit de soare. Când se uită iar la ecran, Megan avu o reacție întârziată. Peste o clipă, auzi vocea tărăgănată și amuzată a lui Josh.

– Nu, nu sunt goi, deși așa par, pentru că așa am vrut noi să fie filmați, dar operatorul a mers și mai departe. Reclama asta e la limita erotismului.

– Sper că cei care o să vină la Seascape nu se vor aștepta la o plajă pentru nudiști. Oferim o mulțime de facilități, dar aceasta nu se numără printre ele, spuse Terry râzând.

Megan nu se simți în stare să-i răspundă. Privirea îi era pironită la bărbatul și la femeia din film, care apăreau acum în prim-plan, sărutându-se. Buzele li se uneau, trupurile li se apropiau unul de celălalt, până când cele două umbre distincte se contopiră. Cu inima bubuindu-i în piept, Megan își dădu seama că trăsăturile celor doi erau ale ei și ale...

– Sunt sigur că, dacă un cuplu e atât de pornit, s-ar putea găsi o plajă pe care nu se aplică nici un fel de reguli, îi șopti Josh la ureche, iar ea închise ochii să evite valul de amețeală care simțea că o cuprinde.

Trebuia să plece de aici. Era prea întuneric. Ferestrele cu draperii îi induceau o senzație de claustrofobie. Prezența bărbatului din spatele ei îi zdruncina profund echilibrul emoțional.

Dar nu avea cum să scape. Terry Bishop deja îi puneă temător o altă întrebare despre reclame. Oare câte erau?

O duzină? Tot ce putea spera Megan era că aveau să se termine curând.

Văzuseră cam jumătate din reclame când fata de la recepție intră cu discreție în sala întunecată.

– Domnule Bishop, regret că vă deranjez, dar ați primit un telefon important. V-am făcut legătura în biroul de vizavi.

Terry oftă și se ridică de pe locul lui.

– Mulțumesc, îi zise el fetei care se retrăgea. Megan se ridică și ea, recunoscătoare că fusese salvată – dar nu era chiar așa. Nu, te rog, doamnă Lambert. Uitați-vă și la restul reclamelor. Mă întorc cât de repede pot.

Ieși de pe rândul de scaune și deschise ușa cât să se poată strecura afară. Fanta de lumină se îngustă pe măsură ce ușa se închidea, până când sala se cufundă iar într-un întuneric deplin. Megan înghețase pe locul ei – îi era teamă să facă vreo mișcare sau să respire.

În întunericul de catifea din jur, îl simți pe Josh cum se mișcă. Brațele lui o înconjură. Măinile îi erau pe pieptul ei.

– Dacă ai avut o noapte la fel de proastă ca și a mea, n-ai dreptul să arăți acum așa grozav.

Când îi simțea respirația pe ureche, îi era imposibil să se retragă de lângă el.

– Eu... eu am dormit foarte bine.

El îi prinse cu dinții lobul urechii și îl mușcă încetisor.

– Chiar ar trebui să scapi de obiceiul ăsta al tău de a minți, Megan. Doamne, ce gust bun ai! O mușca repetat, dar blând de pielea sensibilă din spatele urechii.

– Josh...

Vorbele de dojană pe care intenționase să le rostească sunau mai mult ca o implorare. Ce putere avea el asupra ei, că o putea reduce la un ghem tremurător de nervi sensibili? Cu el, nu mai era femeia care era cu alții. Din profesionalismul ei nu mai rămânea nimic...

„Profesionalism. Profesionalism.“

Mintea ei se concentrează asupra acestui cuvânt și îl repetă ca pe o mantră, până îi intră bine în cap. Cum îndrăznește să-i insulte calitatea de profesionistă, tratând-o ca pe o jucărie sexuală? Ridicându-și brațele, îi îndepărtă mâinile de pe gâtul ei și se ridică brusc de pe scaun. Filmul i se proiectă pe bust șters și difuz, iar umbra ei uriașă apără pe ecran.

– Chiar că ești un ticălos mizerabil, Joshua Bennett! Câte profesioniste ai mai ademenit la tine în birou sub pretextul afacerilor și ai încercat apoi să le seduci? Ei bine, pe mine să nu mă pui la socoteală. Eu nu fac așa ceva cu un client.

Apoi își luă poșeta de pe locul alăturat și încercă să iasă de pe rând, dar Josh își trecu piciorul lung peste spătarul scaunului ei și, cu o agilitate care o impresionează, sări peste el. Astfel, îi blocă ieșirea în spațiul îngust dintre rândurile de scaune.

– Asta n-are nimic de-a face cu profesionalismul, iar tu o știi al naibii de bine. Nu mă prostești cu scuza asta, și nici pe tine nu te prostești. Ce e între noi...

– Nu e nimic în afară de antipatie și un lucru pe care nu știam că ți-l datorez.

– Despre ce naiba vorbești? Ce-mi datorezi?

– Mi-ai făcut rost de slujba asta! strigă ea.

Își dădea seama după expresia uluită de pe fața lui că nu se așteptase la asta.

– Cine ți-a spus? o întreabă el precaut.

– Doug Atherton, chiar ieri. Când am ezitat să mă implic în contractul Seascape, a insistat să mă gândesc mai bine. Am aflat atunci cum ai intervenit să mi se dea slujba asta.

Înjurătura care îi scăpă lui Josh ar fi șocat-o în mod normal, dar furia o făcea imună la astfel de obscenități.

– N-am vrut niciodată să afli asta.

Megan își ridică mândră bărbia, de parcă se pregătea de luptă.

– Ei bine, acum am aflat. Dar nu știu care din noi s-a făcut mai mult de răs: tu, pentru că ai profitat fără rușine de influența ta, sau eu, pentru că te-am lăsat s-o faci, fără să am idee despre ce era vorba. Ai crezut că, dacă îmi faci rost de o slujbă, vei fi absolvit de vina pe care o porți pentru moartea soțului meu?

Degetele lui i se înfipseră adânc în carnea brațului, când o apucă de el cu putere.

– Ți-am mai spus, James n-a făcut aici, la agenție, nimic din ceea ce nu voia să facă. Cât despre faptul că ți-am obținut o slujbă, da, am vrut să te ajut. Aș face-o pentru văduva oricăruia dintre angajații mei.

– Dar nu voiam ajutorul tău! N-aveam nevoie de el, scutură ea din cap furioasă.

– Poate că n-aveai nevoie, dar nu ți-am făcut nici un rău.

– Ești ultimul om de pe pământ căruia aș vrea să-i fiu îndatorată.

– Nu ai nici o datorie față de mine, rosti el printre dinți. Eu doar te-am plasat acolo. Restul l-ai făcut singură. Știam că ai talent pentru munca asta și că ai să reușești. Și dacă ai fi fost bătrână și urâtă, grasă și șleampătă, eu tot aș fi fost mândru de realizările tale și de mine, că am luat decizia corectă.

Se apropie de ea și o trase la pieptul lui masiv.

– Dar nu e cazul, nu?

Ea își imploră inima să nu-i mai bată așa tare în piept, căci sigur i-o auzea și el. „Ripostează, Megan.”

– E timpul să plătesc, nu? întrebă ea. Cum de-ai așteptat trei ani? Nu credeam că poți pășui un datomic așa mult timp. Trebuie oare să-ți mulțumesc pentru mărinimie sau ai lăsat dobânda să se adune? Sunt sigură că a crescut, ca la cămătari. Spune-mi acum, domnule Bennett, care-i prețul pe care trebuie să-l plătesc pentru slujba asta?

În lumina slabă din încăpere, ochii lui ardeau ca jăraticul.

— Ți-am spus că una n-are a face cu alta, zise el amenințător. Și dacă ai fura din mașinile parcate în fața unei cârciumi, eu tot te-aș dori. Nu știu ce s-a întâmplat cu noi în noaptea de dinaintea nunții tale, dar ceva a fost cu siguranță.

— Nu.

— Ba da. Nimic de genul ăsta nu mi s-a mai întâmplat — nici înainte, nici după, și nu puteam să simt ceva atât de puternic, dacă nu simțeau și tu. Neagă tot ce vrei, Megan, dar ești și tu conștientă că minți... mă minți pe mine și te minți și pe tine.

— Eu n-am simțit nimic, negă ea cu tărie, înjosită de lacrimile fierbinți care i se adunau în ochi.

Pe fața lui apăru o expresie îndurerată.

— Nu plânge, o rugă el, strângând-o la piept și mângâind-o pe spate ca să se calmeze. Ultimul lucru pe care îl doresc e să te văd plângând. Am acționat samavolnic. O recunosc. Dar numai pentru că nu știam cum altfel să-ți atrag atenția. Te rog să nu mai plângi, Megan.

Îi luă fața în mâini și i-o ridică spre a lui. În timp ce imaginile din filmul cu un băiețel și tatăl său mergând pe o bicicletă pentru doi se proiectau pe corpurile lor, buzele lui se contopiră cu ale ei. Limba lui îi invadă dulcea cavitate a gurii, iar trupul lui începu să se frece sugestiv de al ei.

Fără să se gândească, răspunzându-i doar din dorință fizică și din nevoia de afecțiune, ea se lipi de el cu feminitatea ei, care îi completa lui virilitatea. Contactul a fost minunat și tulburător. Gemetele lor de plăcere și durere se armonizau perfect. Gurile lor refuzau să se oprească, deși în sărutul blând își făcea loc o oarecare violență. Brațele lui o strângeau în chingi de oțel. Mâinile

ei îi mototoleau cămașa, în dorința lacomă de a-i frământa mușchii spatelui.

Erau atât de pierduți în îmbrățișarea lor, că atunci când o voce tună din difuzoarele de deasupra capetelor lor, se despărțiră nedumeriți. Megan se uită la Josh cu ochii larg deschiși și cu inima bubuindu-i în piept.

—Asta-i tot, domnule Bennett? întrebă din nou operatorul, părând să nu aibă habar de momentul pe care îl întrerupsese.

Megan se uita la ecran fără să vadă nimic. Reclamele se terminaseră, dar ea nu văzuse nici una de când plecase Terry din sală. Trezită la realitate, își duse la gură o mână tremurândă.

Exasperat peste măsură, Josh își trecu degetele prin păr.

—Da. Mulțumesc, Tad.

Microfonul se închise, iar ei rămaseră singuri în sala întunecată și tăcută.

—Megan...

—Nu, zise ea și se dădu înapoi. Nu știu ce... ce se întâmplă cu mine când tu... Consideră că ți-am plătit datoria. Cu jignirile pe care mi le-ai adus, suntem mai mult decât chit, domnule Bennett.

Se întoarse pe călcăie, își înșfăcă poșeta pentru a doua oară și băjbâi drumul spre ieșire. Deschise ușa, disperată să scape de acolo.

—Megan! strigă Josh, rămas în urma ei.

Numele îi răsună în sala de proiecții și încă îi mai auzea ecoul când se ciocni de un Terry Bishop speriat, care apăsa pe clanță de partea cealaltă a ușii.

Megan nu știa care dintre ei era mai surprins. Terry înțelese de ce avea fața brăzdată de lacrimi, buzele umflate de sărutări și expresia înnebunită din ochi. Ea urmări privirea pe care i-o aruncă lui Josh, a cărui cămașă era

pe jumătate scoasă din pantaloni, iar cravata lărgită la gât îi stătea strâmb pe piept.

– Eu... scuzați... se bâlbâi Terry. Era... Gayla, soția mea. Voia... să vă cer adresele ca să vă trimită invitații oficiale la marea inaugurare de pe 1 iunie. Veniți amândoi, nu?

capitolul 4

Megan simțea ce expresie imbecilă avea pe față. Scoase absentă un pieptene și își aranjă părul. Fără îndoială că respectul pe care îl avea Terry pentru profesionalismul ei se micșora cu repeziciune în timp ce ea stătea acolo, încercând din toate puterile să înțeleagă ce-i spusese el și să-i dea un răspuns cât de cât inteligent. Principalul ei gând era că nu reușise să fugă de Josh pentru că Terry îi stătuse în cale.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Josh cum își băga nonșalant poalele cămășii în pantaloni și cum își aranjează cravata. Nu părea deloc deranjat că fuseseră surprinși ca niște copii poznași. Dacă ar fi fost în stare să-și controleze mimica, și-ar fi exprimat astfel disprețul față de el. De ce o mira nepăsarea lui? Probabil că i se întâmplau tot timpul asemenea lucruri.

Într-adevăr, vocea îi sună foarte normal când spuse:

– Nici nu mă gândesc să lipsesc de la inaugurarea hotelului, Terry. Mulțumesc.

– N-ar fi un eveniment atât de important, dacă nu m-ai fi ajutat tu, îi zise dezvoltatorul cu un respect care îi făcu greață lui Megan.

Terry se întoarse spre ea.

– Megan, poți să-ți faci timp weekendul ăsta pentru noi?

– Nu... știu, zise ea. Dacă Josh va fi acolo, nici nu-i trecea prin minte să se ducă. Va găsi o scuză valabilă mai târziu. Trebuie să discut cu șeful postului. Poți să-mi trimiți invitația la birou. Și acum, domnilor – aruncă o privire disprețuitoare în direcția lui Josh – vă rog să mă scuzați, mă întâlnesc cu alt client la cină. Era altă minciună, iar

sprâncenele ridicate ale lui Josh sugerau că și el știa asta. La revedere, zise ea, ieșind din sala de proiecții cu bruma de demnitate care îi mai rămăsese.

Se grăbi pe holurile acum pustii, cu excepția unor obsedați de muncă – așa cum fusese și James. „Duceți-vă acasă, la nevastă, la soț, la copii. Nu-i dați acestui om tot ce aveți mai bun în voi. Nu merită.” O luă la fugă prin eleganta sală de recepție, de parcă scăpase din camera de tortură.

Mai târziu, nici nu-și mai aminti cum a ajuns acasă. Fără să acorde nici o atenție traficului, conduse ca un robot, cu mintea la clipele petrecute cu Josh. Imediat ce intră în casă, simți singurătatea ca o prezență palpabilă, ca un giulgiu care o învăluia, o sufoca.

–E vina lui că sunt singură, spuse ea cu voce tare, furioasă și simțindu-se înfrântă.

Dacă nu ar fi fost Josh Bennett, încă ar mai fi avut un soț, poate chiar și un copil sau doi până acum. Lui trebuia să-i mulțumească pentru că era singură pe lume. Încă mai ciugulea din ea, ca o pasăre care se hrănește cu stârvuri. Oare când va considera că i-a mâncat toată carnea de pe oase?

I-l furase pe James încă dinainte să moară. James nu-i aparținuse niciodată la fel de mult ca Agenției Bennett. Josh îi călcase în picioare demnitatea, obținând o slujbă pentru ea. Faptul că nu știuse de manevrele lui nu conta. Oare câți oameni mai știau că primise acest post datorită lui Josh? Erau mulți cei care râdeau de ea pe la spate? Credeau oare toți că ea îi ceruse ajutorul? Și ce gândeau că făcuse ca să obțină slujba? Începu să tremure când se dezbracă în dormitorul cu aerul condiționat pornit – însă nu de frig tremura.

Acum Josh Bennett îi răpea respectul de sine. De fiecare dată când o atingea, ea devenea ca lutul cald și moale pe care el îl modela după bunul plac. O cuprinse

rușinea când își aminti cum își arcuise corpul ca să se lipească de el, cum îi oferise gura.

– Îl urăsc, îl disprețuiesc, suspină ea, luând perna în brațe și ghemuindu-se.

Perna se udă de lacrimile sărate care i se scurgeau pe obraji.

„Nu plânge, Megan, nu plânge.”

„Nu, nu.” Își alungă din minte vorbele lui pline de compasiune. Nu voia să-și amintească de blândețea cu care o strânsese în brațe, de tandrețea cu care o atinsese, de dulceața buzelor lui. Încercă să evoce imaginea unui bărbat dur, calculat, dar nu reuși. Singurul lucru pe care îl vedea cu ochii minții era expresia îngrijorată de pe fața lui, în timp ce îi mângâia obraji și îi ridica gura spre a lui.

„Nu”, repetă ea profund îndurerată.

Îl ura mai mult ca oricând, dar numai acum își dădea seama care era adevăratul motiv. Din noaptea în care se întâlniseră, nu reușise să și-l alunge din minte. Rămânea acolo cu încăpățănare. Și nu avea de gând să plece acum.

De două zile, Megan întrerupsese orice comunicare cu Josh sau cu Terry Bishop. Nu primise decât un raport scurt de la Jo Hampson:

– Terry a spus că îți plac reclamele. Bietul om e așa de încordat. Dacă Seascape nu se deschide curând, are să facă atac de cord. Mersi că mi-ai ținut locul deunăzi.

– Am făcut-o cu plăcere, zise Megan, afișând un zâmbet care spera să pară sincer. Cum ai programat spoturile pentru magazinele acelea?

Nemaiavând pentru moment Seascape pe cap, Megan se concentrează să rezolve o parte din muntele de hârtii care se strânsese pe biroul ei în ultimele câteva zile. Dădu câteva telefoane pe care întârziase să le dea, răspunse la corespondență și făcu o ședință de vânzări cu subalternii ei. Din a treia zi, își recăstigase încrederea în sine, așa că avu o senzație de împlinire. Când se întoarse

de la cantina aflată la subsol, unde luase pe fugă prânzul constând într-un iaurt, mersul ei era aproape vioi.

Dar se dezumflă ca un balon înțepat când deschise ușa de la biroul ei și îl văzu pe Josh pe canapea. Privirile li se întâlniră și, pentru o clipă, amândoi încremeniră. Apoi el se ridică încet de pe pernele moi.

Nu doar înfățișarea lui, dar și felul cum era îmbrăcat o lăsă fără grai. Purta un trening negru cu auriu și pantofi de sport. Părul îi era răvășit de vânt și avea o culoare sănătoasă în obraji. Oare fusese la jogging?

– Iartă-mă că sunt îmbrăcat așa.

– Ce cauți aici?

Închise ușa după ea și imediat regretă. S-o deschidă acum ar însemna să admită că era tulburată să-l găsească la ea. Stătea dreaptă lângă ușă, încercând în zadar să nu se uite la triunghiul de păr negru și cârlionțat ce ieșea din răscoiala bluzei lui de trening, al cărei fermoar era tras doar pe jumătate. De parcă asta n-ar fi fost de ajuns, felul în care i se mulau pantalonii asortați pe șoldurile înguste era înnebunitor.

– Secretara ta era încă la masă, zise el, evitând să-i răspundă la întrebare. Am hotărât să aștept până te întorci. Te supără că am venit?

– Chiar contează? răspunse ea cu o voce acră.

– Da.

Acest răspuns clar și concis era mai injurios decât ar fi fost batjocura, iar ea își feri privirea în timp ce traversa camera în pas vioi și își puna poșeta într-un sertar al biroului.

– Cu ce îți pot fi de folos, domnule Bennett? întrebă ea pe un ton răios în timp ce se așeza pe scaunul ei.

– Să-mi ierți purtarea de zilele trecute. Ea își întoarse privirea la el, iar buzele i se rotunjiră mimând surprinderea. Ai dreptate, am profitat de o întâlnire de afaceri. Când am să te sărut din nou, și sunt sigur c-o voi face – vocea

și coborî insinuant – promit că va fi în condiții mai prietene unei întâlniri romantice.

– Nu vor fi...

– Ba da, vor fi. O să am grijă să existe mai multe ocazii de acest fel.

Aruncă o privire spre pervaz, unde trandafirii se deschisese în toată splendoarea lor.

De ce nu-i aruncase la gunoi? În dimineața de după întâlnirea lor în sala de proiecții, luase în mâini vasul masiv cu intenția clară de a azvârli florile în coșul cel mare de gunoi de la capătul holului. Dar nu fusese în stare să facă așa ceva. De ce?

Josh se duse la pervaz și rupse un trandafir din buchet, apoi se întoarse la birou.

– Accepți o ramură de măslin?

Ei i se opri inima în loc și simți că nu mai putea să respire când el întinse mâna spre pieptul ei. Cu grijă infinită să n-o atingă, îi puse bobocul în prima butonieră de la bluză. Degetele lui nu voiau însă să se retragă. Cum zăboveau acolo, la câțiva centimetri de piele, emanau o dorință atât de puternică de-a o dezmiarda, încât corpul ei răspunse de parcă chiar ar fi atins-o. Sâni i se umflară de dorință, iar sfârcurile i se întăriră, îmbiindu-l.

Îi simți privirea în creștetul capului. Răsufletul lui era greoaie. În fața ei, coapsele lui se încordau spasmodic, iar degetele rigide i se strângeau în pumni. Ea își înfrână impulsul nebunesc de a-i ridica unul din pumni, de a-l deschide, de a-i săruta palma și de a-i pune mâna pe sâni ei dureroși.

– Iar ca răspuns la întrebarea ta, rosti el cu blândețe, să știi că n-am ademenit niciodată o femeie în biroul meu ca s-o seduc. Nu amestec niciodată afacerile cu plăcerea. Tu, Megan, ești prima femeie care m-a făcut să-mi încalc propria regulă. De când te-am întâlnit, pari să fii excepția de la toate regulile.

Încă nu putea rosti nici un cuvânt. De ce nu-i arunca vorbe grele? De ce nu-l desființa, aruncându-i toate insultele care îi puteau trece prin minte?

În loc de asta, stătea în fața lui tulburată și tăcută, iar el se dădu înapoi și se așeză din nou pe canapea.

– Asta-i motivul principal pentru care am vrut să te văd azi: să-ți cer scuze. Am venit aici îmbrăcat așa – arătă spre trening – pentru că m-a sunat unul dintre agenții mei când eram la sala de sport. Am considerat că trebuie să-ți spun imediat ce mi-a comunicat.

Vocea lui nu prevestea nimic bun, așa că o alarmă. Nu-l mai auzise vorbind pe tonul acela grav de când îi spusese să vină imediat la spital. Soțul ei era la Urgență, luptându-se pentru viața lui.

– Ce e, Josh?

Fără să-și dea seama, îi rostise numele pe tonul intim cu care te adresezi unui prieten de încredere sau unui... iubit.

– După cum știi, unul dintre cele mai importante contracte ale noastre este cel cu lanțul de magazine alimentare Dixieland. Ea încuviință din cap. Amenință să ia toată publicitatea de la postul nostru și s-o împartă între competitorii noștri.

– Ce? icni ea, dându-și imediat seama de importanța celor spuse de Josh. Lanțul de magazine Dixieland difuza reclame zi și noapte. Pierderea acestor bani din reclame ar face o gaură în buget care va fi greu de umplut, dacă nu chiar imposibil. *De ce?*

– Barnes, zise el răspicat. Megan, nu te-aș fi deranjat cu asta, dacă plângerile lor ar fi fost minore. Dacă era un caz izolat, l-aș fi invitat la cină pe omul care se ocupă cu promovarea la Dixieland și l-aș fi convins că ar fi o mișcare greșită să-și retragă reclamele de la WONE. N-ai fi știut niciodată de asta.

Se opri imediat de parcă și-ar fi dat seama că spusese mai mult decât intenționa.

– Ai mai făcut așa ceva, nu? îl întrebă ea, pălind la față.
Să aranjezi lucrurile ca să mă protejezi?

– Eu...

– Nu? întrebă ea din nou, nerăbdătoare.

– Ba da, recunosc el fără tragere de inimă. Dar nu e mai mult decât fac pentru oricare director de vânzări de la orice post de televiziune din tot Sudul. E de datoria mea, pentru că acest teritoriu îmi aparține. Așa că nu te înfură pe mine, bine? Am făcut pentru tine ceea ce fac pentru mulți alții.

Stătea încă dreaptă ca un băț, cu bărbia ridicată semeț, însă îi spuse doar:

– Continuă.

El o studie un timp cu privirea. Dacă nu l-ar fi cunoscut așa de bine și n-ar fi știut ce fel de om este, ar fi putut crede că expresia lui era nostalgică. Ochii i se plimbau pe părul ei, pe față și pe gât. Se uită la bobocul dintre sâni ei clipe întregi. Într-un final, o privi în ochi și își dres glasul.

– Așa cum spuneam, dacă era un caz izolat, nu prea m-ar fi interesat. Dar e a treia oară săptămâna asta când aud o plângere legată de WONE. Barnes se ocupă de toate cele trei contracte.

Megan ridică receptorul și tastă trei cifre.

– Trebuie să ne vedem. Acum.

Închise telefonul și se întoarse din nou spre Josh.

– Îți mulțumesc că mi-ai spus. Pot să mă ocup eu de acum.

– Aș vrea să mai stau.

– Mai bine nu.

– Totuși, am să rămân.

Înainte ca ea să-i mai dea vreun argument, Barnes deschise ușa, părând foarte stânjenit.

– Hai, intră.

Era supărată pe Barnes, dar nu la fel de tare ca pe Josh. Acum o împodobeă cu boboci de trandafir și îi șoptea

scuze sincere, acum se băga în viața ei cu acea insensibilitate rece la care ajunsese să se aștepte din partea lui.

Barnes se strecură înăuntru și închise ușa după el. Se albi vizibil la față și își șterse palmele de pantaloni când îl văzu pe Josh pe canapea. Nici nu păru să observe că Josh nu era la costum.

– Bună ziua, domnule Bennett, zise el înclinând respectuos din cap.

Faptul că își plecase capul în fața lui Josh nu făcu decât să-i sporească lui Megan iritarea.

– Bine, Barnes, să auzim ce ai de spus. Ai nevoie de o scuză al naibii de bună pentru faptul că trei dintre clienții domnului Bennett s-au plâns de tine în această săptămână.

– Trei? îngăimă el.

– Trei sau unul, nu contează, replică Megan exasperată. Te-am avertizat la începutul săptămânii că ai face bine să-ți revii în formă. Iar acum vine la mine directorul celei mai mari agenții de publicitate din zonă și îmi spune că suntem cât pe ce să pierdem unul dintre cele mai importante contracte, și totul din cauza prostiei tale.

Ignorând bâlbâiala lui Barnes, care încerca să se apere, Megan îi aruncă o privire incandescentă lui Josh.

– Domnule Bennett, te-aș ruga să enumeri, pentru mine și pentru Barnes, plângerile care ți-au fost aduse la cunoștință.

Pe tonul sever al unui judecător, Josh începu să înșire greșelile săvârșite în cadrul serviciului: nealocarea timpilor de emisie ceruți de client, evaluare eronată, indiferență crasă și lipsă totală de comunicare. Cu fiecare greșeală menționată, lui Barnes îi cădea tot mai mult fața, până ajunse să semene cu cel mai trist basset din lume.

Când termină de vorbit, Josh își mută privirea de la nefericitul Barnes la Megan.

– Mulțumesc, domnule Bennett, că ne-ai dat acest avertisment. Să sperăm că mai e timp să ne îndreptăm greșelile. Ai ceva de spus, Barnes?

Tânărul scutură din cap, cu un aer jalnic.

– Am făcut-o de oaie, știu.

– Ei bine, dacă vrei milă, ai greșit locul. Dacă o vrei pe fata aia de la redacția de știri, străduiește-te s-o cucerești sau renunță la ea, ori găsește-ți alta sau fă dușuri reci. Puțin îmi pasă.

Barnes se holbă stupefiat la Megan, uimit peste măsură să afle că ea îi cunoștea problemele. Ca femeie, ar fi vrut să-i spună că știa foarte bine ce înseamnă să te obsedeze cineva într-atât încât să-ți pierzi mințile, dar ca director, nu-și putea permite să lase nimic de la ea.

– N-am de gând să dau contractele tale altor agenți de vânzări, pentru că toți au foarte mult de lucru. Și nici să te ameninț că o să ți le iau pe cele bune și am să-ți dau în schimb altele mai puțin dezirabile. Nu cred că îți va păsa. Ce vreau eu să fac e să te pun la încercare timp de o lună. Cred că e un interval rezonabil. La sfârșitul lui, am să-ți verific toate contractele. Dacă clienții tăi nu sunt pe deplin mulțumiți și nu-ți cântă osanale, poți să-ți strângi lucrurile din birou, pentru că vei zbura la sfârșitul acelei zile de lucru. Se uită în calendar. Asta va fi pe 12 iunie. M-ai înțeles?

El încuviință trist din cap.

– Da, Meg... ăăă... doamnă...

– Mulțumesc că ai fost așa prompt când te-am convocat, zise ea dându-i de înțeles că poate să plece.

Barnes se târî până la ușă și o închise după el.

Megan se ridică de pe scaun, simțind pe umeri toată povara responsabilității. Se duse la fereastră și se uită lung la frumoasa zi de primăvară. Ochii i se închiseră din nou, orbiți de lumina puternică, pe care o micșoră trăgând jaluzelele. Zgomotul traficului de pe străzile din centru

se estompă. Simți mâinile lui pe umeri înaintea să-și dea seama că stătea în spatele ei.

– Așadar, problema lui e o femeie, rosti el blând, în timp ce îi masa gâtul și umerii încordați.

Îi simțea căldura alinătoare a mâinilor prin materialul subțire al bluzei.

– Da. Poate că nu trebuia să-l pedepsesc în fața ta, dar am considerat că prezența ta îmi va întări spusele, că o să se rușineze de tine și-o să înceapă să facă lucrurile de care îl știu capabil. Nu îmi dau seama dacă am făcut față situației sau nu.

Era așa plăcut să-i mărturisesc nesiguranța ei.

– Te-ai descurcat de minune.

– Așa crezi, Josh?

Nu mai zăbovi să se gândească de ce părerea lui însemna atât de mult pentru ea.

O întoarse cu fața la el.

– Ai fost grozavă, minunată, îi șopti, netezindu-i părul cu o mână, iar cu cealaltă luând-o de bărbie. Dacă eram în locul tânărului Barnes, m-aș fi căit și aș fi încercat să mă dau bine pe lângă tine.

Ea îi adresă un zâmbet sceptic.

– Asta rămâne de văzut.

– Sunt al naibii de mândru de tine. Știam că ești dură. Mi s-a spus că ești inflexibilă. Dar nu m-am așteptat să fii așa grozavă!

– Situația cerea duritate. Trebuia să-l scutur.

– De aceea ești un director de vânzări așa de bun.

– Dar, în același timp, nu mi-a plăcut să mă înfig atât de tare în el.

– Iată de ce ești atât de femeie.

Aproape se convinsese că purta o armură clădită din furie și ură, ca s-o apere de el, dar cuvintele lui rostite atât de blând o străpunseră ca o sabie, până la inimă. Se cufundă în apele adânci ale ochilor care priveau în jos la ea și imploră Cerul să se înece în ele. Mâinile lui

îi coborâra pe brațe și îi prinseră palmele. Fără ca trupurile lor să se atingă altfel, el se aplecă și îi acoperi gura cu a lui.

Gustul dulce al buzelor lui și mișcarea lentă și sugestivă a limbii sale posesive o țineau mai captivă decât ar fi reușit cele mai puternice brațe. Parcă ascultând de o comandă nerostită, își rotiră capetele și își schimbă poziția, ca să se bucure și mai mult unul de altul. Josh îi sorbi pe îndelete dulceața de pe buze, înainte de a se retrage de lângă ea.

– la cina cu mine.

– Eu...

El o mai sărută o dată, sorbindu-i răsuflarea.

– Te rog, doar cina, Megan. Îți jur. Lasă-mă să stau cu tine.

– Josh, șopti ea.

Era o nebunie, o știa prea bine, dar nu putea să reziste sărutărilor lui seducătoare. Voința, rațiunea, hotărârea ei înverșunată, toate se risipeau ca petalele luate de vânt atunci când o atingea el. Recunoștea acum, chiar dacă nu o făcuse niciodată, că se temea de felul în care se transforma când era cu Josh Bennett. Oare putea fi trasă la răspundere pentru greșelile făcute când el îi lua mințile?

– Cinăm și dansăm. Nimic altceva, dacă nu vrei tu.

Ce rău putea să-i facă o seară petrecută cu el? O cină nevinovată? Un pic de dans? Avea un gust așa de bun. Sărat. Probabil că avusese timp să se antreneze la sală înainte să primească telefonul și să vină la ea. Mirosul lui de mosc o ameți. Tânjea să-i atingă părul des de pe piept, să-și plimbe degetele pe linia de unde începea, chiar sub clavicule, să ajungă cu mâna până sub bust, iar în cele din urmă, până în zona virilității lui. I se puse un nod în gât.

– Te rog, Megan, nu mă mai pedepsi. Spune da.

Își apăsă încet buzele pe ale ei și i le dezmierdă cu pasiune.

– O, Josh, da...

Auziră amândoi sunet de pași cu o fracțiune de secundă înainte de bătaia puternică, apoi ușa se deschise.

– Megan?

Se smulseră din îmbrățișare în timp ce Doug Atherton și Terry Bishop intrau în birou.

– Aici erați! spuse Doug cu bucurie în glas. Secretara ta nu s-a întors de la masă și nu te-am găsit nicăieri prin clădire. Părea să nu fi observat expresia răvășită de pe fața lui Megan. Te-am sunat la birou, Josh. Mi s-a spus că vii încoace. Ai făcut jogging până aici? izbucni Doug în râs.

– Nu, zise Josh. A intervenit ceva urgent și mi-am zis s-o anunț și pe Megan. Am venit într-un suflet, nici nu mi-am terminat exercițiile.

– Sper că nu ne critică cineva, se încruntă imediat Atherton.

– Nu, nu cred, zise Josh calm. Megan a reușit să aplaneze lucrurile.

– A, bine, bine. Frumoase flori! adăugă el în treacăt, arătând spre vaza cu trandafiri. Megan, Terry mi-a spus că ai văzut reclamele, dar că vrea să discute cu tine despre ele.

Acesta abia se uitase la ea. Era prea deștept ca să nu pună lucrurile cap la cap, după ce o prinsese singură cu Josh de două ori în ultimele zile. De ambele dăți, păruseră speriați și cu un aer vinovat.

– Bună, Terry, spuse ea cu amabilitate, ca să-i facă plăcere lui Doug. Să ne așezăm cu toții și să stăm de vorbă.

Megan se întoarse la birou, recunoscătoare că piesa de mobilier o despărțea de cei trei bărbați. Deodată, se simți vulnerabilă și lipsită de apărare.

– Cu ce te pot ajuta, Terry?

– Păi, zise el, umezindu-și buzele emoționat, îmi făceam griji în legătură cu difuzarea reclamelor. Știi, la ce oră să se dea una sau alta. Ai vreo idee în această privință?

O cuprinse imediat panica. Oare câte dintre ele văzuse? Două? Trei? Nu-și mai amintea de nici una care rulasă după ce Terry plecase din sală. Singura care îi lăsase o impresie de durată era aceea cu siluetele celor doi îndrăgostiți. Aducându-și aminte de ea acum, se enervă și îi aruncă o privire lui Josh. În ochii lui de agat, care nu se dezlipeau de ea, descoperi că el știe la ce se gândește. Va trebui să inventeze un răspuns cât de cât logic.

– Ei bine, cred că aceea în care apare cuplul de pe plajă ar trebui difuzată noaptea târziu, sugerează ea.

Șiretlicul ei funcționează. Terry și Josh izbucniră în râs. După ce primi o scurtă explicație de la Josh, Doug râse și el.

– Cât despre celelalte, să vedem.

Strânse din buze, de parcă ar fi încercat să-și amintească, rugându-se să-i vină ceva în minte.

– Eu și Megan am discutat despre ele cât ai fost tu la telefon, Terry, zise Josh. Ochii lui Megan se făcură mari de mirare la auzul acestei minciuni, dar, din fericire, ceilalți erau atenți la el, așa că nu observară neliniștea ei. Ne-am gândit că reclamele cu zonele de cumpărături și alte facilități care le plac femeilor ar trebui difuzate în timpul zilei, când doamnele se uită la telenovele sau la concursuri.

– Da, așa e, spuse Megan dintr-o suflare, încercând să participe la conversație și să nu pară pe dinafară, așa cum, de altfel, se considera.

– Reclamele în care apar terenurile de golf sau de tenis și zonele pentru pescuit ar trebui difuzate seara, când se întorc bărbații acasă, și în timpul evenimentelor sportive. Iar pentru cele în care apar copii mergând pe bicicletă sau zbenzându-se pe plajă, alegerea noastră e clară – după-amiaza și duminică dimineată. Așa am hotărât, nu, Megan?

– Da, sigur, zise ea. Își ținea pe birou mâinile strâns încleștate. Spera ca nimeni să nu observe că i se albiseră încheieturile degetelor. În acest fel, fiecare reclamă ajunge la publicul ei țintă.

Remarca ei era banală, chiar jalnică. Oare Doug se uita ciudat la ea? Măcar Terry părea mulțumit.

– Ei bine, zise el, bătându-se cu palma pe coapse și ridicându-se, m-ai mai liniștit o dată. Îmi pare rău că te-am deranjat. Când începeți să difuzați reclamele?

– Măine, răspunse prompt Megan, mulțumită că stabilise cu Jo de dimineață data la care începea difuzarea.

Terry se aplecă peste birou să-i strângă mâna.

– Atunci cred că n-o să ne mai vedem până la inaugurarea de la Hilton Head.

– Dar... n-o să pot veni. Îmi pare rău, dar...

– Va fi acolo, Terry, zise Doug expansiv. Se întoarse spre Megan, așezată în spatele biroului, care se credea la adăpost. Josh m-a sunat azi-dimineață. Mi-a zis că nu te prea trage inima să mergi la Hilton Head, pentru că ai mult de lucru aici. Oricât ne-ar plăcea să te avem printre noi, zise el ca un părinte afectuos și îngăduitor, cred că ne putem lipsi de tine câteva zile.

Rămase mai multe secunde privindu-l pe Doug cu gura căscată. Apoi se întoarse spre Josh, căruia îi aruncă o privire ucigătoare.

– A vorbit domnul Bennett în numele meu?

Încerca să păstreze un ton amuzat și cochet, dar îi venea să-și arate colții.

Doug râse pe înfundate.

– Da. S-a enervat pe mine că nu te las să te duci. L-am convins în cele din urmă că habar n-aveam de festivitatea de inaugurare și că o să mergi cu siguranță.

Ea își stăpâni furia teribilă care simțea că o sufocă.

– Nu e de obicei privilegiul directorului general de vânzări să participe la evenimente legate de contractele din afara statului? Întrebă ea cu o inocență care contrasta puternic cu furia ce clocotea în ea.

– Ba da, dar el va fi în New York în prima săptămână din iunie, la convenția NBA. Atherton se întoarse spre

Terry. National Broadcasters Association¹. Dezvoltatorul dădu din cap aprobator. Oricum, el nu cunoaște detaliile acestui contract nici pe departe la fel de bine ca tine.

– Atunci, ar trebui să te duci tu.

Spera ca disperarea din vocea ei să fie luată drept mărinimie entuziastă.

– Aș vrea eu să pot, dar trebuie să negociez pentru cumpărarea postului de radio din Savannah. Te duci tu și te distrezi. E-n regulă, Terry? Sper că n-o ceri ca s-o pui la treabă cât stă acolo, nu?

– Sigur că nu, răspunse repede Terry. Vrem ca toată lumea să se simtă bine.

– Atunci s-a stabilit, spuse Doug cu satisfacție în glas, mângâindu-se pe burdihan. Terry te invită în avionul corporației sale. Josh îți poate da toate detaliile. Gata, Terry?

Fără să aștepte răspuns, Doug deschise ușa. Terry îl urmă.

– Josh? întrebă Doug, ținând în continuare ușa deschisă.

– Nu chiar acum. Eu și Megan mai avem niște chestii de discutat.

– Atunci ne vedem toți trei mai târziu.

Șeful ei ieși în grabă și o lăsă pe Megan singură cu bărbatul care îi zdruncina viața din temelii. Nu se închise bine ușa, că ea îl și încolți.

El își întinse în față ambele palme, încercând s-o oprească și îi spuse repede:

– Nu e ce crezi.

– Pe dracu' nu e! izbucni ea.

– Dacă te lăsam de capul tău, ai fi refuzat invitația.

– Sigur că da.

– N-aveam de gând să stau cu mâinile în sân și să văd ce se întâmplă.

– Da' ce, e treaba ta?

¹ Asociație a posturilor de televiziune și radio din SUA (n.tr.)

– Treaba mea ești tu. Mă ocup de tine din prima seară în care te-am văzut.

Fierbând de mânie, Megan dădu ocol biroului și se postă între acesta și ușă.

– Trei ani de zile m-ai lăsat în pace și mi-a fost bine. Acum, de o săptămână, ai dat buzna în viața mea, mi-o manipulezi și mă manipulezi și pe mine. De ce? De ce acum? De ce n-ai făcut-o imediat ce s-a răcit corpul lui James?

El înjură printre dinți.

– Trei ani te-am lăsat să fierbi în suc propriu. Crezi că-s prost? Știam că nu voiai să te văd, să te ating sau să-ți vorbesc. Când mi s-a ivit șansa asta cu Seascape ca să ajung la tine, o, Doamne, n-am mai stat pe gânduri. Mă îndoiam că vei accepta o întâlnire cu mine, dacă te-aș fi sunat și ți-aș fi cerut-o firesc, cum ar face orice alt bărbat.

– Ai dreptate.

– Așa că, urmă el, de parcă ea nu i-ar fi zis nimic, am folosit orice mijloace aveam la îndemână. Zici că te-am manipulat, nu? Ei bine, da. Aveam de ales?

– Sigur că nu! Nu aveai dreptul să folosești orice mijloace. Trebuia să înțelegi ce îți sugeram și să renunți. Mesajul meu era clar, este clar. Nu vreau să am de-a face cu tine, Joshua Bennett. Să-ți intre în cap o dată pentru totdeauna că trebuie să mă lași în pace.

Trăsăturile feței lui Josh se destinseră și în colțul gurii i se ivi un zâmbet trist.

– Nu pot, și știi de ce.

Ea îl înfruntă ca pe un dușman, cu pieptul umflându-i-se de emoție și de înfierbântare, cu obraji în flăcări din cauza sentimentelor pe care nu voia să le recunoască.

– De ce te-ai mai deranjat să mă inviți la cină? întrebă ea semeață. Știai deja că Doug va avea grijă să merg la Hilton Head.

El își deschise larg brațele.

– Vezi? Despre asta vorbesc. Încerc să te văd chiar și în public, iar tu tot nu ești mulțumită.

Își lăasă brațele în jos, plesnindu-se peste coapse.

– Megan, continuă el cu o răbdare încordată, trebuie să ne petrecem împreună acest weekend. Departe de locul ăsta. Arată cu mâna prin birou. Departe de trecut. Departe de fantoma lui James. Se apropie de ea. Avem nevoie de timp să ne cunoaștem, să râdem, să ne iubim. Vocea îi coborî până la șoapta răgușită care o vrăjea. Am insistat azi-dimineață pe lângă Doug, pentru că te vreau pe insula aceea. Cu mine.

Chiar dacă se străduia să nu-i asculte vorbele, ele tot o înfiorau. Inima ei voia să se predea necondiționat. Cu un ultim efort disperat, își veni în fire și se duse la ușă, apoi o deschise.

– Ei bine, îți mulțumesc pentru șantajul ăsta ticălos. O să fiu pe nenorocita aia de insulă, dar nu cu tine, Joshua Bennett.

El ajunsese la ea înainte să-l poată evita, o luă în brațe și îi ridică bărbia, dându-i capul pe spate.

– Ești absolut irezistibilă când te înfurii. Părul îți scoate scântei, ca focul. Și îmi place cum sună numele meu întreg când îl rostești.

Ea crezu că o s-o sărute, dar nu o făcu. În schimb, se uită lung la gura ei.

– Nu suntem încă pe insulă, Megan. Nu face nici un jurământ pe care să nu-l poți respecta, o avertiză el.

Își plimbă cu senzualitate degetul mare pe buzele ei, apoi își îndepărtă mâna. Trecu pe lângă ea spre biroul de alături. El închisese deja ușa în urma lui când Megan observă privirea mirată a lui Arlene, care rămăsese incremenită, cu degetele deasupra tastaturii.

– Nu ți-ar plăcea să fii cu el pe o insulă? Întrebă ea șovăind și holbându-se la șefa ei.

– Dacă crezi că e așa grozav, de ce nu te duci tu cu el?

– Nu m-a invitat pe mine.

– O, ce păcat! exclamă Megan, se întoarse pe călcâie, apoi trânti ușa și intră iar în ceea ce odată fusese sanctuarul

ei. Scoase bobocul de la butonieră și îl strivi între degete, aruncându-l apoi în coșul de gunoi. „Nu m-a invitat pe mine”, o maimuțări ea pe secretară.

Doamne sfinte, ce vedeau femeile la el? Era bădăran, încrezut, arogant și total lipsit de scrupule. Ce alt bărbat ar fi sărutat-o pe logodnica prietenului său în seara dinaintea căsătoriei?

Totuși femeile îl adorau. Se încurcase cu o mulțime de tipe. Le părăsea fără pic de milă și se combina cu altele, dar ele tot erau atrase de el ca de un magnet. Legăturile lui furtunoase făceau deseori vâlvă în paginile tabloidelor. Tabloide...

Titluri cu litere de-o șchioapă!

Ce putea face ca să-l doară cel mai tare pe Josh Bennett? Să-i facă rău agenției lui? Nu. Avea o reputație prea bună. În plus, asta ar dăuna propriei ei afaceri. Ce l-ar putea face de râsul lumii pe un om așa de încrezător în sine? Care să fie pedeapsa binemeritată pentru ceea ce le făcuse ei și lui James?

Scoase un strigăt triumfător când un plan începu să i se contureze în minte. Terry Bishop spusese că toată presa va veni la Seascape. Megan Lambert era un nimeni, dar nu și Josh Bennett. El va fi remarcat. Se va scrie despre ce face el. Noua lui „iubire” va stârni interesul tuturor. „Dragostea plutește în aer la noul hotel din H.H.” În ochi i se iviră sclipiri răutăcioase la gândul unor astfel de titluri.

Se duse în grabă la birou și se uită în calendar.

– Două săptămâni, medită cu voce tare.

Avea două săptămâni la dispoziție ca să se pregătească – să cumpere momeala de care avea nevoie ca să-i întindă o cursă ispititoare.

Când se va urca în avionul corporației, Josh nu-și va da seama că mâța blândă de lângă el e una și aceeași cu cea care și-a scos azi ghearele să-l zgârie.

capitolul 5

Elegantul costum alb cu pantaloni îi dădu lui Megan încrederea de care avea nevoie să intre pe ușile de sticlă din terminalul particular de pe aeroport. Știa că pantalonii sport îi veneau bine și îi scoteau în evidență fundul prin croiala lor. Haina, după modelul celor purtate de jucătorii de baseball, venea peste o bluză de mătase cu dungii verzi, galbene și albastre – o combinație curajoasă. Mătasea i se mula pe sânii parțial acoperiți de un sutien subțire din dantelă, pe care Megan nu-l mai purtase niciodată. La fel ca toate hainele pe care și le cumpărase în ultimele două săptămâni, și pe acesta îl alesese ca să atragă privirile bărbaților.

Tălpile de cauciuc ale pantofilor ei comozi nu făceau nici un zgomot când pășea pe coridoarele lungi și pustii ale terminalului. Pe un umăr avea două genți asortate cu dungile de culoarea lămâii de pe bluză. Cumpărate împreună cu noua ei garderobă, gențile de voiaj moi, cu fermoare, parcă sfidau gustul sobru cu care și-ar fi ales de obicei lucrurile. Pe celălalt umăr avea o imensă geantă albă din pai.

– Doamna Lambert? o întrebă un însoțitor de zbor alergând spre ea.

Ea se întoarse și îi confirmă.

– Da?

Bărbatul în uniformă îi zâmbi amabil.

– Sunteți ultima care a sosit dintre cei care merg cu domnul Bishop.

– Sper că nu i-am făcut să aștepte.

–Nu, zise el repede. Avionul este încă la verificare și alimentare. Toți așteaptă în sala principală. Îmi permiteți? adăugă el și întinse mâna să-i ia bagajele.

Era cât pe ce să i le dea, dar se răzgândi brusc.

–Mulțumesc, dar mai vreau să le țin un timp.

–E-n regulă. Pe aici.

Îi arătă spre capătul coridorului, care se termina într-o spațioasă zonă de așteptare, în care Megan știa că-l va găsi pe Josh. Trase adânc aer în piept, înfiorându-se. Oare va reuși? Se va lăsa el oare amăgit de șiretlicul ei? Din câte îl știa, ar fi putut să renunțe la ea și să invite altă femeie la Hilton Head. Nu mai vorbiseră de când plecase din biroul ei, dar în urechi încă îi răsună provocarea lui: „Nu suntem încă pe insulă, Megan. Nu face nici un jurământ pe care nu-l poți respecta.”

Își aminti perfect acel afront, așa că își scoase pieptul în față și intră în sala spațioasă. El se plimba de colo-colo în fața ferestrei mari de la care se vedea pista, arătând ca un viitor tată care așteaptă să-i nască nevasta.

În clipa în care o văzu, pe fața lui încordată apăru un zâmbet larg și veni cu pași mari spre ea. Pantalonii lui largi de plajă erau prea bine croiți ca să nu atragă atenția asupra picioarelor lungi și musculoase. Nici o femeie nu putea rămâne indiferentă văzându-i pieptul lat și puternic și umerii care se profilau sub tricoul galben. Ochelarii de soare ridicați pe creștetul capului îi ciufuleau părul și îi dădeau un aer șmecheresc, la fel ca sprânceana străbătută de cicatrice care se arcuia acum, când zâmbea cuceritor.

–Bună, Megan.

Bucuria și emoția cu care o salutase grăbit aduceau mai mult a ușurare. Oare se așteptase să nu vină?

Îi zâmbi, încercând să se convingă că bătaile rapide ale inimii nu se datorau faptului că el îi rostise numele pe același ton intim ca de obicei, ci nervozității care o cuprinsese din cauza rolului pe care trebuia să-l joace acum.

–Bună, Josh.

Flutură scurt din gene, apoi își ridică ochii într-un mod sugestiv, sperând ca el să creadă că flirta.

Dacă se lua după privirea lui pătrunzătoare, era vrăjit, dacă nu de-a dreptul uluit de atitudinea ei prietenoasă, care nu-i stătea în fire.

— Ce mai faci? întrebă el.

— Bine, tu? răspunse ea, uitându-se drept în ochii din care se revărsa pe fața ei ridicată o privire dulce ca mierea.

— Ocupat până peste cap. Bishop e ca un copil de grădiniță. Și pentru mine, și pentru el, am să mă bucur când Seascape își va câștiga faima pe care o merită.

Făcu o mutră de ștrengar, iar pe Megan o furnică ră degetele de dorință să-i atingă buzele. Flutură iar din gene, de data asta fără intenție.

— Mersi pentru contractul Stewart. Domnul Stewart mi-a spus că ne-ai recomandat cu multă căldură, pe motiv că avem ratinguri mari.

— N-ai pentru ce, dar n-am spus decât adevărul. Ratingurile din luna mai arată că buletinul vostru de știri de la ora 23.00 ocupă acum locul întâi pe piață. Banii lui Stewart pentru publicitate nu pot fi cheltuiți nicăieri mai bine.

Discuția lor n-avea sens, și o știau amândoi. Megan abia își putea dezlipi ochii de la el, iar Josh îi trimitea mesaje care îi pompau adrenalina în tot corpul. Ca să-și revină, ea îi făcu semn cu ochiul și își mută gențile într-o poziție mai confortabilă.

— Ah, scuză-mă, îi spuse el imediat, iar ea a fost fără să vrea impresionată de bunele lui maniere. Îmi pare rău. Lasă-mă să-ți iau astea, se oferă el și îi dădu jos de pe umeri bretelele genților.

Oare i se părea sau chiar îi atinsese ușor partea laterală a sânelui? Dacă nu, de ce îi trezise la viață sfârcurile din temnița lor de dantelă?

— Mulțumesc, zise ea, zâmbindu-i timid.

Unor femei le place să zâmbescă prostește, dar pentru ea era o înjosire. Doar nu voia să fie alintată, nu?

– Bishop ne-a pus la dispoziție băuturi reci, vin sau bere. Vrei ceva?

– Nu, mersi... Josh.

Desprinzându-și privirea din ochii lui, se uită la mulțimea de oameni care aștepta să decoleze avionul. Îi recunosc pe reprezentanții posturilor de televiziune, pe directorii din lumea afacerilor și din cea bancară și pe jurnaliștii de la marile ziare. Printre ei erau și câteva femei atrăgătoare, inclusiv Laura Wray, reporter la *Atlanta Constitution*.

Megan nu credea că Josh o însoțea pe vreuna dintre aceste femei. Fusese singur când sosise ea. Totuși, trebuia să se liniștească în această privință. Își umezi buzele neliniștită și se trezi ușor surprinsă să vadă un licăr de interes în ochii lui Josh.

– Ești... este cineva... cu tine?

Lui Josh i se întinse din nou un zâmbet pe față. Se uită peste umăr și o văzu pe reporteriță ridicând paharul cu vin în semn de salut. Josh dădu din cap către ea și se întoarse spre Megan, zâmbind și mai larg.

– Nu, zise el, până acum nu.

Lăsându-se în voia geloziei, Megan își miji ochii s-o cântărească din priviri pe înalta și zvelta jurnalistă.

– Doamna Wray pare mai mult decât atentă în ceea ce te privește.

Oare auzise vreodată că erau combinați? Fuseseră atâtea, că nu-și amintea dacă Laura Wray făcuse parte din haremul lui Josh.

– Ești sigur că n-are planuri cu tine după ce ajungem la Hilton Head? îl întreabă ea, înclinându-și capul într-o parte – un gest care știa că-i arcuia gâtul într-un mod atractiv.

– Poate că și-a făcut planuri, dar nu m-a întrebat și pe mine. Și dacă planurile ei nu sunt ca eu și cu tine

să petrecem o mulțime de timp împreună, atunci nu coincid cu ale mele. Făcu un pas spre ea, până când Megan trebui să-și ridice capul mai sus ca să se uite la el. Mă bucur că ai venit, Megan, spuse el cu o voce blândă, dar intensă.

Pentru o clipă, o gâtui emoția.

–Serios?

–Da. Mai serios decât îți închipui.

–Și eu mă bucur că am venit.

–Mi-a fost teamă până în ultima clipă că n-ai să vii. Voiam să te sun în fiecare zi, dar mă temeam că, dacă te bat la cap, n-ai să mai apari. A fost un coșmar să stau două săptămâni departe de tine, dar credeam că ai nevoie de timp să te gândești la ce ar putea însemna călătoria asta pentru noi.

–N-aș fi ratat-o pentru nimic în lume.

Intensitatea cu care se uita el la gura ei o făcu să nu mai fie sigură de motivele pentru care mergea la Hilton Head și gândurile i se amestecară. Tot ce-i fusese adânc întipărit pe creier era acum neclar. Josh avea întotdeauna acest efect asupra ei.

–Cred că totul e pregătit pentru imbarcare, zise el, întrerupându-i avalanșa de gânduri. Hai să ocupăm locuri mai bune.

Își puse gențile pe umăr și, cu mâna pe spatele ei, o conduse spre pista pe care avionul corporației își ambala deja motoarele.

Doar câțiva invitați ajunseseră înaintea lor la scara pe care se urca în aeronavă. În timp ce mergea în fața lui, Megan îi simți mâna alunecându-i de pe spate pe talie, apoi zăbovind o clipă pe curba șoldului. Ea puse amețeala de moment pe seama revoltei față de gestul lui bine cunoscut.

Odată urcată în avion, ea se uită după locurile libere. Laura Wray era așezată pe un rând mai din față.

–Bună, Josh, spuse ea cu o voce joasă și târăgănată.

– Laura, rosti el din spatele lui Megan, îmi pare bine să te văd. O cunoști pe doamna Megan Lambert?

Iscoditori, dar nu ostili, ochii ei albaștri o cercetară pe Megan.

– Doamnă Lambert, sunt Laura Wray, de la *Atlanta Constitution*.

Megan strânse mâna gingașă care îi fusese întinsă.

– Eu sunt Megan, lucrez la WONE.

– Nu apari în direct?

– Nu, sunt director local de vânzări.

– Mă bucur să te cunosc.

Era greu de caracterizat felul în care zâmbea femeia, însă Megan îl încadră între trist și melancolic.

– Nu cred că locurile din rândul de alături sunt ocupate, spuse Laura.

Megan detectă din nou speranță în vocea ei răgușită.

– Nu, zise Josh, respingând ideea, înainte ca Megan să-și exprime vreo părere. Soarele va bate pe partea asta după ce decolăm. Am văzut deja niște locuri mai în spate. Blând, dar ferm, o împinse pe Megan de-a lungul culoarului îngust. Ne vedem mai târziu, Laura, îi zise el nepăsător.

– Da, ne vedem mai târziu, se pierdu vocea ei în depărtare.

Megan se așeză pe locul de la fereastră, pe care i-l indicase Josh. El puse bagajele într-un mic spațiu de depozitare de la coada avionului, apoi se întoarse și se așeză lângă ea.

– E bine?

– Da, dar nu pot scoate centura de siguranță. S-a blocat între scaun și perete.

El se aplecă în față, să vadă despre ce era vorba.

– Cred că o să reușesc.

Întinzându-și mâna peste poala ei, apucă centura de nailon și trase de ea. Cotul i se ciocni de pieptul ei, nu dureros, dar destul de tare ca să înlemnească amândoi de surprindere timp de câteva secunde.

Își coborî privirea să vadă dacă o lovise prea tare.

— Îmi pare rău, zise el morocănos, holbându-se la sânii ei. Te-am lovit rău?

Neîndrăznind să-i răspundă, ea doar scutură din cap. Josh mai trase o dată, cu mai multă grijă, apoi îi puse centura, pierzând cam prea mult timp s-o ajuteze. După ce închise catarama, mâinile îi zăboviră nepermis de mult pe abdomenul ei. Propria centură și-o prinse mult mai repede.

În timp ce își ocupau locurile, ceilalți invitați ai lui Terry Bishop se opiră să schimbe câteva vorbe cu Josh și cu Megan. El îi prezentă pe cei pe care ea nu-i cunoștea. Ea văzu invidia din ochii femeilor și supozițiile de cunoscători din privirile bărbaților.

O deranja ideea că toți bănuiau că e ultima cucerire a lui Josh, care îl însoțea în călătorie, dar acesta era prețul pe care trebuia să-l plătească pentru victorie. Dacă totul mergea conform planului ei, până la sfârșitul weekendului aveau să zbârnăie teleimprimatoarele și telefoanele în Atlanta de vestea că directorul local de vânzări de la WONE și Josh Bennett erau un cuplu. Faptul că răposatul ei soț fusese angajatul lui Josh avea să facă bârfa și mai suculentă.

— Ce mai face Barnes? o întrebă Josh, acoperind zgomotul făcut de motoare după decolare.

Ea se întoarse puțin spre el, iar când genunchiul ei se atinse de al lui în spațiul acela strâmt, nu făcu nici un gest să și-l retragă.

— Poate că trebuie să te întreb. Ai mai avut plângeri?

— Nici o vorbă de la nimeni. Cred că l-ai speriat de moarte.

Dinții îi erau strălucitor de albi, în contrast cu fața lui bronzată și frumoasă, cu trăsături aspre. De la soarele de pe plaja din Hilton Head va căpăta o culoare și mai închisă.

— Îl supraveghez îndeaproape, zise Megan. Mahării de la societatea-mamă au trecut pe la noi. Mi-au mărit

bugetul. Nu-mi pot permite nici o greșeală costisitoare. Dar, în afară de asta, nu vreau să-l pierd pe Barnes, e un agent de vânzări grozav când se străduiește.

– Ești o pasăre rară, Megan. Ea își ridică ochii spre el când auzi tonul intim pe care îi vorbea. Combini profesionalismul cu cea mai pură feminitate.

Mușchii încordați ai gâtului o făceau să vorbească greu. Totuși îi spuse:

– Nu e ceva așa de rar în zilele noastre. Multe femei au profesii rezervate de obicei bărbaților și se descurcă foarte bine.

El se gândi o clipă la ce îi spusese ea, apoi zise:

– Da, dar multor femei le-ar plăcea să umilească un bărbat, doar ca să justifice faptul că dețin un anume post sau ca să-și satisfacă orgoliul. Tu, pe de altă parte, nu te-ai bucurat s-o faci. N-ai vrut să intri tare în sărmanul Barnes. Asta-i diferența dintre tine și altele. Cu toate că deții un post ocupat de obicei de bărbați și iei în fiecare zi decizii importante, nu uiți nici o clipă că ești femeie. Se apropie de ea periculos de mult. Nu cum fac altele.

Cuvintele lui Josh o făcură să se simtă vinovată. Nu plănuia ea în taină să facă exact ceea ce o lăuda el că nu face – să umilească un bărbat doar ca să-și satisfacă orgoliul? Răzbunarea, care îi păruse cândva așa de dulce, îi lăsa acum un gust amar. Era oare un lucru cinstit să umilești un bărbat și să te bucuri de asta? Motivele ei erau justificate, dar n-o s-o vadă oamenii ca pe o femeie rea și hrăpăreață, care vrea să pună mâna pe el, și o s-o disprețuiască pentru asta?

Simțea nevoia să se apere.

– De aceea trebuie să fiu cu ochii în patru, să mă asigur că nimeni nu vrea să profite de mine pentru că sunt femeie.

El nu putea să nu înțeleagă acuzația din vorbele ei.

– Eu n-am profitat niciodată de tine.

– Chiar așa?

—M-am folosit de poziția mea în publicitate ca să-ți fac bine. Sigur că am dorit să vii în această călătorie din motive egoiste, dar m-am gândit și că ai nevoie de un moment de respiro de la solicitările serviciului. Din câte știu, n-am făcut nimic rău sau în detrimentul tău, nici ca femeie și nici ca profesionistă.

—Părerile sunt împărțite, zise ea pe un ton acru.

—Numește o singură ocazie în care ți-am făcut ceva rău.

Ea deschise gura, dar nu reuși să rostească nici un cuvânt. Ce vină îi putea găsi? Că avea o slujbă de prestigiu și bină plătită, datorită intervenției lui? Că WONE nu era niciodată în criză de clienți, pentru că el îi îndruma pe toți la ea? Că doar cu două săptămâni în urmă, el evitase un dezastru, făcându-i cunoscute intențiile lanțului de magazine Dixieland? Pentru ce păcat trebuia ea să-l spânzure?

Pentru cel original.

—M-ai sărutat cu o seară înainte de a mă căsători cu prietenul tău.

—Te-au sărutat mulți bărbați în acea seară.

—Nu ca tine! i-o întoarse ea într-o șoptă șfichiuitoare.

El ridică din sprâncene.

—Deci recunoști că sărutul meu te-a afectat mai mult decât altele?

—Nu!

Agitația ei era acum evidentă. Respirația accelerată îi ridica și cobora mătasea de pe sâni. Își făcu mâinile pumn ca să nu-l palmuiască sau să-l mângâie, ori să-și acopere sfârcurile întărite. Își întoarse brusc capul să se uite pe fereastră.

Nu trebuise să folosească niciodată șiretlicuri feminine pentru a atrage bărbații. Se întâlnea cu mulți, dar se căsătorise virgină. În afara celor câteva clipe de pasiune petrecute cu Josh în foișor, nu știa mare lucru despre sex.

Nu știa ce să facă pentru a-i trezi dorința unui bărbat, așa că acum mergea pe băjbăite. Dar știa sigur că o femeie nu stârnea simțurile unui bărbat burzuluindu-se la el ori de câte ori făcea acesta un gest mai intim.

Își împlânzi expresia înainte de a-și întoarce fața spre el.

– Îmi pare rău, Josh. Îi văzu mâna pe cotieră, la doar câțiva centimetri de a ei, și, renunțând la șovăială și la ce mai rămăsese din mândria ei, i-o acoperi cu a ei.

– Nu vreau să mă mai lupt cu tine.

Mâna lui se deschise și o apucă strâns pe a ei.

– La naiba! Mi-ar fi plăcut să nu alegi un spațiu public ca să-mi spui asta, scrâșni el.

– De ce?

Își ridică ochii întrebători spre ai lui și i se tăie respirația când văzu dorința arzătoare de pe chipul lui. Punctele aurii de pe iriși săltau și dansau ca niște limbi de foc.

– Vreau să te sărut, de aia. Vreau să sărbătoresc faptul că nu mă mai vezi ca pe un monstru sau ca pe un dușman nemilos. Am așteptat trei ani să aud că lupta dintre noi s-a terminat.

Îi strânse mâna și mai tare.

– Megan, crezi că am fost mândru de ce am făcut în seara aceea? Nu venisem la petrecere cu intenția de a-i fura lui James mireasa, ca s-o strâng în brațe și s-o sărut așa cum am făcut-o, și nici ca să-l implor pe Dumnezeu să fie a mea, nu a lui. Scutură din cap și ochelarii de soare îi căzură de pe cap. Îi luă de jos și se uită la propria imagine reflectată în lentile, apoi continuă: Am făcut o mulțime de lucruri de care mi-e rușine, dar te rog să mă crezi când îți spun că ultimul lucru pe care l-am dorit a fost să te simți nefericită sau vinovată că te-am sărutat.

– Dar așa m-am simțit. În seara următoare, când am făcut dragoste cu James, m-am simțit foarte vinovată. Și mult timp după aceea.

–Știu, spuse el, scoțând un oftat prelung. Mi-aș fi dorit numai fericire pentru tine, dar se pare că, de când te-am văzut prima oară, nu ți-am adus decât suferință. Dar atunci – o privi în ochi – nu mă puteam abține să nu te sărut, așa cum nu poți să-ți oprești respirația și să mori. Era ceva ce *trebuia* neapărat să fac. Ei îi tremurară buzele la auzul acestor cuvinte. Doamne, vreau să te iau în brațe chiar acum!

Ea își coborî ochii și îi închise, într-un efort disperat de a-și ține în frâu simțurile care o luaseră razna. Lumea ei sărise de pe axă și se învârtea haotic într-un univers al sentimentelor contradictorii.

–Ți-e prea cald? Vrei să-ți scoți haina? o întreabă el, aparent fără legătură cu ce vorbeau.

Uitându-se din nou la el, ea scutură din cap.

–Nu. De ce?

Gura lui se apropie la câțiva centimetri de urechea ei.

–Pentru că vreau să-ți văd dungile de pe bluză ridicându-se și coborând atât de ademenitor. Intesitatea vocii lui scăzu. Vreau să mă uit la sânii tăi și să-mi închipui ce formă au și cum se simt la atingere.

Nu-și putea ascunde îmbujorarea bruscă, așa că se uită la el, fără să poată vorbi. După o clipă nesfârșită, coardele ei vocale începură să funcționeze din nou.

–Atunci, cred că e mai bine să-mi las haina pe mine.

El oftă, zâmbind trist.

–Având în vedere că nu suntem singuri, poate că ai dreptate.

Dar tot o ținea de mână. Nu îi dădu drumul nici când se apropiară de ei alți pasageri să discute cu însuflețire despre weekendul care îi aștepta. Ea se uită în jos, la mâinile lor împreunate pe cotieră. A lui avea pe ea fire de păr negru, a ei era netedă. A lui era mare și puternică, a ei – fragilă prin comparație. A lui emana protecție,

a ei – nevoia de a fi protejată. Îi era imposibil să se gândească la un motiv pentru care și-ar retrage-o.

Aterizarea și debarcarea se desfășurară fără probleme. Un șir de limuzine aștepta în fața aeroportului Hilton Head să-i ducă la destinație pe invitații la Seascapes, care urmau să vină în decursul întregii zile. Terry era acolo să-i întâmpine personal.

După ce dădu mâna cu Josh, o sărută pe Megan pe obraz.

– Vreau să faceți cunoștință cu soția mea, spuse el grăbit, iar Megan nu-și putu stăpâni râsul, văzându-l așa de nerăbdător și șarmant. Și Josh se abținea să nu râdă, după cum arăta sprânceana lui străbătută de cicatrice. Terry le indică limuzina în care să se urce și, înainte să întâmpine un alt invitat, le spuse: Vin și eu cu voi, dacă nu vă deranjez.

Josh îi dădu șoferului bagajele lui Megan și pe ale sale, pe care le luase înainte să fie duși de la avion către terminal. De îndată ce se instală pe bancheta din spate, unde Megan se așezase deja, o și luă în brațe și o strânse la pieptul lui.

– Josh... a fost singurul cuvânt înfiorat care i-a ieșit din gură înainte să i-o acopere el cu a sa.

Buzele i se deschiseră peste ale ei, într-un sărut la fel de erotic, profund și răvășitor ca și celelalte. Megan nici nu-și dădu seama că șoferul închisese portbagajul și că își ocupase locul la volan. Nu se putea gândi decât la plăcerea de a fi ținută strâns în brațe de Josh și la textura fină a limbii lui, care se freca de a ei într-un ritm de împerechere.

Doar când auzi pașii lui Terry pe trotuar, murmură un protest. Și Josh își dădu seama că vor avea în curând companie. O lăsă din brațe, o mai sărută o dată repede și apăsă, spunându-i încet:

– Vezi că ai o pată de ruj pe bărbie.

Tocmai și-o ștergea când Terry deschise portiera și se așeză lângă ea.

Mașina zbura pe bulevardele insulei, pe care în ultima vreme se construiseră o mulțime de complexuri hoteliere, în timp ce Terry le povestea ce se mai întâmplase de când nu se mai văzuseră.

– Ai mai fost pe Hilton Head, Megan? o întrebă el emoționat.

Ea îl vedea mândru nu numai de complexul lui hotelier, ci și de insulă.

– Da, o dată... Îi aruncă o privire rapidă lui Josh. Eu și cu James, soțul meu, am petrecut un weekend aici. Mi-a plăcut enorm. Ea se uită prin ferestrele fumurii la pădurea deasă care fusese salvată de la defrișare. Îmi place aproape tot sudul, cu stejarii acoperiți de mușchi și rezervațiile de pini. Îmi plac și plajele de pe coastă, dar Hilton Head e cel mai frumos loc pe care l-am văzut vreodată: le are pe amândouă.

– Că bine zici! exclamă Josh. Dacă îl supărasede că pomenise de James, nu o arătase. Poate te angajez să scrii scenarii pentru reclame sau texte publicitare.

Toți izbucniră în râs.

Dezvoltatorii care voiau să păstreze farmecul natural al insulei erau rari, le explică Terry.

– Știți că, odată, pe insulă se afla o mare plantație de bumbac, chiar înainte să devină rezervație de vânătoare?

– Eu, da. Nu s-a dat acolo o bătălie importantă în timpul Războiului Civil? întrebă Megan.

Terry se uită la Josh și i-a făcut cu ochiul.

– Nu-i numai frumoasă, Josh, e și deșteaptă.

Ochii de felină ai lui Josh îi cercetară chipul cu lăcomie și, totodată, cu mândrie.

– Am observat asta de mult timp.

Doar la vederea porților impresionante de la Seascape Megan reuși să-și desprindă privirea de a lui. Având

de o parte și de alta plante luxuriante în floare, poarta din lemn neșlefuit, pe care se afla logoul inconfundabil, dar discret, al complexului Seascape, ducea la o alee mărginită de stejari acoperiți cu mușchi. Crengile lor stufoase creau o boltă umbroasă peste drumul îngust.

–O, Terry! exclamă Megan, dar mâna ei găsi coapsa lui Josh, pe care o strânse tare de emoție. Parcă e din *Pe aripile vântului!*

Terry strălucea, evident fericit că îi plăcea așa de mult. De fiecare parte a drumului, în spatele copacilor, se întindeau terenuri verzi de golf, ce scânteiau în lumina soarelui. Poteci înguste străbăteau pădurea virgină din jurul lor. Megan se simțea copleșită de atâta frumusețe și încerca să cuprindă totul cu privirea. Clădirea principală a complexului Seascape a fost o altă surpriză minunată. Vastul complex era construit doar din sticlă și lemn, încadrându-se armonios în peisajul împădurit.

–E minunat, Terry, zise ea, coborând din limuzina care se oprise în fața unor uși mari de sticlă. Absolut perfect. Nu știu la ce mă așteptam, dar depășește orice închipuire.

–Hai înăuntru!

Personalul bine instruit, majoritatea bărbați atletici, îi ajutără cu promptitudine pe oaspeți să se cazeze în bungalow-uri. Majoritatea invitaților au fost duși la căsuțe cu cărucioarele de golf.

–V-am și repartizat la unul dintre bungalow-uri, așa că vă dau imediat cheile și vă trimit acolo, spuse Terry pe un ton ospitalier.

Megan dădu din cap, cu gândul în altă parte. Se uita uimită la holul de recepție, ca o țărăncuță care vine pentru prima oară la oraș. Cel mai mult o impresiona faptul că nici un obiect decorativ nu era ostentativ. Cu tot luxul, atmosfera creată era plăcută și intimă.

–Uite, Josh!

Fără să se gândească, îl luă de mână și îl făcu să se întoarcă spre o cascadă interioară, ale cărei ape se rostogoleau peste niște traverse de cale ferată aranjate cu grijă și peste o stâncă naturală, căzând apoi într-un bazin scânteiitor. Flori de toate felurile și culorile o înconjurau, ca o ramă de tablou.

Josh o luă pe după umeri și o trase spre el.

– Te bucuri că ai venit? o întrebă, cu buzele în părul ei.

Uitând complet de planurile ei ticăloase, de supărările din trecut și de gândurile de răzbunare, își ridică privirea spre el, fără să-și ascundă încântarea, și îi răspunse cu sinceritate:

– Da.

– El e Greg, zise Terry din spatele lor. Se întoarseră și văzură un tânăr la vârsta studenției, cu o înfățișare de american tipic care le zâmbea prietenos. El o să aibă grijă de voi. Eu și Gayla putem conta pe voi doi la cină?

Josh se consultă cu Megan, ridicând întrebător o sprâncenă. Ea încuviință din cap imperceptibil.

– Da, mulțumim pentru invitație. De-abia așteptăm, spuse el pentru amândoi.

Terry a fost chemat la recepție, unde era plin de oaspeți care soseau și de angajați agitați. Le făcu semn lui Josh și lui Megan să-și vadă de treabă, lăsându-i în grija lui Greg. Băiatul îi duse cu mașinuța de golf pe aleile din complex, spre bungalow-ul în care își aveau camerele. Odată plecată din pavilionul central, unde era o forfotă îngrozitoare, Megan a fost în stare să aprecieze pacea și liniștea din acel loc. În timp ce treceau pe sub bolțile copacilor de pe drum, Greg rupse tăcerea, începând să vorbească însuflețit.

– Piscinele sunt acolo. Una e încălzită, cealaltă, nu. În clădirea aceea se află clubul de fitness. Sunt săli cu aparate atât pentru bărbați, cât și pentru femei, dușuri, camere cu aburi, saune, orice doriți. Ca să mergeți

la terenurile de tenis, luați-o pe trotuarele marcate cu mici rachete de tenis.

—Nu știu cum o să fac să nu mă rătăcesc pe aici, dar am să mă distrez încercând să găsesc drumul, zise Megan, care își dădea seama cu neplăcere că se îndepărtau din ce în ce mai mult de corpul central de clădiri. Câte camere sunt într-un bungalow? întrebă ea pe un ton relaxat, sperând ca vocea pierită să nu-i trădeze neliniștea.

Simțea privirea lui Josh studiindu-i chipul.

—Patru, spuse Greg.

—Patru, repetă ea, de parcă ar fi reflectat asupra unui lucru extrem de important.

—Mda, dar numai voi doi îl veți ocupa în acest weekend.

Lui Megan i se uscă gura. Nu îndrăznea să se uite la Josh.

Greg opri mașinuța în fața bungalow-ului, căruia Megan decisese că i se dăduse un nume nepotrivit. Termenul de „Cottage”¹ nu putea desemna cel mai încântător apartament de patru camere pe care îl văzuse vreodată.

—Poștiți, doamnă Lambert, zise Greg, deschizând ușa cu cheia și înclinându-se respectuos înainte să se tragă deoparte.

Ea intră în apartamentul cu pereții zugrăviți în albastru, bej și în culoarea piersicii. De la baia cu o cadă încastrată în podea și până în dormitorul cu un pat imens și ferestre până în tavan, de la care se vedea Atlanticul, nici un detaliu nu fusese trecut cu vederea. De îndată ce Greg îi atrase atenția asupra unor dotări mai rar întâlnite și puse în dressing cele două genți ale lui Megan, se duse să-i arate și lui Josh apartamentul.

Rămasă singură, Megan se îndreptă spre ferestrele mari și trase perdelele imaculate. Dincolo de terasa bungalow-ului, mobilată confortabil, se întindea o peluză.

¹ Casă țărănească

În iarbă erau ace de pin căzute din copacii care despărțeau „curtea” ei de plaja cu nisip alb.

Era un loc parcă făcut pentru îndrăgostiți, un cadru care trezea toate simțurile, iar ea știa că, dacă nu avea extrem de multă grijă, chiar planul urzit de ea urma s-o piardă.

De parcă l-ar fi chemat în gând, Josh apăru deodată pe terasa ei: ocolise zidul care o despărțea de a lui. Fără să se gândească, ea deschise ușa glisantă de sticlă, iar el intră în camera ei.

– Iartă-mă că am folosit ușa din spate, zise el.

Nu zâmbea. Ochii lui îi examinau fiecare trăsătură a feței.

– E-n regulă. Cum e camera ta? Întrebă ea abia răsuflând.

– Pustie.

Într-o clipă, săriră unul în brațele celuilalt. Gura lui i-o acoperi pe a ei, în timp ce cu mâinile o mângâia pe spate. Limba lui posesivă îi lua mințile când îi cerceta gura cu un scop precis.

– Iată-ne în sfârșit într-un loc unde nu putem fi deranjați! Nu vreau să se amestece nimeni, îi șopti el cu buzele pe gâtul ei, în timp ce îi scotea haina albă.

O dusese înspre pat fără ca ea să opună rezistență. Când se prăbușiră amândoi pe cuvertură, ea îi încolăcise deja gâtul cu brațele, îi înfipsese mâinile în păr, strângându-l la fel de pasional ca și el. O acoperi doar parțial, lăsând dezvelite locurile pe care voia să le exploreze.

Cu mai multă grijă decât credea că e în stare în acel moment, Josh îi scoase bluza de mătase din pantaloni. Când își plimbă mâna peste coastele ei, ea simți că fiecare nerv îi era întins la maximum. Când îi luă sânul în palmă, Megan își arcui spatele și îi șopti numele, cu gura lipită de a lui.

–N-am uitat niciodată cum e să te ating.

Îi mângâie sânii plini, care ieșeau din cupele de dantelă ale sutienului. Mâna lui se roti încet, până când dorința crescândă a lui Megan se concentrează în mijlocul palmei lui.

–Megan, spuse el cu glas răgușit, descheie-mi cămașa. Atinge-mă până nu mor.

Degetele ei dormice și temătoare se supuseră. Își trecu mâna prin părul fin de pe mușchii lui tari și peste coaste. Pentru o clipă lui i se opri răsuflarea, apoi scoase un geamăt de om chinuit.

–Da, da, mormăi el înainte să-i astupe iar gura cu buzele lui.

Copca din față a sutienului se desprinsese. Ca un orb, Josh băjbâia cu buricele degetelor să o simtă. Ridicăturile moi, carnea tare, vârfurile delicate, pe toate le mângâie, dezmierdă și necăji degetele lui cercetătoare, care voiau să știe totul despre ea. Îi ațâță apoi sfârcurile cu degetul mare.

–Josh, Josh, șopti ea.

Cu mâna cealaltă, încercă să-i desfacă nasturele și fermoarul de la pantaloni. De parcă îl ascultau, acestea se supuseră. Bucata de mătase din care erau croiți bikinii ei nu constituia un obstacol în calea degetelor lui blânde și cercetătoare. Ajuns acolo, o mângâie și o excită cu acea pasiune dezlănțuită, pe care ea știa că nu ar trebui să i-o permită, dar pe care nu i-o putea refuza nici lui, nici ei.

Până el nu începu să se lupte cu fermoarul de la pantalonii lui și nu îi simți toată greutatea corpului lăsându-se pe ea, Megan nu realiză prea bine ce urma să se întâmple.

Apoi intră în panică.

Nu sosise timpul. Nu-și pusese încă la punct tactica. Nu voise niciodată să meargă atât de departe.

Începu să se zbată, iar el încetă imediat s-o mângâie.

– Megan? o întrebă tandru. Ce e? Ce s-a întâmplat?

Ea căută cu disperare o scuză valabilă pentru faptul că nu puteau face dragoste acum. Spuse primul lucru care îi trecu prin minte:

– James. Eu... îl trădăm pe James.

capitolul 6

O clipă mai târziu, încetă s-o mai sărute pe frunte cu blândețe și își ridică brusc capul. Ea reușise să-l trezească la realitate din tumultul pasiunii. Efortul suprem de voință pe care el îl făcea era evident după respirația sa rapidă și neregulată.

Megan știa că o privea, încercând s-o oblige să deschidă ochii, dar nu putea să riște ca el să vadă în ei adevărul – că regreta la fel de mult ca și el faptul că-l oprise. În schimb, strânse din ochi, până când două lacrimi se iviră de sub pleoape și i se scurseră pe obraji.

Josh se ridică de pe ea și se dădu jos din pat. În liniștea camerei, scrâșnetul slab al fermoarului care se închidea era la fel de neplăcut ca zgârietura unghiilor pe tabla de la școală.

Megan rămase mult timp întinsă pe spate, nemișcată și cu ochii închiși. Nu voia decât ca Josh să plece, fără să spună nici o vorbă. Singura ei dorință era să se facă ghem, să se îngroape, să se lase în voia regretelor. Îi părea foarte rău că-l întâlnise, că dansase cu el, că îl sărutase în seara dinaintea nunții ei.

Regreta că fusese de acord să vină aici. Dacă ar fi fost mai fermă, Doug n-ar fi forțat-o. Știa cât de încăpățânată putea să fie. Ar fi putut să-l facă să cedeze, spunându-i întruna că avea prea mult de lucru.

Și regreta... Ba nu! Nu va regreta niciodată că nu făcuse dragoste cu Josh. Era prea periculos să-și închipuie cum ar fi putut fi. Cu cât se gândea mai mult, cu atât se înfiora mai tare.

– Megan, ești bine?

– Da, mă simt foarte bine.

Își lăsă capul într-o parte și deschise ochii. Josh stătea pe un scaun lângă pat și se uita la ea cu seriozitate. Știa că arăta goaznic, cu ochii înroșiți și obrajii brăzdați de lacrimi.

Ce era cu lacrimile acelea? De unde apăruseră? Motivul lor o speria, dar acum nu avea timp să se gândească la asta. Dacă studia problema mai îndeaproape, ar fi putut să se ghemuiască în poala lui Josh și să-l imploră să continue ce începuseră. „Nu te gândi la pierderea suferită, Megan“, se avertiză ea.

– Îmi pare rău, spuse apoi cu voce tare.

El stătea pe scaun cu picioarele desfăcute și aplecat în față. Își pusese coatele pe genunchi, iar bărbia i se sprijinea în pumni în timp ce o studia cu privirea.

– Și mie.

Ea se ridică încet, închizându-și cât mai discret fermoarul de la pantalonii sport.

– Eu... n-am știut c-o să simt așa până când...

După ce ei îi pieri vocea, el rosti clar:

– Nu trebuie să te justifici față de mine sau de altcineva. Știu că n-ai mai avut alt bărbat după James și mă bucur. De acum, eu voi fi singurul bărbat din viața ta.

Vorbele rostite cu blândețe și mila cu care se uita la ea o mâniară peste măsură.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, Josh, replică ea pe un ton caustic. Eu sunt de modă veche și deloc sofisticată, când vine vorba de sex. Dacă doreai un iepuraș Playboy pentru o zbenguială ziua în amiaza mare, ai greșit femeia, dar sunt sigură că mă poți înlocui destul de repede.

Sări din pat și se îndreptă mândră spre măsuta de toaletă, își deschise geanta și scoase o perie. Reuși să și-o treacă de câteva ori prin păr, înainte să-i fie smulsă din mână.

El lăsă peria pe masă și îi puse mâinile pe umeri.

– Îmi place că ai principii. Prefer acest cuvânt în locul expresiei „de modă veche“ – când vine vorba de sex.

– Asta doar pentru că reprezintă o noutate, în comparație cu fetele cu care ești tu obișnuit. Nu mă pricep la jocurile astea în pat. Din câte știu, James mi-a fost credincios chiar și atunci când pleca în călătorii. Și eu i-am fost credincioasă. Nu pot să mă simt decât înjosită, întinată și vinovată... dacă mă culc cu altcineva.

– După trei ani! zbieră el, dând în sfârșit frâu liber temperamentului său vulcanic. Megan, pentru numele lui Dumnezeu, nu-l înșeli pe James. Ești încă plină de viață și ai nevoie de un bărbat ca să te simți împlinită. Își puse mâinile pe gâtul ei și îi masă cu degetele mari claviculele de sub bluza de mătase. Ai nevoie de mine.

Când o atinge, îi era imposibil să mai gândească. Nu mai voia, oricum, să reînceapă cearta aceea ridicolă, iar hotărârea asta o luase în urmă cu câteva clipe. Ceea ce o afecta mai mult decât voia să recunoască era bunăvoința cu care încerca el să-i înțeleagă ezitarea. De ce nu reacționa violent din cauză că nu reușiseră să facă dragoste, de ce nu-i rupea hainele de pe ea, într-o criză de furie și de frustrare, amenințând-o că va deveni brutal dacă nu-și vine în fire?

Din cauza compasiunii lui, n-avea să-și împlinească principalul scop fără luptă. Dându-i jos mâinile de pe ea, strigă:

– Mi-am iubit soțul!

Cel puțin, dispararea din vocea ei era autentică.

– Desigur, zise el, cu o notă de plictiseală în glas. Toți cei care l-au cunoscut pe James l-au îndrăgit. Era un tip plăcut, demn să fie iubit.

– Te referi la el ca la un cățeluș sau la un ursuleț de pluș, remarcă ea indignată. Știi, nu ești singurul bărbat atractiv de pe lume. James era un bărbat adevărat și l-am iubit.

Lui Josh îi tremura bărbia, semn că-și stăpânea furia. Abia dacă își deschise buzele când o întreabă:

– Mult?

– Da.

– Dar, dacă am fi avut mai mult timp... Dacă am fi avut o lună la dispoziție, nu doar noaptea dinaintea căsătoriei tale... poate că n-ar fi ajuns niciodată soțul tău.

– O-ho! exclamă ea, strângând din pumni, însă fără să-i ridice. Ce ticălos vanitos și arogant ești! O sărutare furată la lumina lunii și credeai că eram gata să renunț la toate pentru tine. Ei bine, n-am făcut-o, nu?

– Erai prea încăpățânată pe atunci, așa cum ești și acum, ca să recunoști că făceai o greșală măritându-te cu James după ce ne-am întâlnit.

Pieptul o durea de emoția strânsă în el. Vorbele lui erau prea aproape de adevăr, așa că ea trebuia să caute altă explicație pentru a se apăra.

– Băusem prea multă șampanie.

El râse cu grosolănie.

– Acum ai găsit justificarea că erai amețită. Vocea îi coborî până la o șoaptă insinuantă: M-ai sărutat, Megan, iar acel sărut a schimbat pentru totdeauna ce simțeau pentru James, cel puțin asta s-a întâmplat în adâncul sufletului tău. N-ai decât să negi, dacă asta vrei – față de tine sau de mine. Ți-ar plăcea să crezi că sărutul acela n-a însemnat nimic, dar nu e deloc așa. O știm amândoi.

Era prea furioasă ca să mai rostească vreo vorbă. Stătea în fața lui, cu șira spinării și brațele rigide și cu bărbia ridicată, în semn de sfidare.

– Acum, în ciuda divergențelor dintre noi, pe care trebuie să le aplanăm, cred că-ți dai seama că am făcut bine ținându-ne problemele în secret. Așa că mută-ți fundul ăla drăguț în baia de-o opulență decadentă și relaxează-te cu o baie fierbinte sau fă un duș rece, ca să-ți potolești temperamentul ăla afurisit. Vin să te iau într-o oră și jumătate la cina cu familia Bishop și-ai face bine să strălucești.

Megan încă fierbea de furie neputincioasă în clipa când el ieși pe ușa dinspre terasă.

„Ce proastă ești!” se ocări singură, în timp ce urma sfatul pe care i-l dăduse Josh și stătea sub jetul rece al dușului. Avusese ocazia perfectă să joace rolul femeii slabe și speriate, dar îi scăpase. Ar fi putut să-l facă să-i ciugulească din palmă, dacă l-ar fi făcut să creadă că e a lui.

Măcar de s-ar fi prefăcut că se simte vinovată și că are nevoie de mângâiere și de consolare... el ar fi fost moale ca aluatul în mâinile ei. În schimb, încăpățânată și schimbătoare cum era, nu făcuse decât să-i stârmească mânia.

„Trebuie să fiu mai atentă ce rol joc”, își impuse ea, aplicându-și machiajul de seară. „Temperament afurisit!”, scuipă ea, aruncând creionul pentru sprâncene pe masa de toaletă din marmură. Și de unde știa el că avea în apartament o cadă de o opulență decadentă?

În timp ce se îmbrăca, își repetă motivele pentru care îl disprețuia, ca să-i fie clare în minte. „Supunere, Megan, supunere. Fii feminină. Flirtează. Nu mai fi încăpățânată”, mormăi ea, încheindu-și deasupra gleznei brida subțire a sandalei.

Se studie în oglindă cu un ochi critic. „Nu-i rău”, comentă. Întorcându-se într-o parte, oftă tristă. „Nu mi-ar strica să am sânii un pic mai mari.”

Își alesese rochia pentru materialul senzual și modelul neobișnuit. Era dintr-un crepe de chine¹ alb și avea corsajul plisat la piept și în spate, părți care de-abia se uneau pe umeri, lăsându-i aproape goi umerii și brațele. Decolteul era adânc, însă doar sugera ce se afla sub veșmântul de mătase. Fusta lungă se înfoia în jurul genunchilor.

Își strânse părul într-un coc, pe care îl acoperi cu o camelie de mătase cu frunze de satin. Cerceii cu diamante îi împodobeau urechile.

Gata cu mult înainte de ora stabilită, își luă șalul croșetat și poșeta de seară cu mărgele și făcu nervoasă câțiva pași, repetând ce avea să spună și să facă, și întrebându-se

¹ Material fin și lucios din mătase

dacă, atunci când va veni timpul, va avea curajul să-și ducă planul la bun sfârșit.

Josh bătu la ușa de la intrare.

Își umezi buzele de teamă, traversă camera, cu genunchii moi, ca de cauciuc. Își ținut ochii în pământ câteva clipe, după care deschise ușa. Apoi, sperând că arăta provocator, își ridică încet privirea și se uită la el spășită.

– Ai fi avut tot dreptul să mă lași cu ochii în soare.

Își dădu seama după felul grăitor în care el ridică din sprânceană că fusese luat prin surprindere de căința ei. Probabil crezuse că îi va fi ostilă și va fierbe de mânie. Dar, văzând ce grozav arăta el în costumul de vară de culoare închisă și cu cămașa de un alb imaculat, îi trecu complet furia.

Își umezi din nou buzele, de data asta intenționat.

– Josh, îmi pare rău pentru după-amiaza asta. Eu... nu eram pregătită să se întâmple așa ceva atât de curând. Măcar asta era adevărat. N-am știut cum să reacționez, ce să fac.

Josh o trase lângă el și îi lipi capul de pieptul lui.

– Iartă-mă că m-am dat la tine ca un puști în călduri. Eu am stricat totul, nu tu.

– Nu-i așa, m-am purtat ca o proastă, ca un copil. Credeam că sunt pregătită pentru... asta. Dar nu sunt, nu încă.

– Nu trebuia să te grăbesc. Abia dacă ai avut timp să-ți schimbi părerea despre mine, despre noi. Iartă-mi nerăbdarea. Te-am așteptat atât de multă vreme.

În timp ce vorbea, gura i se plimba de-a lungul liniei părului ei. Acum îi ridică fața spre a lui. O sărută blând, abia atingând-o cu buzele, strecurându-și limba în gura ei dulce. Dorința străpunse corpul lui Megan, ca un cuțit ce se înfigea peste tot, în sfârcuri, în miezul feminității ei.

Se lăsă pradă dorinței arzătoare care o mistuia și îl luă de după gât. Își aminti ce simțise când stătuse întinsă

lângă el; trupul lui tare care cerea, al ei moale, care ceda. Înnebunită de dorință, se frecă de membrul lui întărit.

– Doamne! scrâșni el din dinți când, în cele din urmă, se trase de lângă ea. Nu mă ajuți deloc să mă stăpânesc, Megan, iubito! Să mergem!

Aerul răcoros al serii îi alungă lui Megan roșeața din obraji. O șocase și o rușinase lipsa ei de stăpânire din timpul sărutului cu Josh. Briza mângâietoare a mării îi limpezea mintea și îi răcorea pielea înfierbântată.

Se plimbară alene, doar ei doi, în amurg. Aleile cu pietriș erau mărginite de plante înflorite. Mirtul începuse să înmugurească. Cameliile erau minunate.

– Arată bine pe rochia ta, remarcă Josh, făcând semn spre un tufiș încărcat cu flori. Hei, așteaptă un pic! Nu se uită nimeni? Întrebă el glumeț înainte să culeagă una dintre florile de un roz strălucitor.

Megan izbucni într-un hohot de râs neafectat, ci absolut natural, ca reacție la gluma lui.

– Ce faci, Josh Bennett? Vrei să fim dați afară de pe proprietate?

– Nu vom fi, zise el, făcându-i cu ochiul. Am relații. Întoarce-te cu spatele.

– De ce?

– Hai, întoarce-te.

Ea se supusese și îl simți imediat cum îi pune în păr floarea naturală alături de cea din mătase cu care își împodobise părul.

– Mi-a luat o jumătate de oră să-mi fac coafura asta. Dacă mi-o strici...

– Nu te mișca, îi porunci el. I-o fixă în păr, o aranjă, o presă puțin, apoi spuse satisfăcut: Uite ce grozav arată! Degetele îi coborâră încetisor pe ceafa ei. Și asta arată minunat.

Depuse o sărutare pe pielea ei ca mătasea.

Urma umedă se răci repede în aerul nopții, contrastând cu sărutul arzător pe care i-l oferă buzelor ei.

—Josh, suspină Megan împotriva voinței sale. Blânda legănare a pinilor din jurul lor era parcă un simbol sexual. Aerul, încărcat de parfumul florilor și poteca umbroasă de pe proprietatea privată pe care se aflau alcătuiau un cadru seducător. Josh, repetă ea, vag conștientă că-i rostea numele cu voce tare.

—Da? Buzele și limba lui o atingeau, dinții i se înfingeau ușor în pielea ei fină. O gusta ca cel mai senzual dintre cunoscătorii în gastronomie, parcă savurând cu poftă o masă regală. Hai să nu ne mai ducem la cină, murmură el din spatele ei.

Limba lui îi dezmiarda lobul urechii.

Șoldurile lui se lipiră hotărâte de spatele ei. Ea își ridică mâinile pe la ceafă ca să-i mângâie obrajii aspri și conturul masculin al maxilarului. Degetele i se jucau cu părul negru care se cărlionța deasupra urechilor și i se agăța de degete, de parcă ar fi avut propria lui viață.

—Iubito... Vino mai aproape de mine, șopti el înainte să-și coboare mâinile pe trupul ei. Deodată, împietri. O, Doamne, îngăimă el.

Degetele nu dăduseră peste materialul rochiei, ci peste pielea ei caldă și fermă. Mișcându-și încet vârfurile degetelor, se convinse că acum îi atinge partea laterală a sânilor.

O întoarse încet cu fața spre el și o privi drept în ochi. Fără să-și ia privirea fascinată de la ea, își vârî degetele ambelor mâini sub rochie și îi mângâie curba plină a sânilor.

—Îmi place din ce în ce mai mult rochia asta, spuse el cu o voce groasă.

Ridicându-i un braț, studie croiala rochiei, care fusese creată special pentru a întruni aprecierile bărbaților. Partea laterală era decupată până la câțiva centimetri mai sus de talie, lăsându-i dezgolită subsuoara și o porțiune din trunchi.

—Nu aveam cum să port sutien la ea, spuse Megan cu voce tremurătoare.

Îmbrăcase această rochie special ca să-l pună pe jar, dar nu se gândise cum va reacționa la evaluarea lui. Plănuse ca Josh să afle la un moment dat în acea seară cum era croită rochia, dar nu se gândise că acest lucru se va întâmpla atât de devreme sau că el se va arăta atât de interesat.

—Îmi dau seama, spuse el cu respirația întretăiată. Chiar simt. Îi ridică mâna la buze și îi sărută palma, șoptindu-i în podul palmei: Îmi place rochia, dar, să mă ia naiba, o să fiu prost dispus toată seara. O să vreau să-i ucid pe toți cei care se vor uita la tine.

O conduse pe restul drumului până la clădirea principală, punându-i un braț protector pe după umeri, de parcă ar fi fost deja a lui. Trebuiau să se vadă cu familia Bishop într-unul dintre cele patru restaurante de top ale Seascape. Terry construise restaurante pentru toate buzunarele, de la cele de tip fast-food până la cele în care se servea bucătărie continentală.

Restaurantul unde mergeau ei era situat la etajul doi și oferea o panoramă splendidă a Oceanului Atlantic la asfințit. Mesele negre lăcuite erau acoperite cu fețe albe și apretate. Scaunele erau tapisate cu velur albastru regal sau roșu de Burgundia. Cristalurile scânteiau în lumina lumânărilor, la fel și tacâmurile din argint. Un sextet cânta muzică lentă pe o scenă care se ridica deasupra ringului de dans parchetat.

În timp ce intrau pe ușile din sticlă gravată, Terry veni grăbit să-i întâmpine.

—Megan, arăți superb. Ți place, Josh? Camerele sunt suficient de încăpătoare? Vă simțiți bine?

Megan și Josh se uitară unul la altul și izbucniră în râs, văzându-l pe Terry așa de entuziast și de emoționat.

—Da, ne place la Seascape. Camerele sunt excelente, îl asigură Josh.

—Și da, ne distrăm de minune, i se alătură și Megan. Dar ne e foame, îl tachină ea.

El zâmbi sfios.

—Știu că poate vă par ridicol. Mi-a spus-o și Gayla de atâtea ori. Mi-a zis că, dacă nu mă calmez, o să mă închidă în cameră. Haideți, de-abia așteaptă să vă cunoască.

Gayla Bishop era pe atât de calmă, pe cât era soțul ei de agitat. Megan se gândi că poate își dobândise această seninătate după ce născuse patru copii. Altfel, nu ar fi putut supraviețui, în caz că toate poveștile pe care i le spusese lui Megan erau adevărate. Pe femeia plinuță nu părea s-o intereseze cât de mare era contul ei din bancă și considera Seascape una dintre multele realizări mărețe ale soțului ei. Era evident că se iubeau la nebunie, judecând după afecțiunea cu care își vorbeau în timp ce sorbeau din băuturi.

Când Josh comandă pentru Megan vin alb cu gheață, ea îi zâmbi recunoscătoare. Fără să se sfiască, el îi luă mâna într-a lui și îi mângâie cu blândețe degetele, și asta chiar în timp ce discuta cu Terry despre cele trei terenuri de golf de la Seascape.

—Am fost și mai nerăbdătoare să te cunosc de când am auzit că o să vii cu Josh, îi spuse cu sinceritate Gayla Bishop lui Megan, după care se aplecă înspre ea și îi șopti la ureche: Ce chipeș e! Evident că îl iubesc pe Terry la nebunie, dar nu sunt nici oarbă, nici surdă! râse ea ușor.

—Sunt aici la invitația soțului tău, nu a lui Josh, o lămuri Megan. La televiziunea unde lucrez eu se difuzează reclame cu Seascape. Eu supervizez întreaga afacere.

—Aha, acum înțeleg, făcu Gayla, zâmbind cu subînțeles, dar Megan își dădu seama că nu înțelesese nimic.

Oare chiar toată lumea avea impresia că ea era doar partenera lui Josh pentru acest weekend? Pentru ca planul ei să funcționeze, ceilalți trebuiau să creadă că e vorba de mult mai mult.

– Chiar cred că a venit vremea ca Josh Bennett să-și găsească pe cineva. E timpul să se așeze la casa lui. Terry îmi spune că sunt naivă, dar eu am o căsnicie atât de fericită, încât nu pricep de ce nu ar vrea și alții să fie ca mine. Nu aș putea trăi singură sub nici o formă. Își acoperi gura cu degetele pe care sclipeau multe inele cu diamant. Iar vorbește gura fără mine, spuse ea întristată. Îmi pare rău, Megan. Terry mi-a zis că soțul tău a murit pe neașteptate. Sărăcuța de tine!

Scuzele pe care și le cerea această femeie guralivă păreau atât de sincere, încât Megan nu se supără pe ea.

– E-n regulă. Nu e chiar așa rău să trăiești de una singură, odată ce te obișnuiești.

Sprâncenele lui Gayla se arcuiră într-un mod expresiv.

– Ei bine, după cum se uită Josh la tine, aș zice că nu o să mai stai singură mult timp.

– Dar...

– De ani de zile, de când am fost odată toți trei, într-o vară, cu barca, îi tot spun omului ăstuia să fie atent. „Într-o zi o să întâlnești o femeie după care o să ți se aprindă călcâiele.” Așa i-am spus. Și, draga mea, tu ești sigur una dintre acele femei.

Gayla se opri ca să se uite la Josh, care discuta în liniște cu soțul ei.

Megan amuțise. Nu credea că avea vreun rost să spună cum stăteau lucrurile de fapt. Avea impresia că, odată ce Gayla Bishop își forma o părere, aceasta era de neschimbat.

Gayla sorbi un pic din cocteilul ei cu șampanie și continuă:

– Recunosc că am fost îngrijorată în privința lui Josh. De când a rupt-o cu...

– George, domnișoara Wray, spuse Terry, întrerupând perorația lui Gayla, exact când Megan o asculta cu cea mai mare atenție.

Dezvoltatorul se ridică în picioare, la fel și Josh, ca să-i strângă mâna unui bărbat pe care Terry i-l prezentase lui Megan ca fiind unul dintre investitorii Seascape, un industriaș din Savannah. Mai făcură cunoștință și cu Laura Wray, care arăta senzațional într-o rochie din satin azuriu lungă până în pământ, care se mula pe trupul ei zvelt și îi scoatea în evidență părul blond. Vorbea cu toți pe un ton politicoș, modulându-și vocea și înclinându-și ușor capul într-o parte când Josh o sărută pe obraz.

— Laura, ești mai frumoasă ca oricând, îl auzi Megan.

— Îți mulțumesc, Josh.

După un schimb de amabilități, cuplul se duse la o altă masă, la care erau mai mulți oameni. Terry și Josh începură să facă turul restaurantului, pentru că Terry îl rugase pe Josh să vină cu el să salute oaspeții.

— Nu am deloc memoria numelor, spuse el, ștergându-și fruntea cu o batistă mototolită.

— Iar era să fac o gafă, cu gura mea spartă, spuse Gayla, râsuflând ușurată. De data asta, dădu pe gât cocteilul. Era cât pe ce să pronunț numele femeii, iar ea mi-a apărut brusc în față!

Mâna lui Megan tremură ușor când își duse la buze paharul cu picior subțire.

— Domnișoara Wray? Întrebă ea cu voce tare.

Gayla era prea prinsă de povestea pe care o spunea ca să-și dea seama cât de agitată era Megan.

— Da. Știi, nu, că Josh a fost logodit cu ea?

Megan scutură din cap până când reuși să îngaime:

— Nu. Își drese glasul și încercă din nou: Nu.

Fața veselă și rotundă a lui Gayla se întunecă.

— La naiba! Terry o să mă omoare. O să mă omoare. Mă tot avertizează să nu dau din gură. Oricum, cred că trebuie să știi și tu. O luă pe Megan de mână și i-o strânse cu putere. S-au logodit acum trei ani. Apoi, din senin și fără vreun motiv anume, el ne-a spus că a rupt logodna. Pur și simplu.

Pocni din degetele pline cu inele.

–Nu-mi amintesc să fi citit prin ziare.

Lui Megan i se contractaseră mușchii gâtului, așa că-i era greu să respire sau să vorbească.

–Nu, a fost una dintre acele relații care se destramă înainte de-a începe. Oricum, să știi că m-am bucurat când Terry mi-a zis că Josh are pe altcineva. Un bărbat ca el n-ar trebui să stea singur. O mângâie pe Megan pe mână, înainte să strige la soțul ei, care era în cealaltă parte a sălii: Terry Bishop, mișcă-te încoace și comandă-mi ceva de mâncare!

Se auziră chicoteli în timp ce Terry se apropie grăbit de soția lui, cerându-și scuze ei și lui Megan că le lăsase să aștepte.

Josh se așează din nou pe scaun și o strânse pe Megan de genunchi pe sub masă.

–Ți-a fost dor de mine? o întreabă el, aplecându-se atât de mult spre ea, încât îi simți respirația pe buze.

Încă profund șocată de ceea ce Gayla îi spusese pe un ton absolut relaxat, ea îi răspunse lui Josh cu sinceritate, dar aproape în șoaptă:

–Da.

Oare el avea să-și dea seama, la lumina lumânărilor, că ochii îi erau plini de lacrimi?

Degetul arătător al lui Josh i se plimbă pe linia maxilarului. Ochii cu mai multe sclipiri decât topazul șlefuit o priviră plini de compasiune, apoi coborâră spre bust, de parcă ar fi vrut să ardă cu privirile lui lacome materialul care îi acoperea sânii.

Se simți atrasă inexorabil spre el din ce în ce mai mult, dar a fost scutită de un moment penibil când se auzi vocea nerăbdătoare a Gaylei:

–Ce să mâncăm?

Josh comandă rață friptă, iar Megan pui cu sos de lămâie. Amândoi lăudară talentele maestrului bucătar,

care fusese adus aici de la un hotel exclusivist din Nisa, Franța.

– Vrei să guști de la mine? o întrebă Josh pe Megan și îi și duse la gură furculița cu o bucățică de carne în sos.

– Speram să mă întrebi.

Ea închise gura, acoperind dinții furculiței. Apoi, fixându-l pe Josh cu privirea, își lăsă capul pe spate luând bucățica de carne de pe furculiță. El se uita cu atenție la gura ei, care mesteca lasciv. Până când nu îi văzu licărul amenințător din ochi, Megan nu își dădu seama cât de senzual fusese gestul ei.

Megan își linse ușor colțurile gurii cu limba. Josh răsuflă șuierat și o pironi din nou cu privirea. Ea citi pasiunea ascunsă în adâncul ochilor lui de chihlimbar, iar inima începu să-i bată cu putere de bucuria victoriei. Sau poate de frică?

Cina a fost plăcută. Se simțea bine în compania soților Bishop. Singurul lucru care o deranja erau privirile pline de jind pe care i le arunca Laura Wray lui Josh. El nu părea să o bage în seamă și, din câte vedea Megan, nici nu se uita în direcția ei. Dar de câte ori Megan privea prin sală, o vedea pe acea femeie ațintindu-și privirile asupra lui Josh.

– Ai vrea să dansezi, Megan? o întrebă Terry, când ajunseră la lichior și cafea.

– Da, cum să nu? spuse ea cu entuziasm.

Ascultase muzica pe toată durata cinei și de mai multe ori se trezise unduindu-se pe ritmurile lente. Îi plăcea să danseze, dar nu prea se ivera ocazia.

Josh o invită la rândul lui pe o Gayla tulburată. Când începu altă piesă, Megan a fost invitată la dans de directorul unei televiziuni din Charleston, pe care îl întâlnise la o conferință cu un an în urmă.

Ea tocmai râdea de povestea unuia dintre colegii lor, când îl zări pe Josh dansând cu Laura Wray. Se opri din râs, de parcă i se pusese un nod în gât. Era măcinată

de gelozie. O înpăimânta intensitatea acestui sentiment. Nu credea că se putea simți atât de otrăvită.

Femeia avea capul dat pe spate, iar părul blond îi atinge-a mâna celui care o ținea de spate. Vorbeau, zâmbeau și râdeau. Când cântecul se sfârși cu un refren săltăreț, Megan îl văzu pe Josh cum se apleacă și o sărută ușor pe Laura pe gură. Pentru a-și ascunde sentimentele, Megan pălăvrăgea cu partenerul ei de dans, în timp ce acesta o ducea înapoi la masa lor, sperând ca totul să fi fost o neînțelegere.

Înainte să se așeze, simți strânsoarea unor brațe, a căror forță și pasiune erau inconfundabile. Megan o ura atât de mult pe femeia care dansase cu el, încât rămase țeapănă în brațele lui.

Dar curând mirosul îmbătător al coloniei lui, mușchii puternici care o atingeau și muzica lentă reușiră să o calmeze. Era din nou prinsă în mrejele lui Josh, din care nu mai voia să scape.

Cuprinsă de o dorință irațională de a-i dovedi că era la fel de feminină ca și aceea pe care cândva el o ceruse de soție, se lipi și mai mult de el.

– Nu credeam că se va termina odată cina asta. Buzele lui se mișcau pe tâmpla ei. De abia așteptam să te ating. Zâmbind la gândul plăcerii tainice care o aștepta, ea își ridică brațele și îl luă pe după gât. Te rog, Megan, lasă-ți brațele jos. Nu vreau să mă iau la bătaie cu o bandă de potențiali pretendenți.

Puse una din mâinile ei pe reverul sacoului, cu brațul îndoit între ei, și i-o luă pe cealaltă într-a lui. Ea știa că nu din întâmplare îi atinge-a sânul cu ea.

Se mișcau minunat în ritmul muzicii. În sala scăldată în lumina lumânărilor așezate în aplicile din bronz de pe pereți și în suporturile de pe mese domnea o atmosferă romantică.

Degetul mare al lui Josh se plimba alene pe sânul lui Megan. Mângâierea o făcu să simtă furișături de la stomac

și până în gât, iar apoi jos, mult mai jos, până în miezul feminității ei. Își sprijini obrazul de pieptul lui puternic, în care auzea cum îi bate inima.

Ar fi trebuit să fie furioasă pe el că nu-i spusese de Laura Wray. Ar fi trebuit să-l certe pentru felul în care părăsea femeile după ce se sătura de ele. Dar nu putea să-i facă nici un reproș când o ținea așa în brațe, de parcă acolo era locul ei.

— Ce bine e să te strâng la pieptul meu, îi șopti el, în timp ce zăbovea cu gura în dreptul urechii ei. O mângâia încet pe sân cu degetul mare, fără ca nimeni să vadă, dar, după cum se înfiora de plăcere, s-ar fi zis că o atingea în alt loc și mai intim. Mă înnebunește gândul că doar o bucată de material îți ascunde sânii de privirea mea. Îi puse cealaltă mână pe talie și o trase mai aproape de el. De mâinile mele. O sărută deasupra urechii. De gura mea.

Ea tremură de plăcere și-și lipi fața de cămașa lui.

— Josh, n-ar trebui să-mi spui aici așa ceva.

— Ai dreptate, îi spuse el, retrăgându-se din îmbrățișare. O sprijini când ea se clătină puțin din cauza lipsei de echilibru. Din moment ce vreau să-ți spun mult mai multe lucruri, mai bine plecăm de aici.

capitolul 7

Megan a fost aproape luată pe sus de pe ringul de dans. Își luară rămas-bun în grabă și le mulțumiră soților Bishop, apoi părăsiră valvârtej restaurantul.

– Hai să ne plimbăm pe plajă.

Josh o luă de mână și o duse de jur împrejurul piscinei de dimensiunile unui bazin olimpic, unde mai dansau câțiva invitați. Îi salutară în grabă pe cei pe care-i recunoșteau. Ceilalți erau cufundați până la gât în jacuzzi-ul de afară. Megan nu voia să se bage în apă, ci doar să fie singură cu Josh.

Aproape toate drumurile din complex duceau spre plajă. Josh o luă pe cel mai apropiat de ei, care tăia o peluză perfect tunsă, trecea prin iarba înaltă lăsată să crească pe dune și ajungea pe întinderea de nisip alb.

– Ce frumos e! spuse Megan admirativ.

Lăsaseră în urmă luminile complexului și ajunseră pe plaja pustie, neatinsă de mâna omului. Marea era agitată, razele lunii mângâiau fiecare val înspumat, iar vântul purta pe aripile lui vuietul oceanului – era un peisaj de început de lume, în care timpul parcă stătea în loc.

– Ești încântătoare, îi spuse Josh, punându-i blând o mână la ceafă și pe cealaltă așezându-i-o ușor pe gât.

Gurile lor se uniră, iar limba lui pătrunse printre buzele ei dornice, ca până la urmă să se cuibărească în moliciumea gurii ei.

Vântul îi răvășea părul frumos aranjat și îi ridica fusta, dar Megan nici nu băga de seamă. Căldura gurii lui Josh, puterea trupului lui era singura protecție de care avea nevoie.

Când în cele din urmă îi dădu drumul din strânsoare și se trase înapoi, el aruncă o privire la sandalele ei cu tocuri înalte, care se afundaseră în nisip.

– Nu o să ajungi prea departe cu ele, îi spuse el râzând. Pune-ți piciorul aici! adăugă, plesnindu-se peste coapsă.

Molipsită și ea de buna lui dispoziție, își scoase piciorul din nisip, îl scutură și apoi îl ridică pe coapsa lui, deasupra genunchiului îndoit. Degetele lui puternice și subțiri îi cuprinsesă glezna și îi desfăcură bridele de la sandale. Briza îi umfla fusta, așa că el îi zări coapsele fine și frumos modelate. Ce ciudat era că elementele naturii o ajutau să-l seducă pe Josh. Vântul îi răvășea părul, iar sprânceană arcuită îi aducea un plus de farmec înfățișării sale demonice.

Odată ce ea scăpă de sandale, făcură câțiva pași pe plajă.

– Nu pot să merg încălțat, spuse el și se așează pe nisip, fără să-i pese de costumul scump.

Își scoase pantofii și șosetele și își suflecă de două ori pantalonii. Ridicându-se din nou în picioare, își dădu jos sacoul și își desfăcu nodul de la cravată.

– Sper că nu ai de gând să continui, nu? îl întrebă ea pe un ton provocator.

– Doar dacă faci și tu la fel, îi spuse el sugestiv.

– Nici vorbă, o să îngheț.

O măsură din cap până în picioare; dacă nu i-ar fi fost deja frig, privirea lui ar fi făcut-o cu siguranță să tremure. Rochia i se lipise de corp, iar din cauza vântului răcoros, sfârcurile îi erau întărite și vizibile.

– Eu n-o să mă plâng, îi spuse el cu îndrăzneală. Megan îi aruncă o privire încurcată, care îl făcu să râdă, apoi o luă de umeri cu brațul rămas liber. În cealaltă mână îi ținea sandalele. Vreau să merg prin apă.

– Dar eu nu pot, spuse ea, oprindu-se din nou.

– De ce? Ți-e prea frig?

–Nu, port dres.

–Așa, și?

–Cum așa, și? E o senzație groaznică, plus că s-ar uda.

–Nu și dacă-i dai jos.

–Josh! Se uită repede în jurul ei. Nu mai era nimeni pe plajă în afara lor. Nu pot să fac așa ceva!

–De ce?

–Iar începem? Nu pot și cu asta, basta. M-ar putea vedea cineva.

–N-are cine să te vadă, îi spuse el, desfăcându-și brațele ca să-și întărească spusele. Cu excepția mea, iar eu nu mi-aș pune în pericol reputația de adevărat domn trăgând cu ochiul.

Megan se uită la el neîncrezătoare.

–Nu ești un domn adevărat.

–Nu? Păi, atunci trebuie să devin unul. Haide, o rugă el, scoate-i. Când o văzu că ezită, se aplecă înspre ea și îi zise: Ce s-a întâmplat? Nu ai încredere în mine?

–Deloc.

El râse, iar vântul purtă sunetul departe, dar nu înainte de a-i trimite fiori de anticipație pe șira spinării. Oare exista ceva neatrăgător la el?

–Te rog, făcu el ca un băiețel care mai vrea o prăjitură, vreau să merg prin valuri în noaptea asta. Te rog.

–Întoarce-te, îi spuse ea, cedând în cele din urmă. Când el făcu întocmai, ea își duse mâinile sub fustă, apucă de marginea ciorapilor și îi trase în jos.

–În regulă, îi spuse când termină.

Înainte să-și dea seama ce avea el de gând să facă, Josh îi înșălăcă din mână ei.

–Mersi pentru suvenir, îi spuse el cu obrăznicie.

–Dă-mi-i înapoi, îi ceru ea, cu mâinile în șolduri.

–Nu-nu, i-o întoarse el, îndesându-și dresul sub cămașă.

—Ești... ești bolnav, îi aruncă ea. În ciuda mâniei sale prefăcute, gândul că lenjeria ei se afla la pieptul lui păros o zăpăci puțin.

Josh o luă de talie cu brațul liber și o trase din nou spre el.

—Da, recunosc. Sunt bolnav după tine. Acum, spuse el nerăbdător, putem să intrăm în apă?

Apa era răcoroasă, dar nu rece, valurile se rostogoleau peste picioarele lor, apoi se retrăgeau în mare. Fusta care i se tot învoldura și i se lipea de picioarele goale îi intensifica senzațiile răvășitoare din corp. Sângele părea să-i curgă prin vene în ritmul mării.

Josh încercă să-și potrivească pasul după al ei, așa că merseră în tăcere, până când luminile complexului abia se mai zăreau, semănând cu un șirag de giuvaieruri țesute pe catifea neagră.

—Nu știam că ai fost logodit cu Laura Wray, spuse până la urmă Megan ceea ce-și dorise să zică toată seara.

Josh se opri doar o clipă din mers, apoi spuse:

—Puțini știau. Nu a durat foarte mult.

—Te-am văzut dansând cu ea astă-seară. Păreați foarte apropiați.

Megan își călcase pe mândrie, dar simțea că trebuie să-l întrebe pe Josh cât de mult ținea la ziaristă.

—Laura e o femeie încântătoare și inteligentă. Îmi place de ea. Suntem doar prieteni buni.

Megan se simți cuprinsă de gelozie, dar încercă să se calmeze. Ea nu-l voia. Această plimbare pe plajă, sub cerul înstelat cu lună plină, era doar o parte din planul ei. Totul decurgea perfect. Oamenii îi vedeau împreună. Un reporter din Atlanta îi fotografiase cu soții Bishop la cină. Măine vor apărea în ziarul de dimineață. În câteva zile avea să-l păcălească pe Josh Bennett — el va crede că ea îl iubește, când de fapt nu era așa. Puse criza ei de gelozie pe seama faptului că intrase bine în rol.

– Păreați capturați unul de celălalt, remarcă ea cu o indiferență prefăcută. Ești sigur că nu mai e nimic între voi?

Josh se opri și se întoarse cu fața la ea.

– Nici măcar o scânteie, îi spuse el în șoaptă. Megan? Când ea se uită cu prudență la el, continuă: Îmi place doar o singură femeie. Buzele lui se apropiară hotărâte de ale ei, ceea ce o făcu să tremure și să se simtă slăbită. Ți-e frig, spuse el, neînțelegând de ce tremura ea de fapt. Mai bine ne întoarcem.

O luară înapoi, dar nu trebuia să meargă prea mult, dat fiind că bungalow-ul se afla între plajă și clădirile principale.

– Am sunat la birou după-amiază. Cei de la Dixieland sunt peste măsură de fericiți, îi spuse Josh.

– Mă bucur, deși mă simt vinovată că toată ziua nu m-am gândit deloc la angajații mei. Bănuiesc că trebuie să-i sun mâine-dimineață.

– Ești în concediu.

– Și tu la fel, dar ai telefonat să vezi ce mai fac. Serviciul înseamnă totul pentru tine, nu-i așa?

Ea știa foarte bine ce sarcini imposibile le dădea angajaților săi, deși nu de aceea pusese întrebarea. Voia să știe ce anume îl motiva.

– Ai dreptate, afacerile înseamnă mult pentru mine. Am început de la zero, dar am făcut multe. E singurul lucru cu care mă pot lăuda ca matur.

Părea să regrete, dar ei i se păru ridicol să fie în stare de asemenea sentiment. Toată lumea știa că Joshua Bennett e un tip mânat de ambiție, căruia nu-i păsa de altceva în viață.

– Unde ai copilărit?

– În West Virginia. Tatăl meu a lucrat într-o mină de cărbuni și a murit de silicoză – boală profesională – când aveam zece ani. Îți jur, chiar dacă aş muri de foame, tot nu m-aș duce niciodată în nenorocita aia de mină.

Megan auzi cu câtă hotărâre o spusese și chiar și-l putea închipui pe vremea când era doar un băiețel – rebel, furios, neascultător și ostil. Da, această descriere se potrivea cu imaginea bărbatului de acum. A fost puțin mirată că nu auzise nimic despre copilăria lui, dar știu instinctiv că nu fusese una fericită.

– Ai fost singur la părinți?

– Da, slavă Domnului! Mama abia avea ce să-mi dea de mâncare. Gătea și servea la mese într-un restaurant. De multe ori aducea resturile de-acolo ca să am ce mânca la cină.

Ajunseseră la peluza din fața bungalow-ului. Cu aprobarea ei tacită, John lăsă să cadă în iarbă sacoul lui și sandalele ei. Rezemându-se de trunchiul unui pin, o înconjură pe Megan cu brațele, își puse bărbia pe capul ei și își urmă povestea:

– M-am dus odată la restaurantul unde lucra mama, în timpul liber pe care-l aveam între școală și slujba de la benzinărie. Unul dintre fiii directorului de la mină o tot bătea pe mama la cap că nu pusese suficient ketchup pe cheeseburger. Era un idiot, un tiran căruia îi plăcea să intimideze pe toată lumea. Era mai mare și mai solid decât mine, dar l-am dat jos de pe scaunul de bar și l-am bătut măr. Râse pe înfundate, făcând sânii lui Megan să salte pe pieptul lui. Nimic nu mi-a făcut vreodată mai multă plăcere. Punându-i un deget sub bărbie, îi ridică încetisor capul. Doar să fac dragoste cu tine, murmură el, și o sărută apăsat.

– Unde e mama ta acum? îl întrebă ea șoptit, după ce reuși să vorbească.

Minunându-se de moliciunea buzelor lui, Megan le urmări conturul cu vârful degetului.

Buzele de sub degetul ei deveniră subțiri și tari din pricina tristeții.

– A murit cu două săptămâni înainte să termin liceul. Râse cu amărăciune. Visul ei era să mă vadă absolvent.

– Ce-ai făcut atunci?

Deodată, Megan vru să afle cât mai multe despre el. Nu știa nimic despre viața lui până în seara în care se întâlniseră. Nici ce se întâmplase în anii care trecuseră de atunci și până acum. De fiecare dată când James începuse să-i spună ceva despre omul care îl angajase, ea schimbase abil subiectul. Dar acum voia să știe totul despre el.

– Nu stăteam într-un loc anume, am avut tot felul de slujbe mărunte până când am strâns suficienți bani ca să mă înscriu la colegiu. Am convins un preot să mă lase să dorm în subsolul unei biserici, iar eu, în schimb, să mă mai ocup de una, de alta. Dacă am o sărămadă de bunătate în mine, asta se datorează lui și soției sale, care mi-au dat să mănânc o masă pe zi și care m-au iubit, în ciuda răutății mele. Oricum, ostă el, am reușit să termin școala, să obțin un împrumut și să pun bazele propriei mele companii.

– Minimalizezi greutățile prin care ai trecut. Nu cred că ți-a fost așa ușor, îi spuse ea cu blândețe, îndepărtându-i o șuviță de păr negru de pe frunte.

– Nu mi-a fost deloc ușor. Am muncit ca un sclav.

Un zâmbet îi luminează pentru o clipă fața mohorâtă.

– Ce te-a atras la domeniul publicitar? Erai creativ, aveai înclinări artistice?

– Nici pe departe, spuse el, pufnind în râs. Am aflat din pură întâmplare că sunt un promotor înăscut. Îmi treceau prin cap tot felul de idei interesante pentru lansarea evenimentelor din campus, chiar și pentru biserica unde am stat. Îmi venea câte o idee, apoi i-o spuneam unui desenator, care crea afișele și posterele. Eu veneam cu tema, dar puneam pe altcineva să se ocupe de amănunte. O sărută pe frunte. Asta fac și acum.

– Și a meritat. Ești foarte bogat.

– Bogat? Da, bănuiesc că da. Dar pe mine nu m-au interesat niciodată banii. Nu lipsa de fonduri mă supăra, ci umilința pe care trebuie să o îndure cei săraci. Când am văzut cât de rău îl bătușem pe ticălosul ăla care mi-a

jignit mama la restaurant, i-am jurat și mi-am jurat și mie că n-o să mai las pe nimeni să mă calce pe mine sau pe-ai mei în picioare.

—Nu cred că se mai poate întâmpla așa ceva, acum ești prea puternic. Știa asta din experiență. Ești întruchiparea visului american. Ai tot ce-ți dorești.

El îi luă fața în mâini și o ridică înspre el.

—Nu, Megan. A trebuit să mă lipsesc de ceea ce îmi doream cel mai mult, doar pentru că nu am avut de ales.

Își lipi gura lacomă de a ei, până când păru să-și dea seama că ea era mult mai dispusă să-i accepte sărutările. Degetele ei i se jucau prin păr și traseră capul înspre ea. Trupurile li se apropiară, mânate de o pasiune dezlănțuită.

În timp ce gurile lor căutau să-și astâmpere pofta, Josh îi mângâie trupul, până când ajunse la sâni.

Ea gemu și îi rosti rugător numele, iar el, încurajat, nu pregetă să-și vâre mâna sub materialul vaporos. Îi luă sânul în mână și îl frământă ușor. Îl cântări în palmă, îi pipăi rotunjimea și îi încercă sensibilitatea, făcându-și drum cu degetele spre sfârc, care se întări la atingerea lui.

—Lasă-mă să te iubesc, Megan. Vreau să văd și să pipăi totul. Vreau să-l simt cu gura.

—O, Josh! gemu ea de plăcere.

Mâinile îi căutară nasturii de la cămașă ca să-i deschie; trase în piept mirosul lui îmbătător și îl atinse cu buricele degetelor. Părul lui era moale, pielea caldă, iar mușchii fermi.

Îl dorea cu toată cu ființa ei. Pe când el devenea din ce în ce mai îndrăzneț cu mângâierile, Megan murea să-și satisfacă dorința năvalnică pe care el i-o trezise în urmă cu patru ani. Buzele lui care o sărutau pe gât, mâinile care îi excitau sfârcurile, vorbele de amor pe care i le șoptea la ureche — toate amenințau să-i dejoace planurile.

Știind că trebuia să se retragă acum sau să se predea necondiționat, ea se eliberă treptat din îmbrățișarea lui. Măinile ei mai erau încă pe pieptul lui, dar îl împingeau.

– Josh, te rog, încetează!

El își lăsă capul să se sprijine de copac, iar respirația lui găfăită se suprapuse cu șuieratul vântului, în timp ce revenea încet-încet la realitate. Brațele îi căzură pe lângă trup. Ochii îi erau ascunși sub pleoapele cu gene lungi și dese.

Megan simți o nevoie copleșitoare de a-l consola, dar se chinui să și-o înfrâneze. El era dușmanul și își pusese în minte să-l înfrângă cum știa ea mai bine, folosind singura armă pe care o avea la dispoziție. Întâmplările triste din copilăria lui nu trebuiau să o împiedice să-și atingă scopul sau să-i schimbe părerea despre el. Era un bărbat în toată firea. Nu mai era victima unor împrejurări nefericite – acum era stăpân pe viața lui. Se folosise de oameni. Trebuia să primească o pedeapsă binemeritată, iar ea era hotărâtă să i-o aplice.

Dar când el deschise ochii și îi zâmbi pieziș, lui Megan îi zbură din minte acest gând.

– Mi-am jurat că, după ce s-a întâmplat mai devreme, nu voi mai încerca să te conving. Nu știu ce-a fost în capul meu de am făcut așa un legământ prostesc.

Ea îi răspunse cu un zâmbet inexpressiv, dar el nu păru să-l bage în seamă, căci îi zise:

– Ar trebui să mergi la culcare. Măine avem o zi mare.

Ziua cea mare la care se gândise el începu la șapte dimineța, când Josh bătui cu putere la ușa din sticlă a terasei.

– Trezește-te, somnoroaso! Acuși trece ziua pe lângă noi.

– Cred că-ți bați joc de mine, mormăi ea, deschizând un ochi ca să se asigure – era prea devreme ca să se scoale din pat. Până la urmă, era în vacanță.

– Megan! strigă Josh din spatele perdelelor subțiri, singurele pe care le trăsesese peste fereastra înaltă.

Dădu la o parte cearșaful subțire, își scoase mâinile și picioarele din așternut, se întinse și se duse la fereastră. Se uită urât la el în timp ce trăgea perdelele.

– Ce tupeu ai! îi spuse ea pe un ton strident prin ușa glisantă din sticlă.

– Și tu la fel. Vii la ușă îmbrăcată așa! îi spuse el cu o insolență care se potrivea felului în care stătea în fața geamului.

Ochii lui de chihlimbar se plimbau pe trupul ei, oprindu-se în anumite locuri, care reacționau, parcă trezite la viață. Cămașa de noapte din bumbac, care îi ajungea până la coapse, nu putea să-i ascundă sfârcurile întărite, care, își dădu ea seama, se profilau ca două umbre gemene pe sub materialul de culoarea caisei. A fost și mai șocată să constate că, în loc să-i ascundă părțile intime, chiloțeei ei asortați atrăgeau privirea.

– Pot să intru? întrebă el cu o voce răgușită.

Nu putea să-l refuze, la fel cum nu puteau să-i crească aripi cu care să-și ia zborul. Ochii ei nu se dezlipiră de ai lui în timp ce se chinuia să deschidă ușa. El intră și, cu briza adiind pe lângă ei și umflând perdelele, continuă să se uite cu nesaț unul la celălalt.

El era îmbrăcat ca pentru jogging, cu un maiou și pantaloni scurți. Ce alt bărbat în afară de Josh Bennett ar fi arătat bine în roșu aprins? se întrebă ea. Dar culoarea îi scotea în evidență arămiul închis al pielii, iar prin răscoiala maioului i se vedea părul des și negru de pe piept – încă o dovadă incontestabilă a virilității sale.

Megan tânjea să-i atingă bicepsii bine conturați, care ar fi fost goi fără bretelele maioului. Coapsele lui lungi, gambele puternice și picioarele bine făcute erau goale, cu excepția adidașilor albi și uzați din picioare. Nu alerga doar o dată pe lună. Era convinsă că lua această activitate foarte în serios.

– Bună dimineața, puștoaico. Vrei să ieșim la joacă? o întrebă el, uitându-se la părul ei răvășit, în timp ce pe buze îi mijeia un surâs.

– Mama mi-a zis să nu mă joc cu băieți mai mari, spuse ea, intrând în joc.

Se întoarse cu obrăznicie pe călcâie și scutură din cap, cu nasul pe sus.

– Trebuia să ascuți de mama ta, îi spuse el, apucând-o de partea din spate a cămășii de noapte și oprind-o.

Cu o mână o prinse de antebraț și o trase la pieptul lui cu o forță care îi lăsă pe amândoi fără suflare. Sau oare era apropierea dintre trupurile lor, îmbrăcate prea sumar pentru ca ei să nu observe diferențele clare care le încețoșau privirea?

– Poate fi periculos să te joci cu băieți de vârsta mea, îi șopti Josh.

Gura lui se lipi de a ei cu o sălbăticie atenuată de tandrețe. Buzele le erau strâns lipite, înlănțuite, vrăjite. Limba lui își făcu loc printre dinții ei și abia îi atinse vârful limbii, apoi se năpusti asupra gurii lui Megan, până când ieși învingător și primi toate privilegiile ce i se cuveneau. Investigă teritoriul cucerit cu dibăcie și fără grabă.

Își înalță apoi capul fără tragere de inimă și o sărută de mai multe ori ușor pe buzele umflate, de parcă ar fi aplicat un balsam. Își lăsă mâinile în jos și îi mângâie părțile laterale ale sânilor cu palmele.

– Intenționez să fac mișcare în dimineața asta, murmură el.

– Și chiar ar trebui.

Megan își ținea buzele lipite de gâtul lui vânjos, bucurându-se de mirosul loțiunii de ras și de gustul pielii lui.

Cu mâinile înconjurându-i talia, își plecă ochii spre ea.

– Dar dacă nu plec de aici, iar dacă tu nu încetezi să te mai uiți așa lasciv la mine și nu-ți pui mai multe haine

pe tine, până când terminăm nici n-o să mă mai pot târî, darămite să mai alerg câțiva kilometri. O sărută pe vârful nasului, apoi îi dădu drumul din brațe. Vii și tu cu mine, nu?

– Câțiva kilometri?

– Un kilometru, atunci? râse el.

– Jumătate, spuse ea.

– Așa n-o să ajungi la maraton.

– Slavă Cerului! Așteaptă-mă aici până mă schimb.

Megan intră grăbită în dormitor și închise în urma ei ușa acoperită cu jaluzele.

– Ai dormit bine? îl întreabă ea în timp ce își dădea jos cămașa de noapte și chiloțeei.

Se simțea încântată că era goală la doar câțiva metri de el. Ce-ar face el dacă...? Ce întrebare stupidă. Știa exact ce-ar face.

– Am avut o noapte groaznică. Doar niște dresuri mi-au ținut companie.

Ea auzi cum trosnesc arcurile patului și presupuse că se așezase.

– Și eu care credeam că această cameră dispune de tot confortul.

Își puse o pereche de pantaloni scurți, ascultând să audă răspunsul lui.

O serie de înjurături colorate se auziră din cealaltă cameră; apoi el spuse posomorât:

– Suferința mea n-a avut nimic de-a face cu confortul.

Simțindu-se în siguranță în spatele ușii, Megan zâmbi ștrengărește.

– Sper că nu e nimic grav.

– Știu eu remediu perfect. Vino-ncoace și-o să ți-l arăt.

Megan își pusese deja bustiera – se antrena la o sală de fitness două seri pe săptămână – și un tricou fără mâneci care să se asorteze cu pantalonii scurți. În jurul frunții își legă o eșarfă din bumbac, ca să nu-i intre părul și transpirația în ochi. Acceptă curajoasă provocarea lui Josh și se duse

în dormitor. El se rezema de tăblia capitonată a patului și se întinsese în adâncitura unde dormise ea toată noaptea. Poziția lui relaxată contrazicea privirea sălbatică din ochii săi, care sugera foarte clar ce remediu avea el în minte.

Megan își luă un aer arogant și își puse mâinile în șolduri, aruncând pe pat tenișii și șosetele pe care le luase din dressing.

– Ei bine?

Josh se rostogoli pe pat până la ea, o luă de mijloc, o trânti lângă el și o ținui acolo cu o coapsă puternică. Țipătul ei răsună în cameră.

– Ei bine, asta ai zis? Ei bine?

O mușcă ușor în zona dintre gât și umeri.

– Josh, te rog, exclamă ea, ținând și răsând în același timp. Mă gâdili!

Încercă să se tragă de lângă el, dând din mâini și din picioare atât cât îi permitea el.

– Ai grijă la genunchi. Nu vrem să rănim ceva de care o să avem nevoie mai târziu, nu? Se puse peste ea, sprijinindu-se în brațele sale vânjoase, iar ea rămase nemișcată, doar pieptul ridicându-i-se când inspira adânc.

Deveni serios.

– Ești așa frumoasă, îi spuse el cu o blândețe tulburătoare. Superbă, inteligentă, dulce și nemaipomenit de sexy.

Se aplecă încetișor peste ea, lăsând-o să-i preia greutatea. O sărută delicat. Buzele lui se jucau cu ale ei până când ea gemu rugătoare. Dinții lui o mușcau ușor. Apoi își vârî limba în peștera umedă a gurii ei. Când se opri în cele din urmă, o întrebă:

– Ești gata?

– Gata să ce? întrebă ea în șoaptă.

Josh ridică jucăuș din sprânceana cu cicatrice.

– Gata să alergi.

Lui Megan i se urcă sângele în obraji.

– A, să alerg. Bineînțeles, să alerg. Da, sunt gata. El răsă. Doar că... nu m-am încălțat. Încă nu-și revenise

după senzația provocată de trupul lui lăsat cu toată greutatea peste ea, afundând-o mai tare în saltea, în timp ce coapsele goale li se înlănțuiau.

— Lasă-mă pe mine. Încă ținându-o cu un picior, îi luă ciorapii.

Ea se sprijini în coate ca să-l privească.

— Îmi place oja asta, comentă el, înainte să o sărute ușor pe degetele de la picioare. Îndreptându-se apoi ca să-i tragă șoseta pe picior, adăugă: La fel de mult cum mă încântă sfârcurile tale ce se întrezăresc prin tricoul ăsta mulat. Ea nu avu timp să se arate uimită, căci el se aplecă imediat și îi sărută și sfârcurile, iar ea simți că i se taie respirația.

Rămase amețită până când Josh îi puse șosetele și tenișii, cărora le și înnodă abil șireturile.

— Gata, spuse el, stând în picioare, apoi o ajută și pe ea să se ridice. Îi dădu o palmă peste fund, iar ea nu avu altă soluție decât să iasă din transă. O să-ți dau un avans.

După ce alergară o vreme, Megan își dădu seama că era o alergătoare mai bună decât se așteptase Josh. Îi zâmbi larg în timp ce ținea pasul cu el pe plaja scăldată în lumina zorilor. Era încă devreme și nu se zărea nimeni. După aproximativ doi kilometri, Megan obosi și începu să încetinească.

— Tu aleargă în continuare. Te aștept aici.

El îi făcu semn cu mâna și continuă să alerge pe plaja ce părea să nu se mai sfârșească, până când Megan nu mai zări altceva decât un punct negru pe nisipul alb. Încetini ritmul, iar pulsul îi reveni ușurel la normal. Apoi făcu genuflexiuni și exerciții de stretching pe nisip, uitându-se dacă nu cumva se întorcea Josh.

După ce își făcu exercițiile, se așază pe nisipul umed, își scoase încălțările și-și întinse picioarele, privind valurile. Nu putea să-și dea seama cât de departe ajunsese, dar nu-l mai văzuse de vreo jumătate de oră; brusc îi apără în fața ochilor.

Gâfăia în timp ce alerga spre ea, împrăștiind nisipul și dându-și jos tricoul de pe el. Îl aruncă înspre ea, dar Megan se feri de bluza transpirată.

—Haide! îi spuse el fără suflare, încă alergând pe loc, dar aplecându-se să o apuce de mână și să o ridice în picioare.

—Ce faci? râse ea în timp ce-l urma împleticindu-se. Josh se ducea spre apă. Nu! protestă, încercând să se elibereze din strânsoarea lui.

—De ce nu? E un mod foarte bun de a ne răcori.

—Mie nu mi-e cald. Râdea atât de tare, că abia putea să meargă. Era un mister cum de reușise să o țină strâns și să țopăie în același timp, când într-un picior, când în celălalt, ca să-și scoată adidașii. Dă-mi drumul! țipă ea pentru ultima oară, înainte ca el să o împingă în apă.

Se stropiră jucându-se, până când, epuizați, se așezară la mal, în apa mică și lăsară fluxul să le spele oboseala și transpirația.

—Dacă aveam ocean în Atlanta, aș fi alergat pe plajă în fiecare dimineață, spuse Josh, întins pe spate și ferindu-și ochii de soarele ce răsărea.

Megan tânjea să-i atingă pomeții bine conturați și genele negre ale ochilor închiși. Pantalonii scurți de alergare se lipeau de el, accentuându-i anumite zone la care ea se uita curioasă. Îi admira pieptul lat, stomacul plat și organul sexual semeț, care se dezvăluiau privirii.

Ea se întinse pe burtă și își lăsă bărbia pe brațele încrucișate.

—Ești chiar obsedat de sport, nu?

—Da.

—De când?

—De mult timp. Când compania s-a extins suficient cât să-mi pot permite, primul lucru pe care l-am făcut a fost să le ofer abonamente la o sală de fitness tuturor angajaților. Îi sfătuiesc să se ducă de mai multe ori pe săptămână, chiar dacă trebuie să plece mai devreme de la serviciu.

Megan își ridică brusc capul la auzul acestor cuvinte. Se uită la Josh, nevenindu-i să creadă. Nu-și deschisese încă ochii.

—James..., zise ea și își umezi buzele. James nu mi-a pomenit niciodată de vreo sală de fitness.

Josh își miji ochii din cauza razelor puternice ale soarelui.

—Știu asta. Am tot tras de el să se ducă, Megan. El avea nevoie de mișcare mai mult decât oricine. Ori de câte ori aduceam vorba, el tot glumea și-mi spunea că o să se ducă. Din câte știu, nu a fost niciodată.

Megan se uita la plaja întinsă fără să o vadă cu adevărat.

—Nici eu nu știu să se fi dus, îi spuse ea încetișor.

Își puse capul pe brațe, lăsând apa sărată să-i maseze trupul.

—Hei, ai adormit sau te-ai înecat? o întrebă Josh câteva minute mai târziu.

Megan făcu un efort de voință și rupse tăcerea. Întorcându-se pe o parte, îi zâmbi.

—Nici una, nici alta.

—Atunci hai să mergem. Azi-noapte am găsit ceva în timp ce mă plimbam ca să scap de... frustrare. Cred că o să-ți placă.

Își luară încălțărilor, șosetele ei și maioul lui și se îndreptară spre pădurea care începea după plajă, la cam o sută de metri de linia țărmului.

—Unde, Doamne iartă-mă, mă duci? îl întrebă Megan când își croiau drum prin hățiș.

Deasupra lui se înălțau copaci uriași, așa că razele soarelui nu prea pătrundeau aici, în frunzișul de un verde strălucitor.

—Aici, îi spuse el cu mândrie, făcând un gest larg cu mâna.

Se aplecă și îi făcu o plecăciune. În spatele lui era un stejar stufos, pe ale cărui crengi enorme se strânsese mușchi.

De una dintre crengile groase atârna un leagăn. Frânghia care îl susținea avea aceeași grosime cât încheietura mâinii lui Megan. Scaunul din lemn avea aproape șaiszeci de centimetri lungime și treizeci lățime. Frânghia fusese trecută prin niște găuri la fiecare capăt al scaunului și înnodată dedesubt.

— Un leagăn! exclamă ea surprinsă și se duse în grabă să se așeze.

În timp ce se apuca de frânghii, își dădu capul pe spate ca să se uite la crengile copacului. Razele soarelui luminau frunzele de un verde-închis, care se profilau pe cerul albastru. Îmi place la nebunie!

Josh zâmbi arogant. Se descălță, își lăsă adidașii pe covorul de frunze și veni înspre ea. Împingând-o la o parte, se așeză pe scaunul din lemn în locul ei.

— Credeam că asta e surpriza mea, îi spuse ea bosumflată.

— Păi este. Dacă stai în poala mea.

O atinse pe coapsele goale.

— Nu pot să mă dau așa. O să cad.

— Nu se va întâmpla una ca asta.

Veni în fața lui fără tragere de inimă și, întorcându-se cu spatele la el, i se așeză în poală. Timp de câteva secunde, el nu scoase o vorbă. Când o făcu în cele din urmă, se simțea ironia din vocea lui.

— Megan?

— Da?

— Ai dreptate. O să cazi dacă stai așa. Întoarce-te.

Ea sări în picioare și se întoarse.

— Vrei să spui cu fața la tine?

El își îndreptă arătătorul spre ea și închise un ochi.

— Ai priceput.

Ochii nu voiau să o asculte și să nu se îndrepte spre poala lui. Fără să vrea, privirea îi era atrasă într-acolo. Înghiți în sec. Așa cum își închipuisese, pantalonii lui scurți se lipiseră de corp, punându-i în evidență sexul.

—Megan. Îi pronunță numele cu atâta blândete și convingere, încât ea își ridică privirea spre el.

Simți cum devine din ce în ce mai mică, până ajunse la dimensiunile reflectate în ochii lui. Irișii aurii o învâluiau, o înconjurau, iar ea se afla în ei. Mișcându-se ca în transă, făcu un pas înainte. Cu ajutorul lui, își puse întâi un picior, apoi pe celălalt peste ale lui, până când stătea pe coapsele lui, cu fața la el.

—Ia-mă de gât și ține-te bine, îi spuse el.

Megan făcu întocmai, parcă prin vis. Mușchii brațelor lui se încordară apucând frânghiile. Îi simțea mușchii încordându-se sub coapsele ei când se dădu înapoi cât de mult posibil, până când formă un unghi ascuțit cu trupul lui drept. Ea se ținu bine de el când degetele lui de la picioare abia dacă mai atingeau pământul.

—Ești gata? o întrebă el.

—Da! exclamă ea în culmea fericirii.

El își ridică picioarele și începură să se balanseze. Răsetele și țipetele lor de bucurie alungară o familie de gaițe albastre din cuibul lor. O pasăre cărâi urât la ei, dar inimile lor care băteau nebunește îi acoperiră glasul.

Când coborau, Josh își împingea pieptul în față ca să dea forță balansului. De fiecare dată când se atingea de Megan, ea se înfiora. Tricoul umed i se lipise de trup, iar el putea să-i admire sânii în toată splendoarea lor. Sfârcurile întărite erau o dovadă clară că era excitată.

Când se înălțau în spate, el se înclina ușor înapoi, iar ea plutea deasupra lui pentru câteva clipe. În timpul acesta, gravitația o împingea înainte, până când bărbăția lui ajungea între coapsele ei.

Mișcarea de du-te-vino a trupurilor lor o excită peste măsură. Sentimentele puternice pe care le încerca îi întunecară mintea. Îl prinse pe Josh de păr cu o mână și îi înconjură mijlocul cu picioarele. În ochii lor se citea pasiunea, apoi o căldură insuportabilă îi cuprinse pe amândoi.

Când Josh lăasă leagănul să încetinească, gura lui se lipi de a ei. Încă se mai ținea cu brațele de frânghie, dar, chiar și fără îndemnul lui, Megan se lipi de trupul lui și-și presă sânii de pieptul lui gol. Alunecau ușor spre pământ, dar inima lui Megan încă mai zbura.

În cele din urmă, leagănul se opri complet. Doar atunci Josh dădu drumul frânghiilor și o înconjură cu brațele, punându-și unul peste umerii ei și altul peste șolduri.

Își ținea ochii închiși când își lipi fruntea de a ei și trase adânc aer în piept.

– Megan a mea, îi șopti el. Buzele ei sărate de la apa oceanului se plimbau pe obrazul lui aspru. El îi vorbi atât de încet, încât ea făcu un efort să-l audă. Am crezut că o să înnebunesc în seara în care te-ai căsătorit cu James.

capitolul 8

Lui Megan îi bătea inima atât de tare, încât avea senzația că are să-i spargă pieptul. Stăteau lipiți unul de altul, fără să se miște sau să scoată vreun sunet. Credea că auzul o înșelase, dar nu putea opri avalanșa de sentimente stărnite de vorbele lui.

În cele din urmă, Josh își înălță capul și se uită cu amărăciune la ea.

—M-am făcut criță timp de trei zile și am supraviețuit doar cu whisky.

—Ai fost la nuntă.

Nu își recunoscuse vocea pierită.

—Da. Te auzeam cum îi promiteai unui bărbat că vei fi soția lui și tot ce derivă din asta. Ținându-i pe amândoi în echilibru pe leagănul îngust din lemn, el își apropie o mână de fața ei. O mângâie încetișor cu arătătorul. Nu știu de ce nu am făcut nimic și am lăsat să se întâmple una ca asta. Dumnezeu mi-e martor că voiam să mă duc la biserică și să te fur, ca să te am doar pentru mine.

Ea își puse obrazul în palma lui și închise ochii.

—Știai că urma să mă căsătoresc atunci când ne-am cunoscut. Știai asta când te-ai ținut după mine până la pavilionul de vară.

—Da, și poate că atunci îmi ascultam doar instinctul. În clipa în care te-am văzut, m-am simțit de parcă mă pocnise cineva în moalele capului, nu-mi venea să cred. Câți ani aveai pe atunci? Douăzeci și cinci? Când ea încuviință din cap, Josh continuă: Eu eram cu vreo zece ani mai mare. Mă luptasem din răspuțeri să ies din sărăcie. Eram dur, rău, apatic. O brută ca mine nu se îndrăgostea de o fată la prima vedere. Buzele lui le atinseră ușor

pe ale ei. Dar, odată ce te-am sărutat, am știut că tot ce se întâmplase era adevărat.

–Nu trebuia să te fi sărutat niciodată. Eu eram cu James.

–Știam asta, dar nu voiam să o accept. Luni întregi am refuzat să cred. Îi prinse o șuviță de păr și și-o înfășură pe deget. Apoi mi-am făcut reproșuri că fusesem al naibii de fraier, așa că am început să mă culc cu fiecare femeie pe care o întâlneam.

Se juca absent cu tricoul ei, părând fascinat de modul cum, de fiecare dată când apuca materialul umed de pe sânii ei și apoi îi dădea drumul, acesta se mula din nou pe trupul ei.

–Erai ca o boală care nu răspundea la nici un tratament. Indiferent ce făceam sau cu cine o făceam, te doream cu disperare, Megan. Își înălță genele dese și o privi țintă. Am dat dovadă de o reținere ieșită din comun când te-am lăsat o dată să-mi scapi printre degete. Nu am de gând să o mai fac și a doua oară.

Nu putea să-i reziste când o cuprinse cu brațele și o trase înspre el. Gura lui se lipi de-a ei ca un fier înroșit, care îi ardea până și sufletul. Începu apoi să o sărute apăsător pe gât și mai jos. Ea îi dădu drumul și luă frânghiile în mâini. Înclinându-și capul pe spate, se lăsă în voia lui, făcându-i o invitație clară.

Măinile lui se plimbară pe sânii ei, atingându-i cu mișcări sigure și lente, care aprinseră în ea un foc lăuntric. Limba lui se plimba pe clavicula ei, apoi mai jos, umezindu-i sfârcurile.

–Josh, făcu ea, când el îi strânse un sfârc între degete, înainte să-l atace cu buzele.

Din reflex, se arcui lipindu-se de el și își dădu seama că era la fel de excitat ca și ea.

–Ah, gemu el.

Își puse capul pe umărul ei și răsuflă adânc și zgomotos. Suferința fizică îi schimonosea trăsăturile feței, în timp

ce făcea eforturi să-și controleze poftele trupesti. În cele din urmă, oftă și își înălță capul.

– Trebuie să plecăm de aici, dacă nu vrei să te trezești în lanul de trifoi, îi spuse el cu blândețe.

În acel moment, Megan era în stare să-și facă un culcuș în iarba înaltă, și coroana stejarului să le fie baldachin. Era bine că Josh nu era la fel de impulsiv ca ea. El se ridică în picioare și o lăsă să-i alunece pe lângă trup, până când picioarele ei goale atinseră pământul.

– În plus, spuse el, aplecându-se să ia adidașii, trebuie să joc golf cu Terry.

O oră mai târziu, Josh se afla pe acea porțiune de plajă pe care ea o considera teritoriul lor. Megan era întinsă pe spate pe un prosop mare, pe care se găseau aruncate un bestseller recent, ochelari de soare, o loțiune de plajă cu factor de protecție ridicat, un prosop mic, o geantă frigorifică, în care erau trei cutii cu suc, și un radio – pe scurt, toate lucrurile de care aveau nevoie ca să stea o zi la plajă.

Mai devreme se întorseseră în camerele lor, făcuseră duș și luaseră un mic dejun constând din pâine integrală prăjită, ouă ochiuri și fructe proaspete cu iaurt, pe care Josh îl comandase pe terasă.

Acum el o întrebă:

– Ești sigură că nu te superi dacă mă duc să joc golf cu Terry?

O deranja foarte mult că o lăsa singură pentru următoarele câteva ore, dar se uită la el și îi zâmbi.

– Du-te și pune-ți mingiuțele pe terenul de golf. Oricum, asta plănuiam să fac azi.

El arăta nemaipomenit în pantalonii albi largi, cu o cămașă din tricot albastru și cu pantofi de golf în picioare. O chinuia și mai tare faptul că era conștientă cât de bine îi stătea doar cu o pereche de pantaloni scurți pe el. Sângele

îi clocotea în vene, și nu din cauza soarelui care o ardea pe spate.

Costumul de baie sumar pe care-l purta nu o apăra de razele fierbinți ale soarelui. Ea îl alesese, sperând să se bronzeze uniform. Era din bumbac croșetat. Cafeniul deschis al costumului avea aproape aceeași nuanță cu părul ei, dar fără reflexele arămii. Doar părțile strategice ale costumului erau dublate cu material de culoarea pielii. Bridele înguste de pe șolduri țineau unite triunghiurile din față și din spate. Tot o bridă subțire unea și cupele minuscule ale sutienului. Două bretele se legau la ceafă.

Se gândea cu viclenie la fața pe care o va face Josh dacă se întorcea și o vedea stând pe spate. Poate așa se va lecui și nu o va mai părăsi ca să joace golf.

În schimb, își feri ochii de soarele orbitor și-l întrebă:

– Îmi faci un serviciu înainte să pleci?

– Spune-mi!

– Poți să-mi dai cu cremă pe spate, fără să-ți intre nisip în pantofi? Dacă nu mă feresc de arsuri, nu o să mă mai pot mișca tot weekendul.

Așezându-se lângă ea, Josh se aplecă și-i șopti la ureche:

– Nu e un serviciu, ci un privilegiu, unul pentru care majoritatea bărbaților ar fi în stare să ucidă.

Măinile lui îi întinseră emulsia pe spate, masând-o cu mișcări puternice, largi. O dădu pe umeri, apoi coborî, trecu de breteaua subțire a sutienului, până ajunse la noadă. Ea se relaxă sub atingerea magică a degetelor lui, până se simți cuprinsă de o moleșeală ce o țintui pe cearșaf. Letargia luă sfârșit atunci când degetele lui i se strecurară sub slip.

– Josh!

– Da?

– Dai cu loțiune... într-un loc care nu vede niciodată lumina soarelui.

—A, spuse el, în timp ce-i frământa carnea tare. Ei bine, nu poți să fii niciodată prea precaut.

Era bine să țină minte acest lucru, își spuse ea.

—Te dau pe picioare? o întrebă el pe un ton calm.

—Da, cred că ar trebui și acolo.

Strângând tubul, el întinse crema albă pe picioare. O masă cu ambele mâini pe gambe, ca să intre mai bine loțiunea în piele. Inima ei era cuprinsă de o căldură protectoare. Dar când el îngenunche între gleznelor ei și se aplecă în față ca să o dea cu cremă pe coapse, inima ei începu să bată din nou nebunește. Eco-ul bățăilor se izbea de nisipul adunat sub ea, făcând-o conștientă de propria agitație.

Degetele lui urcară; acum îi masau pielea fină dintre coapse. Ca niște detectori de căldură, degetele lui se duseră spre punctul din mijloc, care palpita cu putere. Pielea ei emana căldură. Sfârcurile i se întăriseră și o furnicau de dorință. Când el își luă mâinile de pe ea, fremăta de o dorință ce se cerea imperios satisfăcută.

—Am terminat.

Nesiguranța din vocea lui se potrivea cu respirația ei neregulată.

—Mulțumesc, îi șopti ea.

—Ești sigură că vei fi în regulă? Suntem la ceva distanță de clădirea principală. De ce nu te duci la piscină? O să fie mai multă lume pe acolo.

—Sunt fată mare, spuse ea, sprijinindu-se în coate, iar apoi își dădu seama că în acea poziție sâni îi ieșeau în evidență din costumul de baie sumar.

—Observ, murmură Josh, uitându-se cu poftă la ea. Își dres glasul și deodată se uită în altă parte. O să mă întorc cât de repede pot. Să-mi păstrezi un loc pe cearșaf. Și dacă te duci la piscină, te rog eu să-ți pui alt costum pe tine.

—Să-l saluți pe Terry din partea mea. Să te distrezi!

Îi zâmbi din toată inima, dar se simți dezamăgită când îl văzu îndepărtându-se prin nisip, apoi pe peluză, înspre bungalow-ul lor, ca să-și ia sacul de golf.

Demoralizată de sentimentul acela de singurătate, își îndreptă privirea spre mare. Apoi căldura dogoritoare a soarelui, sunetul valurilor și briza blândă o făcură să adoarmă.

— Te deranjez?

Megan își întredeschise ochii, lăsând o rază de soare să-i pătrundă printre pleoape.

— Ce e? întrebă ea, rostogolindu-se pe cearșaf și apoi ridicându-se în capul oaselor, amețită și dezorientată.

— Dormeai? Îmi cer scuze, îi spuse vocea necunoscută.

În timp ce ochii i se obișnuiau cu lumina soarelui, începu să distingă silueta Laurei Wray.

— Bună, Laura, îi spuse Megan stângace. Își ajustă bretelele costumului de baie ca să se acopere cât mai bine. Cred că am ațipit, dar mă bucur că m-ai trezit. Se uită la umerii ei și văzu o pată rozalie, semn că se arsese puțin. Dacă stau prea mult la soare, mă ard.

— De aia m-am înfășurat toată, de zici că-s o mumie, îi răspunse Laura, cu un zâmbet pe fața acoperită de ochelarii mari de soare, la modă, și de gluga unui halat de plajă turcoaz, cu mâneci lungi, care-i cădea până în pământ. Te deranjează dacă mă așez lângă tine?

— Sigur că nu! exclamă Megan, rușinată de lipsa ei de maniere. Dădu la o parte toate lucrurile de pe cearșaf, iar Laura se așeză cu grație. Vrei să bei ceva? îi propuse Megan, trăgând geanta frigorifică înspre ea. Terry fusese precaut și pusese câte una în fiecare cameră. O Cola?

— Da. Chiar că am mers ceva până aici.

După ce îi dădu Laurei una dintre cutiile cu răcoritoare și își dechise și ei una, Megan se uită la fâșia de plajă. Nu se mai vedea nimeni. Ai venit să mă cauți?

Laura sorbi din băutură și scutură din cap.

–Nu, doar mă plimbam pe plajă. Când te-am văzut singură, m-am gândit că e timpul să ne cunoaștem mai bine. Te admir pentru postul pe care-l deții. De când am ajuns aici, se tot vorbește despre treaba extraordinară pe care o faci la WONE.

–Îți mulțumesc și mă simt măgulită de ce-mi spui. Și eu te admir pentru ce scrii. Cred că trebuie să fie extraordinar să călătorești prin toată lumea și să fii și plătită pentru asta.

Laura dădu din umeri și luă o altă înghițitură.

–Da, așa e, spuse ea gânditoare. Mai ales dacă nu ai obligații – soț, copii, chestii de genul ăsta. Tu ești aici cu Josh.

Laura se uită în direcția bungalow-ului ascuns printre pini.

Scoase din context, cele două idei nu păreau legate între ele, dar, știind ce fusese între Laura și Josh, Megan știa că nu era chiar așa. De ce oare se simțea ca o femeie păcătoasă față de o sfântă? Simți nevoia să se acopere, de parcă goliciunea ei era obscenă.

–Nu chiar cu el. Eu mă ocup de spoturile Seascape pe care le difuzează postul nostru. Josh este agentul lor de publicitate. Pe Megan o tulbură privirea pe care i-o aruncă Laura. Simți nevoia să adauge: Îl cunosc pe Josh de ani buni.

–Da, știu asta, îi răspunse Laura pe un ton din care se deducea că nu credea nici măcar o clipă că interesul lor comun pentru Seascape și faptul că se știau de atâta timp erau singurele motive pentru care stăteau împreună. Răposatul tău soț a lucrat pentru el. Josh vorbea adesea despre tine când noi...

Se opri la jumătatea propoziției, iar Megan i-o termină.

–Când erați logodiți?

Laura păru imediat deranjată:

–De unde știi asta? Ți-a spus Josh cumva?

Megan înțelegea de ce se alarmase Laura. Ca orice femeie, nu voia ca greșelile ei din trecut să fie cunoscute de presupusa ei rivală.

–Nu, nu, îi spuse Megan repede. Gayla Bishop m-a pomenit de asta. N-am știut nimic până aseară.

Laura părea ușurată, dar râse cu tristețe.

–Puțini știu. Am rupt-o până s-o anunțăm. Josh – făcu o pauză să-și umezească buzele, iar Megan intră în panică, de teamă ca cealaltă să nu izbucnească în plâns – Josh s-a răzgândit.

–Oribil din partea lui, spuse Megan cu mai multă ostilitate decât intenționase.

Reacția Laurei o surprinse.

–A, nu, nu, nu m-a deranjat. Am apreciat faptul că a fost sincer cu mine. Dacă n-ar fi fost cinstit, ne-am fi căsătorit, am fi fost din ce în ce mai nefericiți, apoi am fi divorțat cu mult mai mult scandal decât dacă rupeam logodna.

–Cum poți să-i iei apărarea? Ceea ce ți-a făcut dovedește cât de arogant și egoist e!

Laura Wray se uită la ea îndelung, iar Megan își dădu seama că vorbise pe un ton prea dezaprobator.

–Arogant? se gândi Laura. Da, bănuiesc că e. Dar e și bun la suflet. L-a durut destul de tare să vină la mine și să-mi spună că vrea să rupem logodna. A luat toată vina asupra lui.

Ea zâmbi cu tristețe.

–De altfel, până să termine ce avea de spus, eu îl *consolam*. Egoist? Da, este, dar nu numai în ceea ce-l privește. Este egoist cu toți cei la care ține. A avut o copilărie foarte dificilă. A obținut tot ce are acum prin muncă grea. Nu va uita niciodată de unde a plecat. Este generos din cale-afară – cu bunurile materiale și cu sine însuși.

Lui Megan nu-i venea să creadă că discutau despre același bărbat. Josh obținuse mereu ceea ce dorea și era val și-amar de cei care-i stăteau în cale. Nici nu-și mai

amintea când îl refuzase cineva ultima oară. Tot ce-și dorea el...

Ba nu. Un singur lucru își dorea și nu-l obținuse – pe ea.

Dar cu siguranță că Laura Wray îi făcea un portret atât de frumos pentru că încă ținea la el.

– Încă ești îndrăgostită de el, nu-i așa?

Megan nu intenționase să-i pună această întrebare, dar pur și simplu îi scăpase. Spre ușurarea ei, Laura nu părea să se fi supărat.

– Da, îi spuse ea încetisor, privind linia orizontului.

Megan își plimbă degetul pe cutia de suc, pe care se făcuse condens.

– Poate o să fiți din nou împreună.

La acest gând simți un junghi în piept, dar nu vru să se întrebe de ce. Îl vedea pe Josh ținând-o în brațe, atin-gând-o, sărutând-o pe Laura Wray – sau pe oricare altă femeie – cu aceeași pasiune pe care i-o arătase și ei, ceea ce o umplea de ură. *De ce?*

Laura scutură din cap și se întoarse spre Megan. Îi zâmbea împăciuitor și blând.

– Nu, niciodată. Trebuie să mă mulțumesc să fim doar buni prieteni. Se ridică în picioare și scutură nisipul de pe colțul cearșafului pe care stătuse. Am știut tot timpul că Josh e îndrăgostit de altcineva. De o femeie măritată. În cele din urmă, a recunoscut față de mine. Cred că va fi mereu îndrăgostit de ea.

Megan simți că i se pune un nod în gât și că limba i se lipește de cerul gurii.

– O să vii la petrecerea din seara asta? o întreabă Laura.

– Ne vedem acolo, reuși să îngameze Megan.

Laura o luă în direcția pavilionului central, o siluetă înaltă și grațioasă.

Megan rămase nemișcată, uitându-se la valurile ce se rostogoleau pe întinsul mării. Aduceau la mal atâtea promisiuni, înaintau cu atâta nerăbdare, propulsate de puterea

imensă a oceanului. Dar abia dacă atingeau țărmul, spuma de pe crestele lor strălucea doar o fracțiune de secundă, apoi se retrăgeau, nelăsând în urmă decât pietricele. Oare acesta era ciclul de viață al tuturor ființelor, o luptă continuă și zadarnică de a ajunge la liman?

Ce căuta ea aici? De ce oare era atât de încrâncenată să se răzbune pe el într-un fel atât de copilăresc? De fapt, ce voia ea să obțină? Cine avea să sufere mai mult? Avea presimțirea sumbră că ea va fi aceea.

Tresări speriată când o voce profundă îi șopti la ureche:

– Mă primești și pe mine?

Punându-și o mână pe piept ca să-și domolească bătaile puternice ale inimii, se întoarse și se lovi nas în nas cu Josh.

– Au! făcu el, înainte să o sărute apăsător. În locul hainelor de golf, acum purta un sort de plajă cafeniu. Ce faci?

– Mă bucur de liniște.

El se așeză lângă ea și o luă pe după gât cu un braț, iar cu celălalt îi dădu capul pe spate.

– Dacă vrei să-mi spui să te las în pace, n-ai noroc. I-am alergat pe tot terenul de golf ca să ajung la tine cât mai repede posibil.

Buzele lui se lipiră strâns de ale ei. O sărută prelung, de parcă voia să-i soarbă dulceața.

– N-ai jucat bine? îl întreabă ea cu răsuflarea întretăiată.

– Pe naiba, am câștigat! Mereu joc ca să câștig, altfel n-ar mai avea nici un rost.

Cuvintele lui o alarmară, dar nu avu timp să le decifreze, căci el începu să o sărute din nou pasional. Încetîșor, ajunseră întinși pe cearșaf, cu brațele și picioarele împletite.

– Cum îți e spatele? îi șopti el la piept.

– Cam roz, dar nu mă ustură.

Josh nu avea nici o problemă cu arsurile solare. Era bronzat din cap până în picioare. Părul de pe piept forma un model care o fascina și îi trăsă încet conturul cu degetele. Părul încălzit din capul pieptului continua pe bust într-o nuanță mai închisă, iar apoi dispărea sub șort. Buricul lui era deasupra acelei linii, dar când ajunse cu degetele acolo, nu avu curajul să-l atingă.

—Nu mușcă, îi șopti el. Luându-i mâna într-a lui, o ghidă peste abdomen. Poți să mă atingi când vrei și oriunde vrei. Îmi ofer trupul pe tavă.

Cuvintele lui o făcură să freamăte de dorință, așa că se cuibări la pieptul lui. Își plimbă degetele prin părul lui moale și negru, cercetându-i micile adâncituri, până când respirația lui reveni la normal.

—Întinde-te! îi porunci el.

Ea făcu întocmai. Dorința năvalnică o secase de puteri. Închise ochii ca să se lase în voia acestui sentiment. Începu să se relaxeze. Nu-i venea să creadă că i se abandona.

—Nu mi-aș ierta-o niciodată dacă aș neglija să-ți protejez atât fața, cât și spatele, spuse Josh, luând tubul cu emulsie pentru plajă.

Tonul profund al vocii lui o făcu să se simtă și mai moleșită.

Măinile lui erau ca ale unui sculptor talentat, în timp ce se plimbau pe abdomenul ei, aplicându-i o cantitate generoasă de loțiune. Cu degete puternice o masă sugestiv de-a lungul marginii slipului. Megan se simți dezamăgită că el nu își continuă explorarea — până când simți cum șnurul sutienului ceda sub degetele lui.

Megan făcu ochii mari când el îi dădu la o parte materialul subțire și îi expuse pielea în toată splendoarea ei. Stătea lângă ea, privind-o în ochi.

—Șșș, îi șopti cu blândețe.

O sărută ușor înainte să se ridice. Ea închise din nou ochii; șoapta plină de dorință, care era totuși plină de reverență.

–Dumnezeule, Megan, ești superbă! Mi te-am închipuit de nenumărate ori, de o mie de ori, dar tu... tu ești... o minune a naturii!

Ea simți cum îi pune loțiune pe sâni. Întinzând-o întâi pe unul, apoi pe celălalt, o unse încet pe tot pieptul. Din când în când îi mai șoptea câte un compliment, dar mâinile lui făceau cât o mie de cuvinte. O adora prin atingeri. Degetele lui îi transmiteau mesajul că era o operă de artă demnă de admirație.

Când o acoperi peste tot cu cremă, cu excepția unei zone pe care Megan își dorea cu ardoare ca el să o atingă, Josh își îndepărtă mâinile. Ochiul ei aveau o expresie rugătoare când îi deschise. Nu trebuia să-și facă griji. El își turnă loțiune în palme și le frecă, apoi i le puse ușor pe sâni. Ea gemu ușor, iar genunchii i se ridicară fără să vrea.

El își plimbă mâinile pe sâni ei. Sfârcurile masate de palmele lui se înfiorau de dorință, și Josh își trecu degetele pline de cremă peste ele.

–Josh, gemu ea.

–Ce delicate sunt, cât de fine!

Îi strânse ușor sâni frumoși în mâini și îi cuprinse în palme. Își încheștă pumnii și, fără să vrea, își scutură capul. Murmura încet, apoi își dădu seama că îi tot repeta numele, ca pe o mantră a iubirii.

Când el își coborî capul și îi luă în gură un sfârc închis la culoare, Megan se ridică de pe cearșaf și-și înfipse mâinile în părul lui.

–Da, da, îl îndemnă ea.

Dar el nu voia să se grăbească. Își plimbă buzele de sus în jos pe vârful umflat, până când ea simți că-i vor exploda venele. Îi înconjură cu limba sfârcul moale și întărit, până când acesta străluci de umezeală.

Șoldurile ei se mișcau în ritmul unui ritual păgân. Ritmul creștea de fiecare dată când Josh o apuca cu gura de sâni sau îi dezmiarda cu limba. Când simți că nu mai

poate să suporte, el îi acoperi cu palma miezul palpitând de dorință dintre picioare, îl apăsă tare și ritmic, în timp ce-i cuprindea sfârcul în gura fierbinte și umedă.

Lumea ei explodează într-o lumină orbitoare.

– De ce-ai făcut asta?

Stătea ghemuită lângă el, iar trupurile lor luceau de sudoare. El îi mângâia leneș părul, în vreme ce ea își sprijinea capul de pieptul lui.

– Pentru că nu ai fost niciodată conștientă sau sigură de faptul că ești o ființă senzuală. Megan, nu trebuie să-ți fie rușine de sexualitatea ta. Doar dacă abuzezi de ea. Am fost făcuți pentru a ne bucura de plăcerile trupului.

Ea își frecă nasul de el cu timiditate, iar el chicoti încetisor.

– E de ajuns o lecție pe zi, spuse el, legându-i sutienul costumului de baie. Haide! Să mergem înăuntru, până nu te prăjești de tot.

O ajută să-și strângă lucrurile și merseară la braț până la bungalow. Când ajunseră la ușa de la terasă, el o întoarse spre el.

Ai o oră la dispoziție, asta doar dacă nu mă lași să intru și să te spăl pe spate cât faci duș.

Ea scutură din cap. Avea nevoie de timp să reflecteze la ce se întâmplase, să-și pună ordine în gânduri. Nu prea conștientizase ce-i spusese Laura Wray despre Josh – cum că ar fi îndrăgostit de o femeie căsătorită – până când se întorsese și o făcuse să se îndoiască și mai mult de sentimentele ei pentru el. Totul era foarte complicat.

Situația începea să-i scape de sub control, iar ea nu știa cum să-l redobândească. Știa doar că nu putea sta goală cu Josh sub duș fără să-l implore să o atingă și să o sărute așa cum făcuse pe plajă. Timpul, spațiul, distanța – toate erau esențiale pentru ea acum.

– Ne vedem într-o oră. Bănuiesc că la grătar pot veni îmbrăcată lejer.

El încuviință din cap, dar ea își dădu seama că lui nu-i stătea mintea la petrecere sau la vestimentația potrivită. Îi luă fața în mâini.

– Doar am gustat din tine, Megan, și mi s-a făcut poftă. Te vreau cu totul.

Până ca ea să poată scoate o vorbă, el plecă spre apartamentul lui.

Petrecerea în aer liber, ținută pe una dintre peluzele întinse, a fost neprotocolară, dar s-a desfășurat cu entuziasm, în bine-cunoscutul stil Seascape. Pe grătarul cu cărbuni se aflau cantități enorme de cotlete și carne de vită ce sfârâiau. Tonele de gheață țineau la rece creveții fierți, roz și gata să fie decojiți și puși în sos picant. Pe mesele mari acoperite cu fețe de masă în carouri albe și roșii se aflau platouri cu pui prăjit, porumb, *okra gumbo*¹ fierbinte și orez condimentat, cartofi dulci la cuptor, pepene roșu delicios, bunătăți care să satisfacă și cele mai exigente gusturi, biscuiți și turte de mălai. Ca și cum nu ar fi fost suficient, mai erau și tarte cu piersici sau cu nuci pentru cei împătimiți după dulciuri.

După ce mâncară, Josh îi propuse să se plimbe prin Harbor Town. Megan era total de acord, așa că se sui în mașina pe care Josh o închiriasse de la hotel.

Harbor Town avea și un far, fiind unul dintre cele mai dezvoltate complexuri situate în bazinul portuar Calibouge Sound. Portul artificial era circular, adăpostind unul dintre cei mai mari stejari de pe insulă. Fiind un fel de mascotă a insulei, în copac erau agățate șiraguri de becuțe albe. Mai tot timpul se desfășurau spectacole pe o scenă improvizată sub crengile sale.

După ce se uitară la vitrinele mai multor buticuri de lux, Josh și Megan se opriră să vadă spectacolul. Un cântăreț profesionist zdrăngănea la chitară, în dorința

¹ Un fel de tocană sau supă, specifică zonei Louisiana (n.tr.)

de a se sincroniza cu doi băieți pe care-i chemase pe scenă. Râdeau pe înfundate și abia dacă reușeau să cânte melodia aceea stupidă, dar publicul se distra. Adulți și copii deopotrivă se prăpădeau de râs în fața stilului celor doi băieți pe care-i adusese cântărețul.

—Ala din stânga e excepțional. Poți să-ți dai seama din sclipirea diabolică pe care o are în ochi.

În momente ca acesta, Josh era cu totul alt om decât directorul ocupat care nu avea nici un fel de scrupule atunci când negocia o afacere. Dinții îi străluceau în lumina difuză. Părul lui fusese răvășit de briză când se plimbaseră prin port, iar acum îi stătea ciufulit și Megan se simțea tentată să-l atingă. Gândul care i se strecură încetisor în minte o tulbură într-atât, încât îl alungă imediat.

—Cine știe cunoaște, îi spuse ea, împungându-l în coaste. Cred că erai o pacoste când aveai șapte ani.

—Când aveam timp, îi spuse el, căzând pe gânduri.

O fulgeră cu ochii săi chihlimbarii, ceea ce însemna că voia să-i răspundă sincer la întrebare.

—De ce nu ai făcut un copil cu James?

Uimită, Megan se bâlbâi:

—Păi... să vezi că... n-am prea avut timp. A murit la scurt timp după ce-am împlinit un an de căsătorie.

—Plănuiserăți să aveți un copil?

Habar nu avea de ce nu-i spunea că nu era treaba lui. Se trezi lămurindu-l:

—Da, ne gândeam să ne întemeiem o familie în viitor.

Josh părea să râsufle ușurat. Deși o ținea de umeri cu un braț, ea nu-și dăduse seama cât de tensionat fusese până când nu-i simți mușchii relaxându-se.

—Eu voiam să am copii.

Nu se uita la ea acum, ci la cei doi tineri care se făceau de râs pe scenă.

Încercând să vorbească în ciuda nodului din gât, Megan îl întreabă:

—De ce nu te-ai căsătorit ca să ai copii?

– Am fost cât pe ce o dată, dar – ridică din umeri – lucrurile n-au mers cum mi-am dorit.

– Cu Laura. El încuviință scurt din cap. E o femeie încântătoare, Josh, chiar îmi place de ea.

– Nu știam că o cunoști.

El nu se mai uita la scenă, ci o fixa pe ea cu privirea, acordându-i din nou toată atenția.

– Nu o cunosc cu adevărat. Am schimbat câteva vorbe cu ea cât erai tu la golf. Mi-a vorbit de tine.

– Ce ți-a spus? o întreabă el încet, deși Megan îl auzea chiar și în ciuda aplauzelor furtunoase ce izbucniră când băieții se întorceau la părinții lor, mândri nevoie mare.

– Mi-a spus că ești un om bun, altruist și că ți-a părut rău s-o rănești.

– Ți-a spus de ce-am fost nevoit să o rănesc și s-o dezamănesc?

Ea încuviință din cap, dar nu reuși să vorbească.

– Ce e, Megan? Ce ți-a spus Laura?

– Mi-a spus că erai îndrăgostit de o femeie măritată.

O durea gâtul, iar când vorbea parcă o înțepau mii de ace.

– Așa e.

O, Doamne, de ce-i făcea una ca asta? Nu conta, nu conta. Auzea ca un ecou acea afirmație, dar nu-i deslușea înțelesul. Conta mai mult decât și-ar fi putut închipui. Revelația îi provocă o durere de nedescris.

– Încă o mai iubesc.

– Înțeleg.

– Nu, nu înțelegi, dar ești pe cale să pricepi.

Vorbele lui pline de mister o făcură să-l privească drept în ochi. Sprânceana lui era arcuită într-un fel diabolic. În colțul gurii îi mijeia un zâmbet pe care încerca să și-l stăpânească.

– Nu mai era măritată.

Deodată, o cuprinse furia, îndepărtând toate emoțiile tandre care se adunaseră în ultimele două zile. Spatele i se încordă.

– Atunci de ce mă tot vrăjești? De ce nu ai adus-o pe ea weekendul ăsta și nu m-ai lăsat pe mine în pace? Ești demn de dispreț, știi asta? Ești un ticălos...

El o apucă strâns de brațe și o scutură ușor, ca să-i oprească tirada.

– Megan, potolește-te! Îi ceru el.

Ea își întoarse capul și închise ochii.

El o strânse și mai tare.

– Nu ți-a spus Laura când am rupt logodna?

Tot nu voia să se uite la el, așa că îi răspunse acid:

– Nu, și nici nu vreau să știu. Nu m-a interesat și nici nu-mi pasă.

– A doua zi după înmormântarea lui James.

capitolul 9

Când își întoarse încetișor capul ca să se uite în ochii lui, se strâmbă ca să-și arate scepticismul. Făcu ochii mari când îi văzu fața zâmbitoare.

– Vrei să spui... eu...?

Privirea din ochii lui, care străluceau ca două pietre prețioase în timp ce mâinile lui o eliberau din strânsoare, o felicita pentru deducția genială.

– Am vorbit serios mai devreme. N-am suportat gândul că te vei mărita cu James. Tocmai găsisem femeia pe care o căutasem toată viața. Faptul că erai pe cale să devii soția altuia nu m-a împiedicat să te iubesc, ci doar să te am. O trase din mulțimea care acum se împrăstia, căci cântărețul interpreta ultima melodie din acea seară. Hai să mergem acasă, îi sugeră el în șoptă.

În timp ce se îndreptau spre mașină, el continuă:

– La aproape opt luni de la nunta ta, cineva mi-a aranjat o întâlnire cu Laura. Nu prea voiam să mă duc. De fapt, în acea perioadă nu prea aveam chef de nimic. O îmbrățișă strâns. Dar mi-a plăcut buna dispoziție a Laurei și faptul că nu avea nici o pretenție de la mine.

El deschise portiera din dreapta a mașinii închiriate, iar Megan se strecură înăuntru. În cele câteva secunde care trecură până când Josh ajunse pe partea cealaltă, ea trase de câteva ori aer în piept. „E imposibil. Chiar e imposibil! Oare chiar îmi spune Joshua Bennett că mă iubește?”

El băgă cheia în contact și ieși cu mașina din Harbor Town înainte să reia discuția.

– Am început să mă văd mai des cu Laura. Voiam copii. De întinerit nu întineream. Și ea dorea să se așeze la casa

ei și să-și întemeieze o familie. Căsnicia ta părea solidă. Credeam că te-am pierdut pentru totdeauna. Am cerut-o pe Laura de soție.

Noaptea era neagră ca smoala, căci pe cer nu se ivise luna. Stelele scliffeau slab deasupra capetelor lor, însă lumina acestora nu putea străpunge coroanele copacilor din pădurea deasă ce mărginea șoseaua cu două benzi.

Megan era recunoscătoare pentru întuneric, căci îi ascundea trăsăturile de bărbatul care o omora cu fiecare cuvânt. Era o moarte nedureroasă, ci sublimă – dar rezultatul era același.

– Am simțit, nu știu de ce, că trebuie să-i cer Laurei să nu spună nimănui despre logodna noastră. Apoi, după câteva săptămâni, până să apucăm să facem un anunț oficial, a murit James.

– Iar eu eram o femeie liberă, murmură Megan.

El parcă mașina cât mai aproape de bungalow. Când motorul se opri, se așternu liniștea.

– Iar tu erai liberă. La o zi după înmormântarea lui James, i-am spus Laurei că nu mă pot căsători cu ea. Credeam că merită o explicație. Nu i-am spus de tine, dar cred că a intuit.

Se întoarse spre Megan, iar hainele îi foșniră în contact cu scaunul mașinii. Cu degetele îi mângâie părul răvășit de vânt, care îi căzuse pe față.

– Știam că va dura mult timp, Megan, ca tu să nu mă mai vezi ca pe un băgăreț afemeiat și oportunist.

Scutură din cap întru câțva amuzat.

– Acel sărut pe care mi l-ai dat în foișor a fost una dintre cele mai frumoase clipe din viața mea, dar m-am blestemat în fiecare zi. Tu m-ai considerat genul de bărbat care s-ar da la logodnica prietenului său; nu m-ai văzut în altă lumină. Ori de câte ori am încercat să iau legătura cu tine după înmormântare, m-ai lăsat să înțeleg că ai o părere proastă despre mine. În cele din urmă, mi-am dat

seama: cu cât încercam mai mult să te văd, cu atât mai încăpățânată aveai să fii.

O sărută scurt pe frunte.

–Nu vreau să-ți fac reproșuri, ci doar să-ți spun cum stăteau lucrurile. Deși mi-a fost foarte greu, te-am lăsat în pace și am așteptat trei ani. Eram dispus să aștept.

Megan era cuprinsă de sentimente contradictorii. Nu știa dacă să rămână pornită împotriva lui și să-i spună că el avea dreptate și că ea nu-și schimbase părerea despre el, sau să cedeze atingerii necontentite a degetelor lui, care se plimbau pe marginea dantelată a rochiei ei de vară, cu un decolteu generos.

Nu luă o decizie conștientă. Când Josh o întoarse spre el, ea se topi la atingerea trupului său înfierbântat. Pe cât le putea permite spațiul îngust din mașină, ea se lipi de el, simțindu-i bărbăția pe coapsa ei, dorindu-l tot mai mult.

–Nu mă mai face să aștept, Megan, o imploră el, șoptindu-i răgușit.

O ajută să iasă din mașină și o conduse în grabă pe peluză. O ținea cu un braț de mijloc, punându-și ușor mâna pe sânul ei gol sub rochia cu buline bleumarin și albe. Străbătura curtea împleticindu-se, râzând emoționați de nerăbdarea lor.

Se opriră brusc când văzură în umbră doi oameni stând pe șezlongurile de pe peluza din fața bungalow-ului. Unul dintre ei se ridică și recunoscură vocea lui Terry Bishop.

–Aici erați! Eu și Gayla ne pregăteam să plecăm. Ne gândeam că ar fi distractiv să jucăm o partidă de bridge.

Soții Bishop se distrară atât de bine, că rămaseră până la trei și jumătate dimineața, când Gayla strânse câștigul adunat de ea și de Megan. Uitându-se unul la celălalt plini de dorință, ea și cu Josh își urară noapte bună.

Se treziră târziu a doua zi, căci dormiseră neîntorși după seara lungă pe care o avuseseră. Din moment ce era ultima lor zi plină la Hilton Head, își doreau să facă

în puţinul timp pe care-l mai aveau cât mai multe lucruri, dar să nu se obosească prea tare înainte de marele banchet din acea seară.

Josh sună la room-service şi ceru micul dejun pe verandă la Megan. Voiau să profite de tot confortul de la Seascape, dar în acelaşi timp să fie cât mai discreţi cu putinţă.

— Ce să facem mai întâi? întrebă el, în timp ce-şi înfîgea dinţii într-o felie răcoroasă de pepene îndulcit cu miere.

— Nu am înotat încă în piscina aceea imensă, spuse ea.

El avea cămaşa descheiată, iar briza îi răvăşea părul de pe piept.

Îşi închipui propria ei răsuflare trecând încetişor prin părul lui, văzând cu ochii minţii cum i-l zburlea. Era un vis încântător.

— Atunci să mergem la piscină, dar sper că acel costum de baie pe care l-ai purtat ieri nu e singurul pe care l-ai adus cu tine.

— Nu, de ce?

Fără să o scape din priviri, el se ridică de pe scaun şi ocoli masa din sticlă, venind lângă ea. Fără reţinere, îi puse mâinile pe sâni, goi sub caştanul larg din muselină în culorile curcubeului. Se aplecă peste ea până când ajunse cu gura în spatele urechii ei.

— Nu e nici o problemă dacă mă exciţi pe mine, dar nu vreau să le aţâţi şi altora instinctele. Nu vreau să te împart cu nimeni.

Câteva ore mai târziu, roşind în timp ce se gândea la ce-i spusese, Megan se întrebă de ce nu se opusese purtării lui atotstăpânitoare, aşa cum ar fi făcut altădată. Atunci, s-ar fi zburlit şi l-ar fi biciuit cu o replică acidă. Acum însă, se lăsase pradă flăcărilor posesivităţii lui.

După ce stătură la piscină şi se bronzară câteva ore, se duseră înspre terenurile de tenis. Dar în loc să joace, văzură o bicicletă dublă şi începură să pedaleze pe una dintre potecile întortocheate care traversau Hilton Head.

După câteva minute în care încercară amuzați să se sincronizeze, începură să se prindă cum merge treaba. Sub coroanele copacilor, poteca era umbroasă și adia o briză răcoroasă.

– Nu ești atât de lipsită de coordonare cum credeam la început, îi spuse Josh lui Megan peste umăr.

El ocupase locul din față, lăudându-se că știa mai bine cum să vireze.

– Ai grijă la groapa aia! strigă ea.

El își întoarse capul la timp ca să evite catastrofa, dar lipsa lor de chibzuință îi făcu să se ia reciproc peste picior. Josh opri într-un loc mai izolat de pe potecă și o trase cu forța de pe bicicletă, pe care o sprijini de un copac.

– Hai să facem o plimbare!

– Nu asta îți spun mafioții după ce opresc mașina la marginea pădurii? îl tachină ea.

Cu toate astea, îl urmă prin pădurea plină de copaci și tușuri.

– Ba da, să te pregătești pentru sărutul morții.

O sprijini de un copac și o ținui acolo cu propriul trup. Cu un braț o ținea de mijloc, în timp ce cu cealaltă mână îi ținea bărbia. O sărută cu putere și cu pasiune.

Cu limba îi cerceta gura, mișcându-se uneori ferm, alteori cu blândețe. Când începu și ea să-i atingă interiorul buzelor cu limba, geamătul lui de satisfacție a fost ca o simfonie pentru urechile ei. Îi mângâia cu vârful degetelor, de sus în jos, mușchii spatelui, apoi, mâinile i se opriră la mijloc.

El făcuse în așa fel încât își vârâse un genunchi între coapsele ei, prinzându-i piciorul între ale sale. Amândoi purtau pantaloni scurți, iar furnicăturile resimțite îi zguduiau nervii lui Megan, tulburând-o peste măsură. Josh își mută ușor genunchiul, iar părul moale de pe el îi gâdilă pielea sensibilă. Când Megan își ridică ușor coapsa, el îi rosti numele gemând și își îngropă fața în spațiul dintre gâtul și umărul ei.

—Ce bine e, Megan. Mai fă-o o dată. Mai sus. Când ea se supuse, gura lui îi acapară gâtul, iar cu limba o făcu se geamă de plăcere. Pielea ta e atât de moale când se atinge de a mea, spuse el. De abia aștept să fi goală sub mine.

Se dădu un pic înapoi ca să se uite la ea, iar ochii i se pironiră pe pieptul ei. Ea își pusese un șort peste slipul de baie, iar bluza din nailon albastru-închis nu-i ascundea forma sânilor și sfârcurile întărite. Josh își vârî capul și sărută un sfârc ce semăna cu un nasture. Își lipi buzele de el, mușcându-l încetisor.

—Josh, te rog!

Ea nu știa dacă îl ruga să se oprească acum ori niciodată. Poate că gesturile ei erau mai elocvente. Își lăsă în jos mâinile ca să-i apuce mușchii tari ai feselor, care se unduiau deasupra ei. Megan găsi o bucată de piele descoperită pe spatele coapsei lui și strânse cu putere.

—Doamne Dumnezeule! strigă el și se dădu mai în spate.

Timp de câteva clipe trase adânc aer în piept și clipi de parcă ar fi vrut să scape de vâlul ce i se punea pe ei.

Când își reveni, îi zâmbi cu tristețe.

—O să îmbătrânesc și o să încărunțesc foarte repede, dacă o să mai avem multe momente de felul ăsta. Scoase un oftat. Dar nu vreau să fac prima oară dragoste cu tine pe ace de pin. Mai bine ne întoarcem la bicicletă. Apoi, când o luă de mână, îi șopti: E ceva de mers până la Seascap. Sper că nu a furat-o nimeni.

Într-adevăr, când ajunseră la ultimii copaci, un cuplu se uita cu luare-aminte la bicicleta lor. Nu voiau să o fure, pentru că și ei erau pe câte una. Se uitau înspre marginea pădurii cu îngrijorare. Când tânărul îi văzu pe Josh și Megan venind spre ei, le spuse pe un ton amical:

—V-am găsit bicicleta lăsată aici de izbeliște. E totul în regulă? Nu sunteți răniți sau ceva grav?

– Nu, îi răspunse Josh cu voioșie. A vrut doar să facă pipi și-i era prea frică să se ducă de una singură în pădure.

Megan protestă și îl lovi în fluierul piciorului. Cuplul pedala mai departe râzând, în vreme ce Josh țopăia într-un picior, ținându-l pe celălalt la piept, iar Megan încerca să-și alunge din minte toate motivele pentru care îl considerase vreodată diabolic.

Când intra în marea sală de bal de la Seascap, Megan observă că lumina candelabrelor era slabă, așa că abia se răspândea asupra zecilor de mese acoperite cu fețe de masă albastre. Pe fiecare masă trona o vază cu flori de primăvară de diverse culori.

Nemaifiind dați cu loțiune de plajă, ci cu parfumuri scumpe, invitații la deschiderea Seascap renunțaseră la hainele sport și la costumele de baie, iar acum își puseseră cele mai luxoase veșminte.

Laura Wray, îmbrăcată într-o rochie stacojie din șifon, arăta ca un înger căzut într-o cârta în dizgrație. La insistențele lui Terry, Jo Hampson fusese adusă cu avionul pentru această noapte. Purta o copie după o bluză Valentino, făcută doar din volane albe de organdi, și o fustă în formă de lea din tafta roșie. Megan considera că acea ținută nu îi avantaja silueta plinuță, dar Jo nu putea să arate prost îmbrăcată nici dacă se străduia. Se salutară cu căldură, iar Jo o puse la curent cu ce se mai întâmplase la birou cât lipsise. Gayla Bishop purta o rochie de satin cu mărgeluțe de aur, așa că n-ar mai fi avut nevoie de colierul cu diamante de la gât.

Megan se simți cea mai strălucitoare femeie de acolo când întâlni privirea pătrunzătoare a lui Josh. Când o condusesse la masă, în sală se lăsase tăcerea.

– La naiba cu lupii ăștia, mormăi el. Mi-aș dori să le iasă ochii din cap. Nu ai o eșarfă sau ceva?

Dar nemulțumirea lui nu o deranjase.

Ca mai toate hainele pe care le cumpărase ca să-și completeze garderoba înainte de a pleca în această călătorie, achiziționase rochia de astă-seară pentru că era seducătoare. Mânele lungi și strâmte și corsajul erau din crep negru. În locul în care se prindea de tul, corsajul era croit în formă de petale, care păreau să urce pe o liană invizibilă pentru a se agăța de sânii ei. Sub tutul transparent, pielea ei acum bronzată strălucea cald și ispititor.

Purta sandale negre din satin cu tocuri înalte. Singurele ei bijuterii erau cerceii cu diamante din urechi. Părul îi era prins în vârful capului într-un coc lejer. Șuvițe moi și ondulate îi cădeau pe gât.

Cu o mână tremurândă, ca să-și mascheze emoția, intenționa să strecoare la loc în coc o șuviță rebelă de păr. Voia ca toată lumea să o vadă împreună cu Josh, dar acum, că sosise clipa, nu-și mai dorea să fie văzuți în public.

Se pare că și Josh gândea la fel. După ce se plimbară printre invitați și îi salutară, el alese o masă departe de ceilalți, în spatele încăperii, unde lumina era și mai slabă.

—Dansezi? o întreabă el cu blândețe și o trase ușor în brațe. Amestecați printre celelalte cupluri care dansau, îi spuse la ureche: De fapt, nu voiam să dansez, pentru că nu pot să mă uit la tine. Dar era singurul fel în care puteam să te strâng în brațe și să scap basma curată.

Ea era absorbită de magia acelei săli superbe, a muzicii cântate de o orchestră de coarde, a nopții tropicale. Dar cel mai mult o fascina Josh.

Era un simbol al virilității, în smochingul negru și cămașa apretată cu butoni de onix. Așa se îmbrăcase și prima oară când îl văzuse, iar acum era la fel de încântată ca atunci. Acum știa că firea lui pasională, care doar se putea bănuî în spatele hainelor sobre pe care le purta, era adevărată.

Acum știa cum se simțea la atingere părul lui, care era argintiu la tâmplă, dar aranjat într-un stil tineresc și neglijent. Știa că nu era vorba de o croială înșelătoare a smochingului și că mușchii ce se întrezăreau erau adevărați. Știa cum se simțea lipită de pieptul lui puternic, ea, fata minionă.

– Mișcă-te... așa, e perfect. Da, chiar acolo.

Megan își ținu deodată răsuflarea. Apăsând-o ușor cu mâna pe spate, o poziționează în așa fel încât să mascheze dovada dorinței lui năvalnice.

– Acum închide ochii și închipuie-ți că nu suntem aici, ci stăm goi pe patul tău. Fac dragoste cu tine în ritmul muzicii. Sunt pregătit să intru în tine. Și ne mișcăm, încet la început, apoi mai repede. Facem dragoste din nou și din nou.

Obrajii lui Megan se înroșiră, iar inima îi bătea nebunește în timp ce el îi vorbea cu atâta îndrăzneală. Până să se termine dansul, era deja îmbătată de mirosul său masculin și amețită de scena pe care el i-o descriesese. O conduse prin labirintul de mese, iar privirea lui încruntată îl descuraja pe orice alt bărbat care ar fi vrut să o invite la dans.

Pe durata interminabilei cine, el continua să-și țeasă pânza în jurul ei. Pentru că mai erau cu șase persoane la masă, trebuia să converseze cu ei, dar ceilalți habar nu aveau de schimbul lor de priviri și de atingerile secrete.

Megan plănuiise ca în această seară să-i dea lui Josh lovitura de grație. Cu siguranță și Josh se gândea la același lucru. Abia o scăpa din priviri, iar ochii săi aurii îi transmiteau un mesaj pe care ea nu avea cum să nu-l descifreze.

În cele din urmă, luminile slăbiră în intensitate, și toată lumea se uită înspre masa principală, la care începuse să vorbească Terry Bishop. Josh profită de neatenția celorlalți, se aplecă și o sărută pe Megan pe gură. Buzele ei se deschiseră sub ale lui la fel ca petalele rochiei care

îi susțineau sâni. Fără să-i întindă rujul de pe buze, limba lui se strecură printre ele ca să-i atingă vârful limbii ei.

Când el se trase deoparte, în vocea răgușită i se simțea emoția.

– Te iubesc, Megan. Căsătorește-te cu mine.

Timp de câteva clipe, amândoi rămaseră prea vrăjiți unul de altul ca să-și dea seama că erau din nou în centrul atenției. Terry Bishop îl strigă pe nume pe Josh Bennett de la microfonul de pe podium.

– Nu fi timid, Josh! îi spuse el. Vino aici și permite-mi ca, împreună cu acționarii, să-ți arăt cât de mult apreciez efortul tău de a promova Seascap.

Toată lumea aplauda. Pentru prima dată în viața ei, Megan îl văzu pe Josh emoționat. Se uită la ea posomorât, dădu din umeri, își îndreptă stângaci papionul și se ridică în picioare. Ea îl privea, încă șocată de cererea neașteptată în căsătorie, cum se ducea spre masa principală.

Terry și acționarii îi strânseră mâna cu putere. Gayla îl sărută apăsător. Fotografi îi făcuseră poze. Primi o pereche de butoni din aur cu diamante. Se purtă cu modestie și aplomb, apoi se duse la microfon și începu să vorbească pe un ton profund și tulburător.

Dintr-odată, Megan simți că trebuia să plece. Fără să mai stea pe gânduri, ieși pe ușa din spatele sălii de bal și alergă de-a lungul complexului cât putea de repede în sandalele ei cu toc înalt. Acum își dăduse seama ce se întâmplase – se simțea de parcă fusese lovită în moalele capului – și trebuia să fie singură.

Începuse să fulgere când alerga pe alei înspre bungalow. Vântul îi stricase coafura, dar nu-i păsa. Lacrimile îi brăzdau obraji în timp ce continua să fugă. O durere îi săgeta trupul de la atâta alergat; o mai dureau și sufletul din cauza adevărului care i se relevase.

Ajunse la bungalow într-un timp record și cotrobăi în geanta cu mărgelă după cheie. Odată ajunsă înăuntru,

aproape își sfâșie rochia neagră, de parcă ar fi fost un giulgiu, și-și dădu jos dresul. Se duse goală la măsura de toaletă să-și scoată agrafele rămase în păr. Dădu cu putere cu peria prin ele ca să se pedepsească.

Dorința de a pleca de acolo era atât de puternică, încât se simțea acum irațională și panicată. Trebuia să scape de ea însăși și de bărbatul care va veni s-o caute când își va da seama că nu mai era acolo. Nu trebuia să o găsească în noaptea asta. Sub nici o formă. Era prea slabă, prea sensibilă. Dacă o găsea...

Oare unde se putea ascunde? Drept răspuns, cerul fu străbătut de un fulger pornit din norii de furtună, care căzu în mijlocul mării agitate. Josh nu o va căuta pe plajă, nu pe furtuna asta. Doar un om complet iresponsabil s-ar duce pe plajă în timpul unei furtuni cu descărcări electrice. Dar ea era complet iresponsabilă.

Își trase pe ea slipul, însă, gândindu-se că-i va fi frig din cauza vântului ce sufla cu putere dinspre ocean, în loc de soutien își puse pe ea un pulover larg. În câteva secunde ieși pe ușa terasei și o luă la fugă pe cărarea ce ducea la plajă. Se ferea de lumini. Singura de care avea parte era cea albă-albastră a fulgerelor.

Se așeză pe nisipul umed, departe de bungalow-ul ei, își ridică genunchii și-și sprijini fruntea de ei. Lacrimi amare îi umplură ochii și îi scaldară obrajii.

„Îl iubesc.”

Adevărul îi pătrunsese în minte, în ciuda eforturilor ei disperate. Îl iubea de mult timp. Îl iubise din primul moment în care îl văzuse, cu peste patru ani în urmă. Îl iubise prea mult ca să se mărtească cu altcineva, prea mult pentru a fi considerată o soție cu adevărat fidelă, prea mult pentru a duce la bun sfârșit un plan stupid de răzbunare. Pe cine răzbuna? Pe James? Pe ea însăși? Totul fusese foarte clar, dar acum era tulburată de sentimente contradictorii, de o serie întreagă de adevăruri, de jumătăți de adevăr și de impresii greșite.

Cuprinsă de remușcări, se întinse pe o parte, se ghemui și începu să plângă în hohote. Nu Josh fusese îngenușcheat, ci ea. Rolul pe care-l jucase în ultimele zile era cel pe care dorise să-l joace dintotdeauna cu acest bărbat, dar nu-i ieșise prea bine. Tristul adevăr era că făcuse totul pentru că asta își dorise, nu pentru că voia să-l umilească. În tot acest timp se convinsese că-l păcălea cu farmece și tachinările ei, dar de fapt ea era cea care se mințea.

—Ești o idioată, Megan Lambert, strigă ea. Nu te-ai gândit nici o clipă că o să cazi în propria capcană?

Rămase o vreme acolo, pe plajă, și plânse. Vântul suiera funest în jurul ei. Fulgerele apăreau pe cer, luminându-l până la orizont sau sfârtecând perdeaua de nori care părea să unească marea cu cerul. Poate că începuse să plouă sau apa sărată o stropea pe pielea rece. Nu știa și nici nu-i păsa de fenomenele naturii. Simțea doar durerea din inima ei și senzația de gol, care amenința să o înghită.

—Megan! Își auzi numele strigat cu durere în voce. Îl auzi doar cu un moment înainte de a simți vibrațiile pașilor care alergau pe nisipul umed și bătătorit. Apoi cineva o întoarse cu brațe puternice. Megan!

Ea deschise ochii, iar ochii îndurerați ce se uitau la ea, cercetându-i chipul, se închiseră de ușurare. Haina de la smoching și cravata dispăruseră. La fel și pantofii și nasturii de la cămașă. Vântul îi smulgea cămașa albă de pe trup, de parcă s-ar fi luat la întrecere cu puterea furtunii.

Îngenunchind pe nisip, el o luă în brațe și aproape că îi tăie răsuflarea.

—Să nu mai faci așa ceva niciodată. Credeam... Credeam... Doamne! O tot legăna în brațele lui, încălzind-o. Îi acoperi fața de sărutări pătimașe în timp ce o mângâia pe tot corpul, cu teamă. De ce-ai făcut asta, Megan? De ce? De ce-ai fugit de mine? De mine?

Pe fața lui descompusă se citea agonia, iar ea se simți inundată de un val de iubire.

– Eu... Nu, nu putea să-i spună despre planul ei stupid de răzbunare. El credea că ea îl iubea sincer și nu se prefăcuse nici o clipă. Ea *chiar* îl iubea, așa că nu era nevoie ca el să știe ce pusese ea la cale. Ia-mă în brațe, Josh. Te iubesc, strigă ea, aruncându-și brațele pe după gâtul lui.

El o ridică și o duse în sus pe panta lină dinspre bungalow. Vântul și ploaia îi biciuiau și de aceea el iuți pasul. Trecu de ușa deschisă și se grăbi să o pună pe pat.

– Te simți bine? o întreabă el, îndepărtându-i de pe față părul răvășit de vânt și ud de la ploaie.

– Da, da, începu ea să plângă în hohote, apucându-l de mână și ducându-i palma la gură.

El o lăasă doar cât să se ducă repede la ușa de la terasă și să o închidă. Scăpă de curea, pantaloni și chiloți în timp se întorcea spre pat. În acel timp, ea dăduse cuvertura la o parte și stătea pe așternuturile de culoarea pepenelui.

El o privi cu pasiune în timp ce își dădea jos cămașa și se urca gol pe partea lui de pat. Bărbăția lui era tare și dornică. Părul lui ciufulit de vânt, expresia feroce din ochii lui, respirația întretăiată ce-i ieșea printre buze îi dădeau un aspect primitiv, care îi făcu să palpitate fiecare zonă erogenă din trup. Dorea să-i satisfacă poftele partenerului ei, mânată de un instinct primar.

Măinile lui Megan apucară partea de jos a puloverului. Privirile li se întâlniră când ea începu să și-l scoată peste cap, încet și ispititor. Oprindu-se pentru a-i vedea reacția, ea și-l trase brusc peste cap și se întinse, emanând sexualitate prin toți porii. Aruncă puloverul pe jos. Apoi, ridicându-și un pic șoldurile de pe saltea, își scoase și chilotul costumului de baie.

Lui îi zvâcni bărbia, iar ochii i se întunecară. Întinse o mână, care-i tremura vizibil, vrând să-i atingă părul arămiu. Ea toarse de plăcere.

Într-o secundă, el o acoperi cu trupul ei și se strânsă în brațe, de parcă mureau de sete. Îi trecea

degetele prin păr, o mângâia pe cap și ea i-l ținea posesivă când o săruta pătimaș pe gură. Îi vârî limba în gură, mânat de pofta și disperarea de a intra în posesia acelui teritoriu.

Ea îi puse mâinile pe spate, mângâindu-i mușchii ce se încordau și se relaxau ori de câte ori se mișca deasupra ei, iar trupurile lor intrau într-o nouă dimensiune a pasiunii.

– Nu așa am plănuit, spuse el, răsuflând din greu. Voiam să o iau încet... să savurez... o, Doamne... mai atinge-mă acolo.

– Te rog, Josh, acum! îl imploră ea, în timp ce își arcu soldurile.

El se afundă în moliciunea îmbietoare a trupului ei, iar gemetele pe care le scoteau amândoi rivalizau cu cele ale vântului.

– Spune-mi că ți-ai dorit asta tot timpul.

Cuvintele lui sacadate se sincronizau cu mișcările trupului.

– Da.

– Spune-mi că te-ai îndrăgostit de mine în acea primă noapte.

– Din clipa în care te-am văzut.

– Te iubesc, Megan.

– Și eu te iubesc, Josh.

Furtuna de afară nu se compara cu cea care se dezlănțuise între ei. Era sălbatică, liberă, furioasă și iute.

Moleșiți acum, își recăpătară suflul. Ea îi zâmbi, lipită de buzele lui, iar el deschise ochii, privind-o cu emoție.

– Ce-i așa amuzant?

Ea scutură încetitor din cap.

– Nu-mi amintesc să mă fi simțit vreodată atât de revigorată și extenuată în același timp.

Josh se sprijini în coate și se uită la ea.

– Am fost dur. Te-a durut? o întrebă el și o privi îngrijorat.

–Nu, îi răspunse ea, examinându-i cu degetul cicatricea de la sprânceană.

Îl simți din nou adânc în ea și-și dădu seama surprinsă că dorința lui nu fusese pe deplin satisfăcută.

–Îmi cer scuze, îi spuse el și începu să se retragă.

–Nu! exclamă ea, cu o asemenea hotărâre, încât el răsă înainte să o sărute.

De această dată, cu setea de plăceri potolită, blândețea luă loc grabei. El își mișca tandru buzele peste ale ei. Își trecu limba peste buza inferioară, atingând-o la colțuri, până când ea începu să se miște plină de dorință sub el.

Mâinile și picioarele li se mișcau fără oprire, nesăturându-se, tânjind după un contact mai apropiat, bucurându-se când descopereau ceva nou. Megan se simți amețită când el o rostogoli, astfel încât să stea deasupra lui.

–Sunt stângace, își ceru ea scuze. A trecut ceva vreme.

„Și nu am mai făcut niciodată așa ceva“, ar fi vrut să adauge.

–Te descurci foarte bine. Ridică-te.

Se simțea nesigură.

–Dar...

Josh îi zâmbi cu viclenie și o ridică de pe el.

–O să fie bine, o asigură el, iar ochii îi străluciră. Vino aici.

Cu mâinile o apucă de fund și o îndrumă, iar ea se apropie de bustul lui, bucurându-se de senzația pielii lui acoperite cu păr. Când se găsi deasupra lui, el îi mângâie sânii și îi ridică pentru a-i cerceta mai bine cu privirea. Îi strânse ușor, iar palmele lui se încălziră de la atingere. Îi apăsă de pieptul lui, apoi îi eliberă și zâmbi fascinat. Îi venea să râdă cu el, căci era încântată că îl făcea atât de fericit.

El își trecu din nou degetul mare peste sfârcurile cafenii care se întăreau din nou de dorință. Pe când degetele lui o excitau, Josh îi cercetă chipul.

– Când fac asta, ochii tăi capătă o nuanță misterioasă de verde, iar pleoapele îți coboară. Nu-ți închizi ochii, ci doar îi ascunzi. Mi se pare incredibil de sexy.

Când își luă încet mâinile de pe ea, Megan îl imploră cu respirația tăiată:

– Te rog, nu te opri.

– Nici măcar să-i sărut?

Ea se aplecă pentru a ofta de plăcere, cu buzele lipite de ale lui.

– Sărută-i, dacă vrei.

Josh apucă cu gura un sfârc întărit și îl supse cu încântare. Limba lui făcea mișcări circulare care o aduseră pe culmile plăcerii. Făcu la fel și cu celălalt sân, în timp ce ea îi masă abdomenul cu șoldurile ei unduitoare.

Ținând-o strâns de el, ajunseră pe o parte. Luându-i mâna într-a lui, o ghidă în jos pe trupul său. El îi observă reacția, dar Megan nu păru să ezite sau să se teamă când degetele ei îi găsiră bărbăția.

– Faci de atâta vreme parte din mine, încât nu-mi amintesc cum era fără tine. Ochii lui aurii se închiseră, iar el respiră sacadat când degetele ei îl mângâiară mai sigure. Megan, de câte ori respiram... de câte ori îmi bătea inima în acești patru ani... mă gândeam mereu la tine.

Ea îi șopti timidă:

– Te simt atât de bine... aici. Din gâtul lui ieși un gemăt animalic. Aici.

Abia rosti cuvântul, când ea începu din nou să-l mângâie cu degetele ei iubitoare.

– Dacă tu crezi că te simți bine...

Cu o mână el îi despărți coapsele și își trecu palma peste centrul plăcerii ei. Făcea mișcări circulare din ce în ce mai apăsate. Îi vârî degetele în fanta umedă și îmbietoare. Secretele trupului ei îi erau dezvăluite.

Fiecare din ei îl aduse pe celălalt pe culmile plăcerii de mai multe ori, dar cu răbdare, pentru a-și prelungi chinul dulce și pentru a se bucura mai mult după aceea. În timp ce degetele lui o vrăjeau, își plimba limba pe sâni ei. Când îi făcu și ea același lucru, corpul lui parcă înțepeni.

– Megan?

Ea își puse coapsa peste a lui și, privindu-se în ochi cu nesaț, el intră în ea, până când ajunse în matca ei. Megan își ridică șoldurile în întâmpinarea lui, iar el se întoarse pe spate. Deși era prima oară pentru ea, părea să se priceapă, după cum se mișca deasupra lui. El o încurajă și o laudă, o apucă de mijloc, cu degetele mângâindu-i pe rând părul arămiu de jos frământându-i sâni cu blândețe.

Când ajunseră la orgasm, își zâmbiră, iubindu-se atât sufletește, cât și trupește.

– Josh?

– Da?

– Dormi?

– Glumești? Când faci așa un lucru? Nici o șansă.

Chicotitul lui îi răpăi în ureche, căci ea stătea la pieptul lui. Îi înconjura cu degetul un sfârc întărit și plin de păr. Picioarele le erau împletite, și trupurile le erau lipite. Părul ei atârna ca o mantie arămie peste gâtul lui.

Ea se opri din dezmierdare și își desfăcu degetele.

– Serios acum.

El încetă să o mai mângâie pe fund și îi puse protector mâna pe spate.

– Spune-mi, îi ceru el pe un ton blând.

Trăgând adânc aer în piept, ea îi zise cu voce tremurată:

– Iartă-mă că am fost așa de nedreaptă cu tine în toți acești ani. M-am înșelat în privința ta. Am dat vina pe tine că m-ai sărutat în noaptea aceea.

– Eu *am* fost de vină. Cine eram eu s-o sărut pe soția altui bărbat? Cel puțin, nu în felul în care te-am sărutat. Nu a fost cel mai nobil lucru pe care l-am făcut.

– Dar te-am lăsat să mă săruți. Am vrut asta.

El o mângâie pe păr.

– Asta e singurul motiv pentru care am făcut-o. Știam că nu puteai să controlezi ce se întâmpla între noi, la fel ca și mine.

– Nu am putut să recunosc asta până acum. M-am răstit la tine, am fost furioasă pe tine, aveam impresia că ești diabolic, pentru că nu voiam să-mi recunosc propria vină.

– Ai fost o soție credincioasă pentru James, îi spuse el în șoaptă. Dacă aș fi crezut câtuși de puțin că nu ești, aș fi venit după tine. Aș fi spus: la naiba cu conștiința, cu morala și cu prietenia!

Ea tremură și se cuibări la pieptul lui.

– Nu i-am fost mereu fidelă în adâncul sufletului meu. Dacă te-ai fi dat la mine... nu sunt sigură ce-aș fi făcut.

– M-ai fi trimis la plimbare, așa cum ai făcut și în noaptea dinaintea căsătoriei tale. De-asta te iubeam, Megan. Dacă m-ai fi sărutat fără să te simți vinovată, poate că aș fi uitat de tine în câteva săptămâni. Nu ai fi fost diferită de alte femei. Dar *era*i diferită, continuă el. Atât de minunat de diferită, mai ales că te-a indignat așa mult cel mai pasional sărut de care avusesem vreodată parte. Această diferență m-a bulversat și m-a bucurat. Știam că tu ești femeia pe care mi-o doream, femeia pe care aveam s-o iubesc mereu, indiferent dacă puteam să o am sau nu.

Ea se ridică să-l sărute ușor pe buze. Josh îi prinse o suviță de păr și și-o înfășură pe degete, jucându-se cu ea chiar, și Megan își puse din nou capul pe pieptul lui.

– Te-am învinovățit pentru moartea lui James, îi mărturisi ea în șoaptă.

– Știu. Mi-a fost cel mai greu să accept una ca asta, pentru că nu aveam ce să spun. Tu ai fi zis că sunt arogant, indiferent ce-aș fi făcut. Am așteptat cât am putut de mult.

– Eu sunt singura vinovată de moartea lui James.

– Numai James e de vină.

– Trebuia să-i fi purtat mai bine de grijă.

– Era om în toată firea. El era acela care ar fi trebuit s-o facă.

– Dacă l-aș fi iubit cu adevărat, i-aș fi spus să o ia mai ușor, să se lase de fumat și să nu mai bea atât de mult. Trebuia să fi insistat.

– Dacă te-ar fi iubit cu adevărat, nu trebuia să insiști. Ea se uită la el. Nu te-ai gândit niciodată la asta, Megan? Îi luă fața în mâini. Avea o responsabilitate față de tine. Știa că trăiește prea intens, pentru că toți – tu, eu – i-am zis asta. Dar era prea îngâmfat ca să asculte. Știa că are tensiunea foarte mare. Nu eu l-am trimis la prânz să bea Martini, el singur s-a dus. Nu mi-a plăcut niciodată că lua cina târziu cu clienții, pentru că știam că tu ești singură acasă.

O lacrimă se scurse pe obrazul lui Megan. El o prinse cu degetul mare și îi umezi buzele cu ea.

– Nu ești de vină pentru moartea lui James mai mult decât sunt eu. Dorința lui de a avea succes cu orice preț, chiar cu al propriei sănătăți, este cauza infarctului.

Megan își reținu lacrimile și zâmbi.

– Îți mulțumesc pentru vorbele tale.

El îi zâmbi cu blândețe.

– Pentru puțin.

– Am aruncat toată vina asupra ta, recunosc eu. Am văzut doar ce-am vrut, am auzit doar ce voiam să aud. Ți-am văzut doar neajunsurile și nu am vrut să-ți văd calitățile. Se întinse pe spate, forțându-l să stea pe o parte,

punându-i o mână pe umăr. Sunt sigură că tu nu ai nici un viciu.

– Ba am destule. Se uită cu poftă la ea din cap până-n picioare. Unul ar fi...

– Da! făcu ea când el începu să o mângâie.

– Păi, o femeie goală cu un păr de culoarea scorțișoarei, sâni perfecți, piele fină ca mătasea și sfârcuri rozalii care...

Megan știa că o aștepta o noapte lungă.

capitolul 10

O trezi zgomotul dușului și un fluierat afon. Un zâmbet îi înflori pe buze. Deodată, izbucni în râs și îmbrățișă perna în care se impregnase mirosul coloniei lui Josh. Își îngropă fața în moliciunea materialului și trase adânc aer în piept.

Oare mai fusese vreodată atât de fericită? Niciodată. Oare mai fusese vreodată atât de satisfăcută? Niciodată. Oare i se deschiseseră vreodată orizonturile ca acum, oare simțurile îi fuseseră vreodată atât de alerte? Niciodată. Oare așteptase vreodată cu nerăbdare ziua următoare? Niciodată.

Dat fiind că dormise foarte puțin, nu înțelegea de ce nu era obosită. În schimb, se simțea plină de energie și dornică de viață.

Își puse picioarele goale pe podea și sări din pat, hotărâtă să i se alăture lui Josh la duș. Ce tupeu avea să facă duș primul, fără să-i ceară mai întâi permisiunea! Râse din nou înainte să-și compună o expresie intrigată și să se ducă la baie, unde fluieratul creștea în intensitate.

Tresări la auzul țârâitului strident al telefonului.

– La dracu', înjură ea, înainte să ducă receptorul la ureche și să spună nerăbdătoare „Bună dimineța”.

– Aăă, bună dimineța, doamnă Lambert. Barnes la telefon.

Megan se încruntă nedumerită. Oare ce voia de la ea duminică dimineța?

– Bună, Barnes.

– Bănuiesc că vă întrebați de ce... Vedeți, de fapt voiam să-l sun pe domnul Bennett, dar nu a răspuns din

camera lui. Mă bazez pe dumneavoastră să-i transmiteți un mesaj.

Bătăile inimii i se încetiniră, căci o cuprinsese panica. Oare știa Barnes că Josh era la ea la duș în clipa asta? Nu-i era rușine, dar nu voia să facă relația lor publică.

– Ce mesaj? îl întrebă ea.

– Ei bine, e mai complicat, începu el.

– Încearcă. Își lăsă nerăbdătoare greutatea de pe un picior pe altul. Fir-ar, nu voia să discute afaceri, își dorea să se bage cu Josh sub duș și să-i mângâie cu săpunul trupul pe care i-l știa atât de bine.

– Păi, unul dintre oamenii lui Josh, pe nume Clancey – asta-i numele de familie, nu cel de botez. Oricum, acest Clancey se ocupă de noua campanie pentru Air South. Știți că sunt pe cale să lanseze o nouă linie de avioane ca să...

– Știu totul despre extinderea Air South și campania publicitară care se va derula. Mai știu și că agenția lui Josh se va ocupa cu promovarea. Ce să-i transmit lui Josh?

– Clancey a fost la o petrecere seara trecută și s-a cam abțiguit. De fapt, s-a îmbătat. Mă rog, se pare că Josh s-a înfipt în el înainte să plece la Seascapes. Nu e prima oară. L-am mai auzit pe Clancey și înainte vorbindu-l de rău pe, citez, „șeful lui mare și tare”. Nimeni nu-l bagă în seamă. Ceea ce vreau să spun e că toată lumea se plânge de... ăăă...

– M-am prins, Barnes, îi spuse cu răceală Megan. Te rog, treci la subiect.

– Ei bine, seara trecută a fost altfel. Părea că vrea să se răzbune. A amenințat să vândă campania publicitară celor de la Powell Associates, care sunt...

– Principalul concurent al lui Josh, îi termină Megan propoziția în șoaptă, în timp ce se băga în pat.

Fusese extrem de enervată de Barnes, dar acum se gândea la consecințele pe care le-ar fi suferit agenția lui Josh în urma acestei trădări. Se mai întâmpla, deși destul

de rar, ca un agent de publicitate de la o agenție să lucreze la o campanie și apoi să o vândă celui care oferea mai mult. Acest fel de spionaj poate duce la ruină o agenție de publicitate.

– Ești sigur, Barnes? Nu exagerezi, nu?

– Nu. Clancey era beat, dar știa foarte bine ce vorbește. Era și soția lui acolo. Îl tot ruga să tacă, să nu strice totul. Nu, a vorbit foarte serios.

– De ce-ai sunat să-i spui lui Josh despre asta?

Își închipuia ce față tristă avea Barnes când îl auzi oftând.

– Simt că-i datorez ceva. Nu era obligat să te avertizeze în legătură cu Dixieland. Ar fi putut să mă lase să o sfeclesc, iar el nu ar fi avut de suferit. În cele din urmă, el a fost de vină că am primit o mustrare, dar o meritam.

Dacă nu ar fi preocupat-o afacerea lui Josh, ar fi zâmbit. Dar îi spuse răspicat:

– Să-ți ții gura.

– Așa voi face.

– Măine mă întorc la birou. O să vorbim atunci.

Aproape închisese, când îl auzi din nou.

– Doamnă Lambert?

– Da?

– M-am încurcat cu o femeie care mi-a dat de furcă.

– Și?

– N-o să-mi mai facă una ca asta.

– Ai pus-o la punct?

– Nu, mi-am dat seama că nu e singura femeie de pe lumea asta.

Megan chiar zâmbi de data asta.

– Am fost mereu sigură de tine.

– Mulțumesc pentru... știți, pentru tot.

– Nu, eu îți mulțumesc, îi spuse ea, referindu-se la pontul pe care i-l dăduse despre trădătorul de Clancey.

Tocmai punea în furcă receptorul, când două brațe puternice veniră din spate să-i înconjoare talia și o gură lacomă i se lipi de gât.

– Sper că a fost o femeie la telefon. Știi cât de apetisant e fundulețul tău?

– O, Josh! exclamă ea, întorcându-se să se uite la el.

Deodată, își dădu seama că dispunea de toată muniția de care avea nevoie și pentru care ar fi dat orice în urmă cu câteva zile. Avea puterea de a-l înfrânge pe Josh, dacă asta își dorea cu adevărat. Dacă nu-i spunea despre trădarea lui Clancey, cariera lui ar fi avut mult de suferit. Lumea ar râde de el, dacă ar lăsa un asemenea contract să-i scape printre degete. Ar pierde zeci de mii de dolari.

Ea se afla în posesia secretului care, nedivulgat, avea să constituie răzbunarea perfectă. Dacă îi zâmbea seducător și îl lua de gât, apropiindu-se de el și spunându-i că persoana care sunase făcuse o greșală, putea să-l poarte ca pe un miel spre tăiere – inocent, neștiutor, nebănuind ce dezastru îl așteaptă.

Dar Megan nici nu concepea așa ceva. Simțea doar nevoia imperioasă de a-l ajuta pe bărbatul pe care-l iubea.

– S-a întâmplat ceva groaznic, Josh.

Gura lui se lipi de a ei ca să o sărute prelung.

– Ești însărcinată? Nu-ți face griji. Mă însor cu tine. Sper să fie gemeni.

Ea își trase gura dintre buzele lui ademenitoare.

– Te rog. Vorbesc serios.

– Cine era la telefon? o întreabă el uitându-se la ea, brusc atent la ce-i spunea.

O apucă de braț.

– Barnes.

Sprânceană cu cicatricea i se ridică.

– Barnes? pufni el, fără să se simtă complet ușurat. Nu-mi spune, iar l-a părăsit prietena.

– Josh, ascultă-mă! Îi înconjură bicepșii pe cât de de bine putea și îl scutură ușor. Un tip pe nume Clancey, care lucrează la tine...

– Da, îi răspunse el nedumerit.

– Vrea să le vândă campania pentru Air South Airline celor de la Powell Associates.

El se uită fix la ea pentru o clipă, dar pe față nu i se citi nimic.

– Poftim? o întrebă el în șoaptă, neîncrezător.

– Seara trecută, el și cu Barnes au fost la aceeași petrecere. Clancey s-a îmbătat și a început să vorbească vrute și nevrute despre tine. Barnes mi-a zis că era nemulțumit în privința unei discuții în contradictoriu pe care ai avut-o cu el și a amenințat că vinde competitorilor tăi.

Megan nu știa cum va reacționa, dar se miră când izbucni într-un hohot de râs. Josh se prăbuși în pat, trăgând-o și pe ea după el. Era atât de uimită de reacția lui la auzul acelor vești dezastruoase, încât nici nu băgă de seamă că el nu se îmbrăcase după ce făcuse duș. Părul de pe corp încă îi era umed.

– Nu credeam că Barnes e atât de ingenios, spuse el, ștergându-și lacrimile.

– Ingenios? Josh, nu-ți dai seama...

– Tu nu-ți dai seama. Barnes a găsit calea prin care să se răzbune pe mine. Poate că a și avut acolo o iscoadă care a vorbit vrute și nevrute despre noi. Special a sunat acum de dimineață, sperând că ne va deranja. O apucă de fund și o trase cu putere spre el. N-o să-l lăsăm, nu-i așa?

Dar ea îl împinse punându-și palmele, cu brațele întinse, în pieptul lui.

– Barnes nu e cum spui tu. Nu mințea.

– Nu spun că a făcut-o cu rea intenție, îi zise Josh pe un ton împăciuitoare, pe care ea îl considera enervant. Eu spun doar că vrea să-și bată puțin joc de noi, pentru că l-am mustrat atunci.

Megan se ridică din pat, se duse la scaunul unde-și lăsase caftanul și și-l trase peste cap.

– Nu e nici o glumă la mijloc, îi spuse ea hotărâtă.

– În regulă. Deci a auzit pe cineva vorbind despre mine, a luat totul în serios și a făcut din țânțar armăsar.

– Eu cred că amenințările lui Clancey nu sunt doar vorbe în vânt.

Josh se sprijini în coate, nepăsându-i că era gol.

– Megan, de ce te enervezi?

Tonul lui o irita din nou.

– Insinuezi că angajatul meu ar fi un ticălos ranchiunos fără simțul umorului sau un imbecil. Dacă tu crezi că aş angaja o asemenea persoană, atunci îmi dau seama ce părere ai despre mine ca om de afaceri.

– Nu-i adevărat.

– Pe naiba! izbucni ea. Te-ai certat sau nu cu Clancey?

– Nu ne-am certat. I-am spus doar că reclamele lui sunt oribile și i-am lăsat două săptămâni să le refacă.

– Și tu crezi că el nu-ți poartă pică? Știu că poți fi foarte dur cu oamenii. Se pare că acest Clancey s-a săturat.

Acum se enervă și Josh, se ridică și el din pat, își luă chiloții de pe jos și și-i trase pe el. Lui Megan i se uscă gura când îl văzu aranjându-și părțile intime ca să se simtă confortabil.

– Clancey știa că reclama era proastă și că trebuia schimbată. E un tip de treabă de obicei, e creativ. Dar de multe ori se comportă ca o primadonă și nu-și dă seama dacă a făcut ceva bine sau prost, pentru că are un orgoliu cât casa. Am mai lucrat cu el și întotdeauna s-a descurcat. E loial. Nu s-ar duce niciodată la concurență.

Ea scrâșni din dinți.

– Ești atât de arogant, atât de plin de tine. Mă uimește stima pe care ți-o porți. Oare toată lumea trebuie să creadă că ești deosebit?

El se uită cu viclenie la ea.

– Tu sigur.

Lui Megan i se urcă tot sângele la cap, simți că amețește și se sprijini de măsuta de toaletă.

—Pleacă de-aici! îi strigă ea.

El înjură cu mai multă imaginație decât îl auzise vreodată și-și trecu agitat mâna prin păr.

—Îmi pare rău pentru ce-am spus, Megan, dar m-ai enervat atât de mult...

—Pleacă! repetă ea hotărâtă.

El făcu câțiva pași spre ea, dar Megan se uită cu atâta ură la el, încât se opri brusc.

—Știi că n-am vorbit serios.

Ea pufni în râs:

—Ba sigur că da!

—Eram furios, Megan!

—Și eu la fel. Nu am fost mai nervoasă în viața mea! Nu știu de ce n-am tăcut în privința lui Clancey și nu te-am lăsat să dai de bucluc. Acum ieși afară!

Cu o singură mișcare, Josh își înșfăcă restul hainelor.

—O să te las un pic singură să te liniștești. Am să sun în Atlanta, dar o să mă întorc, apoi o să discutăm ca doi oameni civilizați.

Ieși pe ușa din sticlă doar cu chiloții pe el, ținându-și în mână pantalonii și cămașa. Îi trecu prin minte că nici unul din ei nu putea să-și dea seama cât de ridicolă era întreaga situație. Când el se va întoarce, ea voia să fie foarte departe. Era foarte hotărâtă în această privință.

A doua zi dimineată, povestea ajunsese pe prima pagină a ziarelor. Megan află fără să vrea atunci când Arlene intră ca o furtună cu un număr din *Atlanta Constitution*.

—Ai citit asta?

Megan nu credea că mai poate suporta încă o lovitură, dar i se frânse inima de durere pentru bărbatul pe care îl disprețuia din nou. Scria totul acolo — cum angajatul nemulțumit își luase toate materialele pentru campania publicitară, până acum secretă, pentru compania aeriană,

și le făcuse o ofertă directorilor de la Powell Associates, iar aceștia îi oferiseră o sumă ridicol de mare, față de cât îl plătea Josh.

Reporterul, cum bine credea Megan, prevedea un viitor sumbru pentru Josh, ceea ce era sigur o exagerare, și afirmase că băutura și femeile îl făcuseră să comită o asemenea greșeală.

Singura declarație a lui Josh – iar Megan bănuia că era și singura care putea fi redată în scris – era următoarea: „Vă voi da mai multe amănunte când afacerea va fi încheiată”.

Se uită la fotografia din ziar a bărbatului care o privea încruntat și o atinse cu degetul, de parcă ar fi vrut să-i șteargă îngrijorarea de pe chip. Nu avea nici un sens să-și dorească să dispară acel gol imens din sufletul ei. Doar se mărea din ce în ce mai mult.

Își făcuse bagajele imediat ce Josh plecase în camera lui. Îndesase în valize toate hainele pe care le împăturise cu grijă la plecare, se îmbrăcase în grabă și, uitându-se în jur să vadă dacă nu uitase nimic, se dusesse la recepția de la Seascape.

Nu avusese nici o problemă să găsească pe cineva care să o ducă la aeroport. Chiar și formalitățile de care trebuia să se ocupe pentru închirierea unei mașini pentru restul drumului spre casă decurseseră bine. Sau poate că era atât de îndurerată, încât nu-și dăduse seama de probleme?

Cu fiecare kilometru care despărțea Hilton Head de Atlanta, se convinsese că-l ura pe Josh. Își bătuse joc de ea, o jignise, transformase toate clipele frumoase petrecute împreună în ceva urât și aruncase în derizoriu iubirea ei nețărnută pentru el.

Dar când ajunsese în casa ei întunecată și pustie, își dădu seama că-l provocase să spună acele lucruri. Ar fi fost mai simplu dacă i-ar fi sugerat să-l sune pe Barnes, pe care să-l pună să-i repete cuvânt cu cuvânt ceea ce spusese

Clancey. Josh ar fi putut să-și dea singur seama cum stau lucrurile. Poate că Barnes exagerase.

Dar ea nu-i sugerase nimic de acest fel. Se lăsase din nou orbită de mândrie și încăpățănare. Când se arătase neinteresat de veștile ei, se enervase cumplit. Odată ce se întâmpla asta, să-l ferească Dumnezeu pe cel care încerca să o facă să se răzgândească.

Singurul lucru la care se gândi toată săptămâna a fost: „Dumnezeu să-l ajute pe Josh“. Pe zi ce trecea, incidentul era din ce în ce mai puțin comentat, iar de miercuri încolo nu se mai pomenea nimic. Pentru a afla mai multe informații, trebui să se bazeze pe bârfele care circulau. Ajunsesse o adevărată corvoadă să discearnă adevărul de minciună, dar era dornică să afle ce se mai întâmplase.

—Cred că domnul Clancey își dă seama că a greșit, le spusese Barnes lui Megan și lui Jo Hampson lângă automatul de cafea. Se pare că Air South nu crede că cei de la Powell pot face o campanie la fel de reușită ca Bennett. Clancey simte cum îi fuge pământul de sub picioare.

Atunci când Megan plecă de lângă ei ca să se întoarcă la biroul ei, îl auzi pe Barnes spunând:

—Hei, Jo, ce-ai zice să luăm cina într-o seară?

Megan surâse, ceea ce nu se întâmpla prea des în ultimul timp.

Timpul se scurgea încet, iar ea se chinuia să citească toate documentele ce se strânseseră în timpul absenței sale. Noaptea era extenuată, dar nu putea dormi, căci îl dorea pe Josh. Se blestemă că îl dorea cu atâta disperare. Își tot amintea de zilele petrecute împreună la Hilton Head. Îl vedea în toate ipostazele – când o tachina, iar apoi o băga în apă, cu ochii în care i se citea viclenia; râzând cu capul dat pe spate, cu ochii strălucindu-i de încântare când se dădeau în acel leagăn; languros atunci când stăteau unul lângă altul pe pat, cu ochii sticlindu-i după ce făceau dragoste.

Reuși cumva să treacă peste acea săptămână.

Ajunse acasă vineri seara târziu, după ce stătuse în traficul care nu putea să fi fost mai aglomerat. Dându-și jos hainele, își puse pe ea un halat subțire din bumbac care se încheia în față și se duse desculță în bucătărie, să mănânce pizza pentru achiziționarea căreia tăiasse ilegal șanse benzi.

— La naiba! Când deschise capacul de carton, văzu că mozzarella, pentru care plătitise un dolar în plus, se lipise de el.

Era picătura care umplea paharul. Așezându-se mahnită pe scaun, își puse capul pe masă și plânse.

Umerii firavi i se zguduiau spasmodic, iar lacrimile îi brăzdau obraji. Plângea după soțul pe care nu-l iubise suficient, plângea pentru bărbatul pe care-l iubea acum. Plângea pentru că nu se putea duce la el acum, când avea cea mai mare nevoie de ea.

Rimelul se prelinse pe masă, pe care o mânji și mai mult când încercă să ștergă urmele.

— Care naiba e diferența? spuse ea, scuturată de suspine. Cine mă vede?

— Ai spus ceva?

Se roti pe scaun, speriată de vocea profundă și masculină. Josh se sprijinea de ușa capitonată. Arăta la fel de răvășit ca și ea. Avea cearcăne în jurul ochilor, obraji îi erau supti, iar sprânceană cu cicatrice nu mai arăta la fel de bine. Își pusese sacoul pe umăr și îl ținea cu degetul arătător. Vesta îi era descheiată. Își suflecăse până la coate mânecile cămășii albe și își slăbise nodul la cravată. Se simțea vag ușurată să știe că hainele lui Joshua Bennett se șifonau ca ale oricui.

Își șterse lacrimile de pe față și se ridică încetîșor în picioare. Măcar acum nu era supărată și nu țipa. Nu-l întreabă ce căuta acolo. Făcu exact ce-și dorea.

I se aruncă-n brațele întinse, care o înconjură ca o mantie protectoare și o strânsă cu putere. Rămaseră așa mult timp, nevorbind, nesărutându-se, nemângâindu-se,

ci doar legănându-se. El îi dădea putere. El era ceea ce își dorea ea.

– De ce plângeai? o întrebă el în cele din urmă, luându-i fața în palme.

– Pizza, spuse ea, gesticulând stângaci.

Lui Josh îi tresăltă un colț al gurii. La fel ca și ea, nici el nu putea să zâmbească. După o clipă încercă din nou și zâmbi pieziș.

– Ce s-a întâmplat?

O duse cu spatele spre masă, fiind atent să nu o calce pe degete. Ridică și el capacul și văzu ce se întâmplase. Oftă, apoi luă puțină mozzarella și o gustă.

– Se mai poate salva ceva.

Înghiți cu zgomot, iar buzele ei tremurânde schișară un zâmbet.

– De ce plângeai? o întrebă el din nou.

O studie cu privirea, căutând răspunsuri.

– De mila mea.

– Cum așa?

– Sunt cumplit de nefericită.

– De ce?

– Bărbatul pe care-l iubesc trece prin niște clipe foarte grele și mă tem că nu vrea să-l ajut cu tot ce-mi stă în puteri.

– Ce arogant nesuferit! De fapt, cred că i-a mai spus cineva așa. De ce n-ar vrea să-l ajuci?

– Pentru că ultima oară când l-am văzut i-am spus tot felul de lucruri pe care acum le regret.

– A spus și el lucruri urâte. Nu te va învinovăți nimeni dacă-l detești pe ticălosul ăla.

– Sigur n-a vorbit serios. Trase aer în piept. Ar fi trebuit să fiu alături de el săptămâna asta, să-l sprijin, să-l ajut.

Josh o luă în brațe și își puse capul de umărul ei. Nasul îi era îngropat în gâtul ei fin ca mătasea.

– Ai încercat, iubito, ai încercat. N-am vrut să te ascult și ai avut dreptate. Eram atât de sigur de mine. O strânse

și mai tare, de parcă voia să o imprime pe trupul lui. Am nevoie de tine, Megan.

Își apropie capul de-al ei, iar ochii lui de culoarea chihlimbarului îi studiară fiecare trăsătură a feței.

— N-am mai spus asta nimănui, recunosc eu el. N-am mai mărturisit asta niciodată, dar am nevoie de tine.

Ea îi luă capul în mâini și își trecu degetele prin părul lui brunet.

— Și eu am nevoie de tine. Trebuie să mă vindeci de încăpățănare și de orgoliu.

— Orgoliu! scutură el din cap. Eu sunt cel mai orgolios om de pe fața pământului. De la zece ani am fost arogant și, cu cât cineva încerca mai mult să mă tempereze, cu atât mai rău făceam. Făceam orice-mi doream. Obțineam acel lucru cu orice preț. N-am putut să renunț la tine. Trebuia să te am.

Îi luă mâna din păr și îi sărută palma.

— Dar nu are rost să te am, dacă tu mă detești. Nu trebuie să renunți la nimic pentru mine. Îți jur! Nici la carieră, nici la ambiție, la nimic. Îmi doresc să faci parte din viața mea. Te rog!

— Am vrut să te disprețuiesc din clipa în care te-am întâlnit, pentru că ți-ai dat seama cum sunt. Mai mult decât atât, erai mereu dispus să-mi scoți în evidență defectele.

— Am făcut asta din pură răutate, ca să văd cum reacționezi. Era mai bine să fi furioasă decât să nu simți nimic.

— N-am fost niciodată cu adevărat furioasă pe tine.

Josh ridică din sprânceana cu pricina, semn că-și redobândise ceva din încrederea în sine.

— Cred că mai degrabă mă iubeai.

Megan se aplecă spre el, încercând să-l provoace.

— De ce nu mă săruți ca să afli?

Nu trebui să-i spună de două ori. Gura lui se deschise peste a ei, iar limba i se strecură înăuntru cu lăcomie.

Îi explorează gura, ștergând astfel toată amărăciunea dintre ei și lăsând în urmă doar dulcele gust al iubirii lor.

– Unde e dormitorul? o întreabă el.

Ea îi arată unde, iar el o îndemnă să-l urmeze.

– Cum ai intrat? îl întreabă ea, deschindu-i nasturii de la cămașă și mergând cu spatele în același timp.

– Pe ușă. Mai târziu o să te cert că nu-ți încui ușa. Se uită la ea cu poftă. Ar putea să intre aici orice obsedat sexual.

Cât pe ce să pufnească în râs, ea îl opri brusc.

– Josh, ce s-a întâmplat cu Air South și Powell?

– Sunt supărat pe toți. Aș fi venit aici duminică seara, dacă nu trebuia să discut cu ei. Apropo, să-mi amintești să-ți spun că nu e bine să pleci pe furiș din hotel, să închiriezi o mașină și să traversezi singură tot statul Georgia.

El o împingea spre dormitor.

– Dar cum e cu cei de la Air South? întreabă ea.

Oftă când tălpile ei se înfundară în covorul gros.

– Am stat în săli de conferințe toată...

– În dormitoare¹?

– Săli de conferințe.

– A, doar te încercam. Continuă.

Josh îi aruncă o privire nimicitoare.

– Pentru că ai făcut gluma asta, n-o să-ți mai spun nimic acum, doar că, până luni sau marți cel târziu, reporterii care au zis despre mine că-s terminat vor fi nevoiți să retracteze.

– Am toată încrederea în tine, îi spuse Megan, ridicându-se pe vâfuri și încolăcindu-și brațele pe după gâtul lui.

Sărutându-se cu trupurile strâns lipite, el îi puse mâinile sub fund, o luă în brațe și o duse așa până în camera de oaspeți. Știa că ea nu s-ar fi simțit în largul ei dacă ar fi stat în dormitorul pe care-l împărțise cu James, iar inima

¹ Joc intraductibil de cuvinte (boardroom este sală de conferințe și bedroom dormitor) (n.tr.)

ei tresăltă de iubire. Cum de putuse să creadă că e un bărbat insensibil?

El o așază ușor, iar Megan se strecură sub trupul lui, simțindu-i bărbăția puternică. Ridicându-și pleoapele grele, ea se uită la el vrăjită. Îi dădu jos vesta și o lăsă să cadă pe podea. Îi scoase cravata peste cap și începu să-l dezbrace de cămașă. El se descălță, punându-și un deget de la picior pe călcâiul celuilalt și aruncând pantofii.

Când ajunse și cămașa în același maldăr de pe jos, Megan își trecu degetele prin părul lui de pe piept. Buricele sensibile ale degetelor ei tremurau pe sfârcurile lui, care se treziră la viață și se întăriră la atingerea ei. Se aplecă să-l sărute după pofta inimii. Îl atinse ușor cu limba.

— Îți place? îi șopti ea.

— Află și singură, o provocă el.

Ea își puse palma pe pieptul lui și o lăsă să alunece ușor până când degetele trecură de curea și ajunseră în pantaloni. El zâmbi arogant când ea se uită cu poftă în ochii lui. Apucându-l de curea, ea începu să meargă cu spatele spre patul dublu, trăgându-l și pe el.

— Ai de gând să te însori cu mine, nu-i așa? îl întrebă ea.

— O să mă întâmpini în fiecare seară în prag într-o rochie transparentă și fără nimic pe dedesubt?

— De unde știi?

— Ți-am văzut sfârcurile, îi spuse el încetișor. Și puțin din asta.

O atinse în partea de sus coapselor cu aroganța de care-l acuzase întotdeauna.

Ea putea doar să-i geamă numele în timp ce o mistuia un foc interior ori de câte ori o atingea. Se așază pe marginea patului cât el își dădu jos pantalonii și chiloții.

Când rămase în cele din urmă gol în fața ei, cu bărbăția în erecție, ea își puse mâinile pe mijlocul lui și se aplecă pentru a-i atinge cu buzele părul mătăsos de sub abdomen.

Începu să-l muște ușor cu buzele, trecându-și limba peste buricul lui și chiar mai jos...

Îi rostea numele ca pe o rugăciune, iar el căzu în genunchi lângă pat.

– Trebuie să fac dragoste cu tine. Te voi iubi tot restul vieții mele. Așa ar fi trebuit să fie cu ani în urmă.

– Atunci n-a fost posibil.

– Dar acum va fi mai frumos.

Îi luă mâna și îi sărută palma de parcă ar fi sărutat-o pe gură. Începu să-și plimbe limba peste carnea moale a palmei sale, apoi luă fiecare deget în parte cu mișcări foarte lente și îi supse vârful ca pe o acadea.

– Te rog, Josh, strigă ea, apucându-i umerii cu mâna liberă.

El se feri.

– Lasă-mă să te iubesc așa cum am vrut de prima dată.

Încet și deplin.

Cu ambele mâini îi trase în jos fermoarul rochiei și i-o scoase cu delicatețe de pe umeri, de parcă ar fi dat la iveală o comoară sacră.

Ochii lui o adorau, uitându-se la ea ca la o sculptură făurită doar pentru el. Ridicându-i întâi un braț, apoi pe celălalt, o sărută pe încheietură, găsindu-i zone erogene de care ea nici nu avea habar.

Îi mângâie sfârcurile cu buzele, apoi mâinile îi coborâră. Cu degetele mari de la mâini îi masă centrul plăcerii în același ritm erotic în care îi lungea sfârcurile.

Ea își înfipse degetele în părul lui negru și îi trase capul între sânii ei. El se eliberă.

– Șșș, nu încă. Întinde-te!

Nu avea suficientă forță să se opună când el o așeză pe pat. Capul i se zvârcolea pe pernă în timp ce el continua să o lingă din ce în ce mai jos.

Clipe îndelungate, ea se bucură de o fericire fără seamăn. Dar și mai bine a fost când el o acoperi cu trupul lui și se înfipse adânc în ea. Pluteau deasupra unui univers, apoi

deasupra altuia, fiecare fiind mai sus și mai luminos decât celălalt, până ajunseră împreună acolo unde sufletele se unesc în focul etern al dragostei.

Stăteau lipiți unul de altul, satisfăcuți pe deplin, minunându-se de cât de profund se iubeau unul pe celălalt.

— Iar am fost egoist — iartă-mă că nu m-am grăbit deloc, zise el încet.

— Sper că de-acum vei fi egoist într-o singură privință — dragostea ta pentru mine, îi șopti ea.

El zâmbi și o luă în brațe.

— De asta să fii sigură, iubita mea. De asta să fii sigură.